
DRVAR
Araverův meč
Pavel Baroch

Pavel Baroch

ORVAR

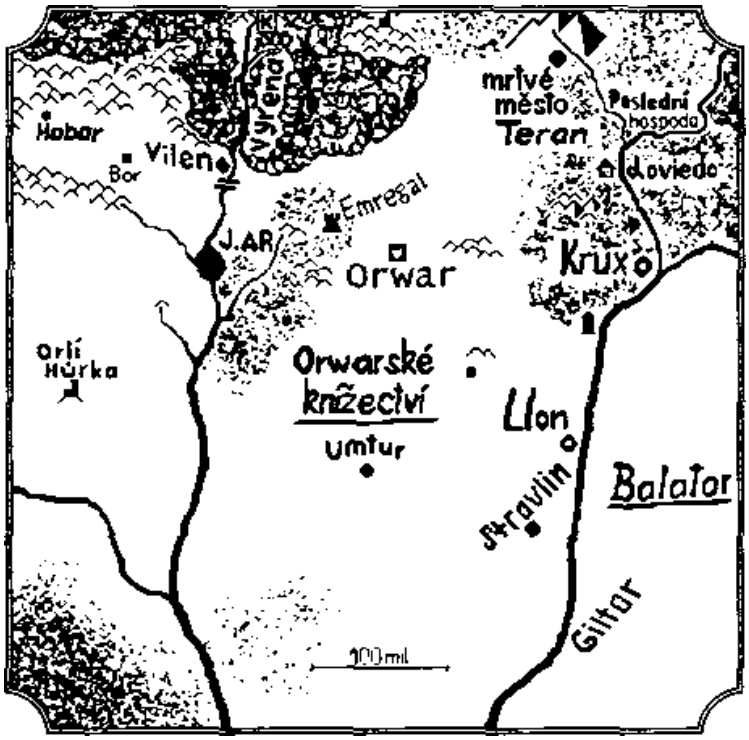
Araverův meč

Ze srdce děkuji Mirku Zdrubeckému, Martinu Drašnerovi, Martinu Partioví, Anně Valentové a dalším, kteří mi poskytli cenné rady a psychickou podporu. Bez nich by se tato kniha ke svým čtenářům buď nikdy nedostala, nebo by se tak stalo o mnoho let později. V poslední řadě děkuji svému nakladateli, který hovořil méně, než ostatní, a o to více jednal

Pavel Baroch

© Pavel Baroch
Vydalo nakladatelství Robida Praha 2001
Vydání první

Grafická úprava obálky: Pavel Baroch
Sazba: Luděk Dolejší

Vilena
mrtvé
město
Teran
Poslední
hospoda
Hobar
Bor
Vilen
Oviedo
Emregal
J.AR
Orwar
Krux
Orlí
Hůrka
Orwarské
knížectví
Llon
Umtur
Stravlin
Balatar
Gittar
100 mil

Předmluva

Člověk může mít nepřítele dříve, než se naděje. Nemusí o nic takového žádat, nemusí si nic takového přát, nemusí o tom dlouho dokonce ani vědět.

Co se přihodí, není-li takovým nešťastníkem člověk, ale hobarský rikho – navíc učeň známého mistra ohnivé magie? Jistě nic, co by bylo možné zažíval každý den.

I. kapitola

„Tirine. No tak slyšíš mě, Tirine?“

Do Světlanova hlasu se poprvé ode dne, kdy přijal Tirina do učení, vkradl stín netrpělivosti. Snad právě proto se dopustil té nedbalosti, že mávl v duchu rukou nad matným vzedmutím magie ve svém bezprostředním okolí. Obdařil malého rikha zamračeným pohledem, který však neměl na jindy tak vnímavého a poslušného chlapce žádný účinek. Tirin stál v koutě, oči upřené kamsi za svého učitele, a přes jeho rty už hodnou chvíli nepřešlo ani jediné slůvko.

Až teď přepadly Světlana první obavy. Sklonil se k Tirinovi a pohlédl mu zblízka do očí. Zdály se být v pořádku. Jen ten skelný nádech v nich byl jaksi navíc.

Starý čaroděj se silou vůle přinutil ke klidu. Zamyslel se a pak vyzkoušel popořadě několik jednoduchých osvědčených triků, jako například tóny hlasu, nebo klíčová slova. Nic. Světlan znejistěl.

„Co takhle nějaká posilující kouzla? Ta by neměla uškodit,“ zabručel si pod vousy. „Jestlipak jsem je všechna nezapomněl.“ Chvíli se soustředil a pak prsty upředl složitý obrazec. Lehkým pohybem poslal neviditelnou pavučinu spletitého zaklínadla Tirinovi. Zase nic.

„Když nepomohly čáry,“ povzdechl si Světlan a shýbl se pro džber s vodou, „tak snad zabere tohle,“ pokrčil odevzdaně rameny. „Taky magie,“ ušklíbl se.

Šplouch!

Tirin se otřásl a upřel na mistra nechápavý pohled. Otazníky v jeho očích sjely ze Světlanova obličeje až k louži u vlastních nohou. Už se zjevně probral, ale nic nenasvědčovalo, že by chápal, co mu chce mistr

naznačit nezvykle vážným a zachmuřeným pohledem.

„Tak řekneš mi konečně na co myslíš?“ utrhl se na něj Světlan a vzápětí se zastyděl. „Promiň, chlapče,“ omluvil se tichým hlasem. „Maličko jsi mě zaskočil.“ Příští chvíle snad konečně přinese alespoň nějaké uspokojivé vysvětlení, zadoufal.

„To ne – to já – já,“ zakoktal se rikho. „Já se omlouvám, mistře,“ rozhlížel se zmateně. „Asi se mi udělalo trochu. Nevolno?“ zašeptal do vyčkávavého ticha.

Světlan se odvrátil, a aby zakryl své znepokojení, natáhl se po džbánku s vínem. Bylo jasné, že jeho učeň nemá o tom, co se před chvílí stalo, ani páru. Starý čaroděj se zamyšleně napil přímo ze džbánu, což byl nešvar, za který by jindy kohokoli bez váhání vyplísnil. Cítil v zádech Tirinův pohled, ale nebyl schopen ani pokračovat ve výuce, ani se mu nechtělo rozebírat uplynulé chvíle, aniž by měl v tom všem sám jasno.

Najednou si vzpomněl na závan magie, který se mu před tím zdál tak nedůležitý, a jeho myšlenky se rázem rozběhly jako o závod.

Navzdory všem svým zkušenostem by si nikdy netroufl prohlásit, že ví o magii všechno. Rozhodně však bylo třeba přijít té věci na kloub. Hrozně rád by věděl, jestli to, co se přihodilo, bylo útokem, a pokud ano, jestli nebyl původně namířen proti němu. Pro jistotu zaopatřil sebe i Tirina jednoduchým ochranným kouzlem. Ať pátral ve své paměti sebevíc, nenapadal ho nikdo, s kým by byl tady v Hobaru rozvaděný. Kromě starého Nivera, samozřejmě, jehož spor o ovci s mlynářem Tenjou rozsoudil před rokem a půl v jeho neprospěch. O nikom dalším nevěděl, a tady v Hobaru čaroval stejně jenom on a jeho dva učni. V širším okolí? Pár přátel z oboru, ale nikdo, s kým by byl

rozhádaný, nebo dokonce na ostří nože. Že by se někdo dopátral jeho skutečné totožnosti? Trochu se při tom pomyšlení otřásl. Ode dneška si bude muset dávat větší pozor. Úkolem číslo jedna je zjistit, co se jeho učni doopravdy stalo. Zatím se zdálo, že nic vážného.

Uvědomil si, že ještě stále stojí k Tirinovi zády, a otočil se. V skrytu duše doufal, že to, co se před chvílí udalo, nevnese do jeho poklidného života stranou všeho orwarského shonu nějakou závratnou změnu. Žil mezi rikhy už několik desítek let a toto ústraní mu dokonale vyhovovalo. Podal Tirinovi džbánek s vínem, a začal po dvacáté trpělivě vysvětlovat tu nemožně jednoduchou záležitost s ohněm.

Hoch byl jako vyměněný. Jakoby to všechno slyšel dnes poprvé. Po chvíli, aniž se napil, položil džbán, sáhl si bezděčně na čelo, a bez ohledu na Světlanovy snahy vysvětlit, jak nechat hořet oheň na prstě a nezapálit přitom chalupu, tiše řekl: „Měl jsem takový pocit, mistře, jakoby tady v okolí chodil někdo cizí."

Tentokrát se však mistr nenechal vyvést z míry. Měl stále v živé paměti, jak těžko si zvykal, když žil v Hobaru ještě krátce, na podivný šestý smysl rikhů. Tenkrát často chodíval do místní nálevny a hostinský, otec Andary, který vládl v šenku na návsi dnes, stavěl čarodějovo oblíbené lurské víno k rohovému stolu ještě dřív, než Světlan vešel do dveří. Rikhové měli prostě na cizí lidi čich, i když většinou jen doma v Hobaru. Proto teď převelice zpozorněl. Pokud Tirin navzdory svému podivnému stavu vycítil něčí přítomnost, nehodlal o tom Světlan pochybovat.

Tam venku se pohyboval někdo, kdo nebyl rikho, nebo přinejmenším zdejší.

Tirin sledoval, jak mistr přikládá prst k ústům a plíží se k oknu. S pravicí vztaženou před sebe v jakémsi

gestu vyhlédl ven a dlouho se pátravě rozhlížel po okolí. Po hodné chvíli paži zase spustil a začal nervózně přecházet místností.

Mladý učeň, stojící tiše v koutě, upíral pohled na mistrovy zaťaté pěsti a pokoušel se pochopit, co se kolem něho vlastně děje.

Od toho dne se život ve Světlanově chalupě změnil. Kouzelník dělal mnohá opatření, spřádal kouzla, která už nepoužil desítky let, zkrátka, dělal co mohl. Nic ale nepřinášelo očekávané výsledky, a tak se neviditelný nepřítel zdál čím dál tím mocnější a úspěšnější. Nakonec nezbývalo, než se vrátit k tomu, u koho to všechno začalo.

Tirin seděl na lavici u stolu. Těch pár týdnů poznamenalo jeho širokou, usměvavou tvář několika tenkými linkami vrásek. Světlan mu donekonečna pokládal spousty stále se opakujících otázek, které začínaly u toho dne, kdy se z mistrova domu vytratily klid a pohoda, a směřovaly po časové přímce až k dnešku.

Když se po bůhví kolikáté dozvěděl to samé, zavřel se starý čaroděj na zbytek dne do své pracovny.

Dalšího dne věci dostaly spád.

Zavolal si oba chlapce, Tirina, i o něco mladšího Akata, k sobě do podkroví a bez obalu jim vysvětlil, co se s největší pravděpodobností před dvěma týdny udalo, a co je také důvodem jeho podivného chování. „Sehnal jsem pro vás cestovní výbavu, hoši," pronesl vážně, a ukázal do kouta na hromadu ledabyle poskládaných věcí. „Chtěl jsem pro vás koupit i poníky, ale nezbyly mi na ně peníze. Tu trochu drobných vám dám raději s sebou na cestu. Tady na tom pergamenu," opřel se o stůl a ztišil hlas, „je

obkreslena část jedné velice staré mapy. Křížek přibližně označuje místo, kde by se měl nalézat Křišťálový věštec. Musíte jej najít. Jedině on vám může dát odpověď na otázku, co se tu doopravdy stalo.“ Čaroděj se odmlčel a vyzývavě na chlapce pohlédl.

Zkušenější a starší Tirin přijal Světlanovo vysvětlení mlčky a s klidnou tváří. Ve skutečnosti byl rád, že se mu konečně dostalo nějakého vysvětlení. Ztráta paměti, kterou z nějakého důvodu utrpěl, jej neděsila. Přijal ji, i celou tu záležitost, jako výzvu.

Čaroděj se na něj povzbudivě usmál, a pak se soustředil na Akata. Hlavou mu táhly vzpomínky na úsměvné okolnosti, za kterých se mladík stal jeho druhým učněm.

Mladší z rikhů nebyl u Světlana tak dlouho jako Tirin. Zpočátku měl na starosti jen obvyklé domácí práce. Po několika týdnech ho však Světlan přistihl, jak se motá kolem jeho knih, často sleduje Tirina při cvičeních a pokouší se ho napodobovat. Mistr se jej rozhodl trochu vytrestat a nalíčil na něho malou magickou past. Jaké však bylo jeho překvapení, když se malý rikho nejen nechytil, ale spletité kouzlo na něj téměř vůbec nepůsobilo. Světlan pochopil, že má Akat magické nadání, a rázem byli v chalupě namísto jednoho učni dva. Mladší učedník měl oproti Tirinovi ve výuce zpoždění. Chápal však rychle a Světlan měl s oběma velké plány. Teď přišla chvíle, kdy mohou oba začínající čarodějové ukázat, co v nich vězí.

* * *

Hospoda U Kelindara málomluvného nebyla zdaleka známá jen tím, že tam nikdy nikdo žádného Kelindara neviděl, a že hospodský nezavřel hubu ani ve

chvílích, kdy byla v nebezpečí právě zmiňovaná část jeho obličeje. Hosté se sem už po léta stahovali kvůli něčemu úplně jinému.

Hospoda totiž hřadovala přímo na rozhraní čtvrtí rikhů a lidí. To samo o sobě slibovalo mnohé. Procesí pochybných obchodníků, partičky rikhských zlodějíčků, nájemní zabijáci z rodu orwarských krollů, ti všichni si zde domlouvali své obchody, které jen málokdy mohly spatřit světlo denní. Ani ti nejstarší z Boru nepamatovali, že by kdy viděli hospodu zavřenou. Oba nynější majitelé – bratři Vilikové – věděli, jak točit kšeft. Ve dne v noci pobíhali po šenku malí i velcí obyvatelé města ve službách Viliků a snažili se, aby ani tomu nejposlednějšímu z hostů nechyběla špetka či kapička toho, co jim chutnalo.

Střapatý Vencek seděl u rohového stolu vedle dveří jako každý večer, když tu vešel host, jakého tady jakživ neviděl. Malý, rozcuchaný černovlasý rikho, oblečený celý v kůži a u pasu – světe div se – meč; tedy spíš mečík. Přes levé rameno pověšený hubený vak se žalostně kýval ze strany na stranu a rikho ho každou chvíli urovnával, jakoby mu překážel. Vencek, zvyklý, že meč většinou dodává mužům většího i malého vzrůstu určité vážnosti, se málem rozesmál.

„Ať se propadnu, jestli před námi nestojí největší bojovník rikhů," prohodil k vedle sedícímu Ryšavému Bekemu tak hlasitě, že to bylo slyšet přes celou nálevnu. Hospodou se převalila vlna smíchu a nově příchozímu ta slova vehnala nach do tváří. Opanoval se však, a zamířil napříč šenkem k jedinému volnému stolu. V okamžení tu stál hostinský. Nebyl to samozřejmě nikdo jiný, než sám Vilik starší, přilákán hlukem veselí. Úlisně se usmíval a dotazoval, čím může svému hostu posloužit.

„Pěkně vítám pána. Vybral jste si nejlepší šenk ve městě. Taky dobrý místo. Přehlídnete odsud celou hospodu. Co si bude pán přát? Kvas, víno, nebo něco ostřejšího?“ chrlil nabídky jednu za druhou. Ve skutečnosti si však namáhal hlavu, aby přišel na to, co je nový host zač. Činil tak opatrně a rutinované, neboť jak známo právě hostinští bývají často těmi nejlepšími znalci lidí. A huba jak mu jela.

„Určitě u nás strávíte pěknej večír. Můžu pánovi nabídnout vilettu? Skvělá značková kořalka. Nebo snad medovinu? Vy asi nebudete zdejší, že? Kvas je dnes mimořádně dobrý. A studený. Zdaleka? Mám tu taky spoustu dobrot, jestli má pán hlad. Tipoval bych Hobar. Okamžíček. Setřu tady ty drobky. Má už pán vybráno?“

Mladík by si možná objednal už několikrát, kdyby jej Vilik pustil ke slovu a kdyby se nemusel zabývat vymýšlením vyhýbavých odpovědí na spoustu všetečných otázek. Nakonec se tomu všemu rozhodl učinit přítrž ráznou a jednoduchou objednávkou. Vilik se zašklebil, zaražený tím, jak brzy musel kapitulovat. Bylo však objednáno a obchodník zavelel k ústupu.

„Děkuju pánovi. Hned to sem nesu.“ Někdo z jeho bližších přátel, měl-li kdy jaké, by teď jistě poznal, jak hrubě nespokojen je starý mazák s výsledkem svého snažení. Sdělil prvnímu pikolíkovi co si nově příchozí přeje a kvapil do schodů k pokoji svého bratra. Vilik mladší neholdoval pobíhání po kšeftu. On byl mozkem samotného obchodu i mnoha kšeftíků probíhajících v jeho pozadí. Po zaklepání zvedl hlavu od svých papírů. „Volno,“ vyzval klepajícího a vida bratra, rozjasnil líc. „Tak co opilci?“ položil obvyklou otázku na uvítanou. „Zrovna bojuji o novou dodávku pro tu sebranku. Bude to něco nového a půjde to dobře na odbyt.“

„K čemu pořád novinky?“ ošíval se starší z bratrů.

„Stejně každej prolije hlavu několika holbama piva, a ať už odejde po svejch nebo ne, těžko předpokládat, že by potřeboval k životu něco víc.“

Ta věta vyvolala jen úsměv. „Uvidíš.“ Mladší bratr sáhl po fajfce. „Nevidíš tu někde můj pytlík s tabákem?“

„Vezmi si můj,“ přistál na stole malý smotek kůže. „A poslouchej. Máme novýho hosta.“

„No a?“ skočil mu jeho protějšek do řeči. „To je snad dobře. Nebo ne?“

„Dobře by to bylo, kdyby to byl host jako každej jinej.“

„A tenhle má snad čtyři ruce? Nebo tři oči? I kdyby to byl špeh samotného Aravera, my jsme přeci čistí. Nic nevíme, nic jsme neviděli a kdyby si snad vážený pán přál malou dodávečku lepšího pití? Vypálíme a dodáme.“

Vilik starší pokýval hlavou jako by nad tím přemýšlel, pak mávl rukou a vyšel z místnosti.

Dole mezitím přibyl další host, vzezřením značně podobný tomu předchozímu, jen u pasu mu chyběl meč. Rozhlédl se a namířil si to nálevnou přímo k tomu samému stolu. Na radu rikha s mečíkem, se kterým se podle všeho dobře znal, si rychle a bez zbytečných řečí objednal a pak se, hlavy u sebe, dali do tichého a vzrušeného hovoru. Okolí jakoby pro ně na chvíli přestalo existovat.

Vencek se zavrtěl, napil, jednou rukou zašátral po dýmce, a přitom neustále jedním okem pozoroval švitořící dvojici. Hlavou se mu honily myšlenky, jedna černější než druhá. Po chvíli odběhl k vedlejšímu stolu a začal jednat. U stolu nově příchozích mezitím bojovala soudnost s chutí na tu spoustu dobrého pití, kterou si pod Světlanovým dohledem nemohli rikhové

dopřát tak často, jak by chtěli. Zvítězilo pivo, a tak Tirin s Akatem, neboť to byli vskutku oni, kdo vzbudil zájem hospody U Kelindara málomluvného, dopili první holby a začali se shánět po dalších. Překvapením večera však zdaleka nebyl konec. Vrzly dveře a do světla loučí a svícnů vstoupil vysoký muž, zahalený do pískově hnědého pláště, jen nezakrytá hlava mu z něj koukala. Z ostře řezané tváře s výraznými lícními kostmi, orámované dlouhými černými vlasy, hleděly šedé vyzývavé oči. Ocelovým pohledem si přeměřil hospodu tam a zpět, až ulpěl u nejméně obsazeného stolu, kde si právě Akat s Tirinem přiťukli čerstvé přineseným pivem. Hostinský neprodleně zamířil vstříc novému hostu.

„Bude si pán přát? Můžeme nabídnou takřka cokoli, na co si pán vzpomene. K jídlu i k pití, samozřejmě.“

Muž pokynul rukou ke stolu, kde seděli Světlanovi učni.

„Přineste mi pivo. Támhle!“ řekl úsečně. Ještě jednou si přeměřil lokál pohledem a vykročil. Tirin, který si ho povšiml až teď, pozvedl hlavu.

„Čekáte ještě někoho, nebo si můžu přisednout?“ zeptal se muž v plášti. Když se nesnažil mluvit břitce, zněl jeho baryton docela příjemně.

„Ehmm, tedy vlastně nečekáme nikoho, jestli se chceš posadit…“ vysoukal ze sebe překvapený Akat. Muž pozvedl obočí a s mírným úsměvem si sedl k delší, volné straně stolu. Sundal z ramene výrazné pohublý vak, ne nepodobný těm, se kterými přišli rikhové. Lišil se jen pískovou barvou, díky níž splýval s pláštěm a nebyl zprvu vidět.

Čiperný hostinský se už blížil s pivem. Holby bouchly o stůl.

„Dva měděný, pane. A vy to máte za čtyři, ale to už

víte,“ obrátil se Vilik k Tirinovi, lovícímu ve váčku. Peníze změnily majitele a hostinský, stále ještě nespokojený sám se sebou, protože se mu nepovedlo zjistit, co jsou jeho noví hosté zač, odkvačil k nálevnímu pultu.

Cizinec pozvedl holbu. „Ať vám slouží. Mimochodem, mě říkají Loren,“ zvedl hrdě hlavu a poslechl si jména rikhů. Napil se, pochválil pivo, zprvu si vyměnili jen pár zdvořilostních frází, ale netrvalo dlouho, a atmosféra u stolu připomínala spíše posezení starých přátel.

„Tak vy nejste zdejší? To byla tedy mejlka. Původně jsem měl v úmyslu dozvědět se něco o vašem, tedy – tomhle městě, a teď, když není vaše… Tedy mi vyprávějte alespoň o tom, no jak říkáte, že odtamtud pocházíte. No tak, u Ghlara!“ zaklel a mnul si bradu, jak se snažil rozvzpomenout.

„Myslíš Hobar?“ pomohl mu Tirin

„Jo Hobar, to je ono. Jak je to vlastně odtud daleko?“

„Tři – čtyři dny pěšky. Podle toho, jak pospícháš,“ odpověděl Akat podle pravdy.

„Vůbec jsem netušil, že od Vilenu na západ ještě někdo žije. Když jsem se dozvěděl o Boru, najal jsem prvního vozku, aby mě sem odvezl a, tu máš Ztracený jeskyně, on to ještě stále není konec světa. A pivo je tu dobrý. Skoro lepší než v Derze, a tam mají nějaké chmelnice. Hospodský!“ zavolal směrem k šenku. „Ještě pivo.“

Slunce za okny, vyplněnými kvalitními, téměř průhlednými blánami, se klonilo k západu. Přicházeli další a další lidé i rikhové, a krátce po setmění praskala hospoda ve švech. To už byl Akat pořádně

rozpařáděný. Mohl si hlavu ukroutit, jak vyhlížel někoho, s kým by si pořádně zazpíval. Nadechl se a zanotoval zkusmo pár tónů. Dva muži od vedlejšího stolu se zvedli. Akat se zarazil, ale jeden z nich se na něj povzbudivě usmál: „Zpívej drobečku, rádi si tě poslechneme.“ Oba, hubu od ucha k uchu, přisedli ke stolu, hlučně se dožadujíc piva. Dostali ho a uspokojeni prvním mocným douškem, jali se pobízet rikha ke zpěvu. Akat byl však překvapený nečekaně rychlou odezvou a zíral na ta chlapiska trochu zaraženě.

„A jakou byste si dali?“ zachraňoval Tirin situaci. „To je jedno. Hlavně abysme si zazpívali všichni,“ nesl se hospodou v odpověď mocný bas jednoho z nich. Jejich nový přítel, který se představil jako Loren, mlčky seděl a sledoval, jak se věci vyvinou. Od rohového stolu se přibelhal další ze štamgastů. Vysoký, šlachovitý, vlasy na hlavě jak čapí hnízdo.

„Já jsem nějakej Vencek tady odvedle,“ máchl rukou neurčitým směrem.

„Já a my kamarádi bysme si taky něco zazpívali, teda, jestli vám to nevadí. A jestli vás votravujou, teda jako tydlety dva,“ ukázal na muzikymilné hromotluky, „tak my vás jich zbavíme.“

Tomu se Tirin s chutí zasmál. Představil si, jak by se do jednoho takového hromotluka vešli nejméně tři, čtyři Vencekové, a smál se, až mu zrudly uši.

Větší z hromotluků se zamračil. Změřil si Venceka vzteklým pohledem a zbrunátněl v obličeji.

„Pozor!“ to bylo jediné, co Loren stačil říct, ale to už byl Vencek ve vzduchu a letěl lokálem. Prosvištěl dobrých šest sáhů a přistál u svého rohového stolu. Rychle se zvedl, ruce v pěst, ale tvář se mu zkřivila bolestí. Zavrávoral a dopadl zpět na židli, kterou mu podstrčil některý z jeho kumpánů.

Šlehnul směrem ke stolu rikhů vzteklým pohledem, ale nevypadalo to, že by měl ještě chuť jít si zazpívat. Zato dvojice hromotluků si spokojeně pobrukovala, držíce holby v pozvednutých rukou. Zkušené oko by však jistě poznalo, s jakým napětím sledují své okolí, aby stačili čelit případnému útoku. Akat se pomalu vzpamatovával. Už se chystal přidat k pobrukující dvojici, když jeho obličej náhle ztuhnul a dostal barvu plavené křídy. Vytřeštil oči na Tirina.

„Já nemám svůj váček, nemám peníze, slyšíš?“ Hlas mu přeskakoval do fistulky a získával na síle, takže ho několik nejbližších hostů muselo slyšet. To se vzápětí potvrdilo. Hromotluk opět vstal a naklonil se co nejblíže k Akatovi.

„Chceš říct, že jsme ti já, nebo Hurby sebrali prachy? To si hošku rozmysli,“ zavrčel a pomalu se narovnal.

Popravdě řečeno, Akatovi se to zdálo velmi pravděpodobné, ale on, ani nikdo jiný u stolu nevypadal, že by se to odvážil tvrdit těm dvěma do očí. Rachot dvou převržených stoliček, doprovázený smrtelným úlekem rikhů i pobledlou tváří Lorenovou však kupodivu neznamenal rozpoutání další pranice, jen odchod rváčů zpátky k jejich stolu. Světlanovým malým učňům spadl kámen ze srdce. Tiše jako pěny usrkávali ze svých holb a tvářili se, že tu vlastně ani nejsou. Zato Loren se podezíravé rozhlížel po lokále. Zdálo se mu podivné, jak rychle se hospoda vrátila do původního rytmu. Ani to nevypadalo, že by si o krátké roztržce lidé mezi sebou vyprávěli. Zahleděl se k místu, kde seděl vyčouhlý Vencek. Kolem jeho stolu stálo nahloučeno několik dalších chlapů. Nebylo přes ně vidět ani pivo na desce stolu.

Loren se významně podíval po Akatovi s Tirinem, a

pak nepatrně kývl hlavou směrem k chlapům v rohu.

„Kterého myslíš?“ divil se mladší rikho. „Ten malý asi těžko. Myslíš, že by to dokázal? Vždyť ani neměl kdy!“

„Měl jsi v tom váčku hodně peněz?“

„Že se ptáš. Patnáct stříbrných od mistra a deset od otce. Skoro celé jmění.“

„No, to už stojí za námahu. I po rozdělení,“ dodal. „Myslím, že to stálo i za ta pohmožděná žebra. Řekl bych, že si uhádá největší díl, a ještě si připočítá bolestné. Možná, že zpočátku si z vás chtěl jenom vystřelit, ale jestli měl možnost zjistit, že u sebe máte víc peněz.“

„Chceš říct, že byli všichni domluveni? Lorene, to je ale strašné!“

„Klid. Všichni asi ne, ale tenhle stůl určitě. Hostinský se možná mezi řečí zmínil o obsahu vašich váčků, a ani to nemusel myslet nijak zle. Snad by se dal vymyslet nějaký způsob, jak ty peníze dostat zpátky.“

„Prát se s nimi nebudu. To jsem nikdy neměl ve zvyku.“

„No tak, Akate. To bych po vás ani nemohl chtít.“

„To že jsme menší?“ zatvářil se rikho uraženě. „Ale vůbec ne. Prostě proto, že i kdyby nás bylo třikrát tolik, stěží bychom proti nim měli nějakou šanci. Jak říkám, existují i jiné cesty.“

„Možná bych o něčem věděl.“ Tirin sklouzl ze stoličky a odkráčel, aniž by Akatovi s Lorenem řekl cokoli bližšího. Namířil si to rovnou k výčepnímu pultu. Bylo slyšet, jak cosi objednává. V mžiku před něj byly na dřevěný podnos postaveny kalíšky se silnou domácí pálenkou.

„A ještě tři piva. Abychom nevyschli,“ dodal na vysvětlenou, jak to občas slýchal v hobarské hospodě.

Sotva se Vilik starší obrátil k sudu s pivem, vztáhl Tirin rozmáchlým gestem ruce nad kalíšky.

„Nechť Ghlar posvětí tekutou sílu těchto dobrých lidí," pronesl slavnostně. Hostinský se otočil a přeměřil si ho velmi podezíravým pohledem. Tirin jej obdařil odzbrojujícím úsměvem, slušně poděkoval a zaplatil, čímž Vilika poněkud uklidnil. Pití potom nadvakrát odnesl ke svému stolu, a obrátil se čelem k rohu, kde seděl Vencek.

„Holá brachu! Nemysli už na tu drobnou příhodu a pojď se s námi napít. A své přátele vezmi s sebou."

Vencek se v první chvíli polekal, pak se však zaštítil maskou přátelského úsměvu, a vrátil rikhovi stejnou mincí. „Podívejte na toho malého rikha, jak umí žít. Jeho přítele před chvílí postihlo neštěstí, a okamžik na to on už se raduje, pije, a ještě své přátele hostí. Pojďme hoši a připijme na jeho zdraví."

Zvedl se a zamířil i se svými kumpány ke stolu s kořalkou. Na některých tvářích bylo vidět překvapení. Tirin se naklonil k Lorenovi. „Ten chlap je všemi mastmi mazaný. Mluvil tak, že to vypadalo, jako bych ty peníze sebral já."

„No, hloupý rozhodně není…" Loren chtěl očividně ještě něco říct, ale nebylo kdy. Štamgasti s Vencekem v čele dorazili ke stolu a pozvedli pohárky. Tirin rychle přiobjednal pro ty dva či tři, na které se nedostalo, a po chvíli se strhla nevázaná pitka. Navzdory předchozím zážitkům se Akat, a s ním víc než polovina místních opilců, začali znovu dostávat do varu.

Hospodou se znovu rozezněl zpěv. Tentokrát však sborově a spontánněji. Malý rikho dovedl pod vlivem alkoholu rychle zapomenout. Ne tak Loren. Po očku sledoval dění u stolu a snažil se přijít na to, co má Tirin za lubem. Zábava se mezitím dostávala do obrátek.

Zatím to vypadalo, že chce starší z rikhů opít celou hospodu. To se mu rozhodně nemůže podařit, přemýšlel Loren, když tu ho Světlanův učeň zatahal za rukáv. Několik opilců, mezi nimi i Vencek, nápadně zbledlo. První z nich se právě vydali směrem ke dvorku. Tirin se náhle k Lorenovu zděšení také chytil za břicho a nabral stejný kurz jako ostatní.

To jsem blázen, kroutil Loren hlavou. Ani mi nestačil říct, co měl na srdci, pomyslel si. Zvedl se, a se zamyšleným výrazem v obličeji zamířil ledabylým krokem za Tirinem. U nízké zídky mezi dvorky se mu naskytl pohled k popukání. Asi deset nebo jedenáct lidí i rikhů se tu opíralo o plot a zvracelo na druhý dvůr, za stálého doprovodu zvuků různých výšek. Najednou se v rohu něco pohnulo a zbloudilý paprsek světla se zablýskl na čepeli dýky. Malý stín se odlepil od zdi a vyrazil přímo k němu.

Loren znejistěl, udělal pozpátku několik krůčků směrem k chodbě, ale pak v blížící se postavě poznal Tirina. Rikho byl ve tváři bledý jak stěna, v levé ruce držel ještě stále nůž a pravačkou strkal trhanými, spěšnými pohyby pod vestu dva nadité váčky. Nezdálo se, že by měl potíže se žaludkem. Trochu křečovitě na Lorena mrkl a zamířil dlouhými kroky chodbou k šenku. S každým krokem jakoby z něj spadl velký kus závaží. V nálevně sebral z lavice svůj i Akatův vak a hodil si je přes rameno. Pak zaklínil volnou ruku v Akatově podpaží a jedním trhnutím jej postavil na nohy. Tedy tak to alespoň mělo vypadat. Rikho však nikdy mnoho síly nepobral, a navíc o sobě zdaleka nemohl tvrdit, že je naprosto střízlivý. Tak se Akat ocitl s hlasitým žuchnutím na zemi.

„To jsou ale fóry," zabručel, a upřel na Tirina ublížený pohled. Loren s pobaveným úsměvem potlačil

nutkání pronést nějakou kousavou poznámku, a přiložil ruku k dílu. Událost, které byl na dvoře svědkem, rozezněla v jeho hlavě zvony, a ty teď bily na poplach. Popadli mladšího rikha každý z jedné strany a vyvlekli jej ven na ulici. V té chvíli však převážila temnější stránka Lorenovy osobnosti. „Běžte tímhle směrem. Já zaplatím a hned vás doběhnu," zašeptal, ujistil se, že Tirin svého přítele alespoň chvíli udrží na nohou, a vzápětí zamířil zpátky do hospody. Tirin zatnul zuby a ztěžka vykročil, obtěžkán Akatem, směrem, kterým ukázal pul. Zaplatí? Znělo mu neustále hlavou a vzápětí mu došlo, co mu na tom připadalo podivné. Všechno, co si objednali, přeci hned platili. Co jen může mít Loren za lubem?

Netrvalo dlouho a uslyšel za sebou zvuk tichých, spěšných kroků. Rychle se stáhl i s opilým kolegou do stínu. Když se temná blížící se silueta na chvíli zastavila v pruhu světla, zářícího z blízkého okna, poznal v ní s ulehčením Lorena. Bez dalších řečí popadli mladšího rikha a zmizeli ve čtvrti lidí. Tirin, stále ještě pod vlivem kvasu, si nadával do tupců a hňupů, že vybral hospodu zrovna uprostřed města, jakoby problémy a krádeže byly jeho denním chlebem. Zaklínal se předsevzetími, že takovou chybu už nikdy neudělá. Akat jim s každým dalším krokem těžknul v rukou. Temný výklenek, ke kterému se blížili, přímo zval do své náruče. Lorenovy myšlenky se zjevně ubíraly stejným směrem. Svorně odbočili k sametově černé temnotě.

„Ven! Vypadněte! Tady bydlím já," ozvalo se z hloubi výklenku a na temném pozadí se cosi pohnulo.

Loren zašátral volnou rukou ve váčku a vzápětí cinklo o zem několik drobných mincí. To zdejšího nájemníka zjevně smířilo s přítomností nezvaných

návštěvníků a protesty ustaly.

Kdo se však vrátil z těch, co hledali ztracené jeskyně? opakoval si Tirin v duchu staré orwarské pořekadlo. Neutekly ani tři paprsky času, když zaslechli blížící se dupot mnoha nohou. Nikdy se nedozvěděli, jestli se jednalo o tlupu po jejich stopách jdoucích pronásledovatelů, a rozhodně to nechtěli podrobně zkoumat v té temné noční hodině. Sotva dupot odezněl, popadli Akata, a co jim síly stačily, zamířili směrem, kde tušili konec města.

„Nikdy bych nevěřil, že je Bor tak velký," supěl Loren. Táhl Akata už skoro sám. O mnoho slabší Tirin byl téměř u konce svých sil. Loren pokračoval v lamentaci: „Tahle městečka na periférii Orwaru, kam už nesahá araverova moc. Bují v nich přesně to, co by měl kníže potírat ze všech sil." Občas i on podklesl v kolenou a nebylo to kvasem. Navzdory malé rikhově váze začínal Loren také umdlévat.

„Kam se podíváš zloději," odplivl si se zadostiučiněním a udělal další krok.

„Tam, podívej!"

Dříve než Loren zaměřil pohled směrem, kterým Tirin ukazoval, strhl Akata instinktivně do temnoty pod žebříňákem, kolem kterého se právě plahočili. Teprve potom zvedl zrak a zaklel.

„To musíš vřeštět, jako kdyby na nás mířilo deset lučištníků?" zasyčel vztekle.

O kus dál před nimi se mlžná temnota rozjížděla do stran, jak ji přestávaly tísnit řady domů. Akat se hrabal ze země a nadával. To bylo neklamným znamením, že začíná vnímat svět střízlivějšíma očima. Bor neměl žádné hradby, a tak se bez potíží dostali kolem posledních několika osamělých chalup mimo město. Tam se všichni tři vyčerpaně zhroutili k zemi.

„Lorene?“ Tirin si sedl, opíraje se rukama za zády, což ve tmě nebylo téměř vidět. „Jak jsi láteřil na tohle městečko, teď mě napadlo, vlastně jsi nám neřekl, odkud pocházíš ty. A taky by mě zajímalo, jestli je tam u vás míň zlodějů a podobné chamradi, než tady.“

Loren měl už na jazyku ostřejší odpověď, když si uvědomil mírně vyčítavý tón rikhovy otázky. Rozhodl se kápnout božskou.

„Podívej, Tirine. Já jsem z Elealu. Tam pozvedli zlodějské řemeslo až téměř na umění. Nicméně, pulové se mezi sebou neokrádají. Považují to za stejný zločin, jako třeba okrást vlastního otce. A z těch mých poznámek si nic nedělej. Každý člověk si takhle ulevuje, když má pocit, že stojí nejméně dva sáhy od vlastního těla.“ Domluvil a chvíli zíral do tmy, od níž očekával nějakou odpověď, která pohříchu stále nepřicházela.

„Jsi tam ještě?“

Tirin se uchechtnul. „Kde bych byl. Tak ty jsi pul. Elealský pul. Kdo by to byl řekl. Když jsem byl ještě malým špuntem…“ Teď se pro změnu zasmál Loren. Vedle něj se cosi pohnulo a pak to promluvilo hlasem Akata.

„Nemáte někdo hlt vody?“ Bublina napětí posledních dlouhých hodin konečné praskla.

„Nemáme, ty kořalo.“ Tirin se zlomyslným výrazem povalil ztěžka vstávajícího přítele zpět na zem. „Ale vzpomínám si, jak Světlan hovořil o prameni, asi tři míle od města.“

Akat se znovu z těžkým supěním postavil. „Taky říkal, že si máme dát v hostincích pozor. Nejsou všude rikhové tak vstřícní, jako v Hobaru.“

„Natož lidé, Akate,“ dodal pul. „Nevím, jestli by byl váš mistr rád, kdyby věděl na jak lehkou váhu berete

jeho rady," neodpustil si rýpnutí.

Oba rikhové se zastyděli, ale milosrdná tma ukryla nach v jejich tvářích.

„Mimochodem, o tom prameni jsem slyšel vyprávět jednoho chlápka ve městě," prohodil Loren. „Říkal, že se tam občas schází pěkná čeládka. Nicméně, teď je tma, a snad bychom se mohli pokusit najít alespoň potůček, který se určitě vine směrem do plání. K prameni vůbec nemusíme chodit."

„Ale v lese bychom si mohli udělat oheň," zasnil se mladší rikho a znovu se vyškrábal na nohy.

„Pamatuj si Akate, že není vždy bezpečné dělat oheň tam, kde se ti zamane. To jsou všichni rikhové tak neopatrní?"

„V Hobaru a okolí je klidno," vysvětloval Tirin a sbíral po hmatu ze země své věci. „Často se stává, když má někdo třeba jmeniny, že vyvalí bečku na kraj háje, zapálí vatru, a to pak slavíme dlouho do noci." Tirin zmlkl a vypadalo to, že se zasnil.

Podívejme se na ty lidičky, pousmál se Loren. Ještě nejsou ani týden pryč z domova, a už se jim stýská. „Pojďme," vybídl je.

„Nejsou u nás všichni zas až takoví poctivci," zavzpomínal Akat. „Vzpomeň třeba na mladého Rižiho. Ten ukradne na co přijde, jen aby měl večer na nějakou tu holbu."

„Jasně. Riži. Jenže, zkus si vzpomenout ještě na někoho jiného v Hobaru, kdo je alespoň z poloviny stejný jako on, a dám ti čtvrťák."

Akat se naoko zamyslel, ale už dopředu věděl, že nikoho dalšího takového by v rodné vsi nenašel. Hobar byl prostě klidné místo.

Loren se mezitím potýkal se svou pamětí. Nakonec to vzdal.

„Tirine, co jsou to ty jmeniny?“

Rikho zůstal stát s pusou dokořán. „Jmeniny? Ty nevíš, co jsou to jmeniny? To se mi snad zdá. Akate, slyšel si to?“ Mladší rikho byl zjevně neméně překvapený, a byl by to i okomentoval, kdyby to stihl. Tirin byl však dnes výjimečně tím výřečnějším, a dával dalším vodopádem slov najevo, že to byla jen řečnická otázka. „Jmeniny jsou zkrátka jmeniny. Rodiče ti dají nějaké jméno a na počest toho jména se jednou za rok uspořádá pořádná oslava. Starosta všechno zanese do kalendáře a pak jednou provždy víš, kdy budeš své jmeniny slavit.“

Loren nevycházel z údivu. „Vy máte kalendář? To jsem blázen. Stovky pulů hledají cestu ke starým Ererai, k jejich kultuře a všem vymoženostem a dovednostem, které si kdysi odnesli s sebou, a tady rikho, žijící na kousku půdy mezi lesem a horami zná kalendář, slaví jakési jmeniny a Ghlar ví čím vším se ještě zabývá ve své zpola zapomenuté a zpola neobjevené zemičce. Tak mě napadá,“ vzpomněl si najednou. „Několikrát jste se zmínili o svém mistru Světlanovi. To asi nebude truhlář, co? Nebo jste snad přepisovači kalendářů? Podle toho, cos Tirine říkal, žijí rikhové v Hobaru na hromádce, obdělávají svá políčka a podle kalendáře slaví, co se jen slavit dá. Nejste podle vašeho nahlížení na život nějak moc daleko od domova? Co tady kolem Boru vlastně hledáte za štěstí?“ Loren konečně zmlkl, sám překvapený svou rozhorleností. I rikhové se zdáli poněkud zaražení. Pohlíželi jeden na druhého, jakoby se navzdory tmě chtěli domlouvat pohledem. Po chvíli se vysvětlování ujal Tirin.

„No, truhlář zrovna není,“ začal opatrně. „Nezabýváme se ani obkreslováním kalendářů. Který

den kdo co slaví určuje povětšinou starosta podle toho, jak se mu to hodí. Pokaždé v čase žní mě zaráželo, že nikdo nic neslaví. Dneska si myslím, že starosta ví, co dělá. Co se našeho mistra týče, Světlan je něco jako soudce, a krom toho se ve volném čase trochu zabývá magií.“ Tak. A bylo to venku. Loren na chvíli zaraženě zmlknul, rychle se však zase dostával do ráže.

„Tak magií, jo? Sem tam nějaké to kouzlo, co? To mi chcete namluvit, že jste učni kouzelníka, co u vás v Hobaru soudí rozvaděné sedláky, jo? Za co mě máte? A v hospodě jste se báli, abyste náhodou nemuseli někoho začarovat, he? To si vážně myslíte, že jsem takovej…“ K vyjádření své minky o tom, čím by tak mohl být, se Loren nedostal. Z místa kus vedle něho náhle vyšlehl krátký modrobílý záblesk, zanechávající za sebou světlou, opalizující, jen neochotně mizející stopu.

„Mrzí mě to,“ nechal se po velmi dlouhé době slyšet Tirin. „Ale jestli sis toho nevšiml, my ti také nevyčítáme, že od chvíle, kdy ses ještě jednou vrátil sám do té hospody, ti visí u opasku o čtyři váčky víc. Krom toho bychom se měli ztišit. K potůčku už jistě nebude daleko.“

Loren zmlkl a zamyšleně si pohrával s váčky, které se mu pohupovaly u pasu. Mezitím popustil uzdu své zvědavosti Akat.

„Poslyš, Tirine, jak všichni zvraceli, to byla tvoje práce? To mě budeš muset někdy naučit.“

„Světlan říkal, že na to existuje kouzlo, ale je moc složité. Prý mi stejně dobře poslouží tenhle prášek.“ Zašátral v kožené kazajce a ukázal malý váček. Akat zklamaně sklopil hlavu a přidal do kroku. Vzápětí se ozvalo tiché šplouchnutí, následované nepřetržitou řadou nadávek.

„Měls pravdu. Tady je ten potok,“ ozval se mladší

rikho do hromového řehotu obou souputníků, které jen včasná reakce zachránila před nedobrovolnou koupelí.

„Tak tady se můžeš napít," řekl Tirin do tmy a pro jistotu rychle poodstoupil. Akatovy ruce se mihly vzduchem, naslepo nahmátly a trhly. Druhé o něco hlasitější šplouchnutí zaznělo jako přesvědčivé zdůvodnění Lorenových kleteb. Tirin se v uctivé vzdálenosti svalil na zem a smál se na celé kolo. První se z vody vyškrábal Loren. Chtěl se rikhovi hned pomstít, ale zabránilo mu v tom něco, co zahlédl koutkem oka, když se otáčel.

„PSSST! Podívejte se támhle. Vidíte to taky?" Na hranici zrakových možností obou rikhů se v dálce na severu mihotala maličká, sotva postřehnutelná hvězda. Jenže na to, aby to byla hvězda, blikala příliš nízko.

„Na kraji lesa má někdo rozdělaný oheň," uzemnil je vzápětí Loren suverénním prohlášením. „Snad bychom mohli zjistit o koho jde a případné se usušit. Mimochodem, Tirine, ty jsi ještě nepil." Zmíněnému se k vodě moc nechtělo. Raději se zeptal: „Jak chceš zjistit kdo tam táboří, aniž by tě potkalo něco nepříjemného? Nebuď blázen. Vydržíme to tady a ráno, ještě před rozedněním, zmizíme. Vzpomeň si, cos říkal před chvílí."

„Ty si myslíš, že vstanu před rozedněním? To bych rád věděl, kdo z vás mě bude budit," odtušil pul a v duchu si představil teplo, sálající z ohniště. Mokré šaty studily čím dál víc. „Jen tu klidně počkejte a nechte to na mě." Sebejistým krokem zamířil k lesu, ale ve skutečnosti si nijak zvlášť nevěřil. Promočené boty čvachtaly tak hlasitě, že naprosto nebylo možné, aby se někam neslyšně přikradl. Přesto se dostal nepozorován až k prvním stromům. Lehl si na zem a snažil se přisunout co nejblíže k ohni. Tu někde poblíž zafrkal

kůň. Loren, přimáčknutý k zemi čekal, co se bude dít. Někde zašustilo křoví a pak nastalo hluboké ticho, rušené jen občasným zapraskáním ohně. Opatrně se nadzvedl a zvolna se začal posouvat blíž k plamenům. Už měl k tábořišti jen necelých dvacet sáhů. Jasně rozeznával dvě vysoké kožené boty, pohozené mezi ohněm a zřejmé nedávno opuštěným lůžkem z houní. Kus za ním praskla větvička. Otočil se, jak nejrychleji dokázal, a vylekaně zíral na pět palců vzdálený hrot meče.

„Copak tady děláme?“ Muž, který držel zbraň kus od pulovy hrudi, měl hluboký hlas a mluvil pomalu, jako když se přelévá oceán.

„Do dobrý večer. Abys rozuměl, na pláni mám ještě další přátele a ti by se chtěli také ohřát,“ plácal Loren, co mu na jazyk přišlo, aby získal čas. Nebyl to zrovna nejlepší začátek. To poznal hned podle dalších slov neznámého.

„Tak na ně zavolej, ať přídou s prázdnejma rukama pěkné před sebou. Potom tě možná nezabiju.“

Přistrčil meč blíž k pulově krku. „A teď pěkně couvej!“

Po chvíli, tři kroky od ohně, kryt Lorenovým tělem zepředu a z druhé strany vzrostlým dubem, se chlap cítil přeci jen o něco bezpečněji.

„Křič. Dělej,“ pobídl pula. Odhodil nešikovné veliký meč a bleskově přiložil k Lorenovu hrdlu dýku.

„Pane, to je omyl. Na kraji lesa stojí jen dva rikhové. Nevím, jak by ti mohli ublížit.“ K čertu, chovám se jak pitomec, nadával si Loren v duchu a snažil se zoufale najít skulinu, vedoucí z téhle situace.

„Jak chceš.“ Špička nože se dotkla zlodějova krká v blízkosti tepny. Chladný polibek železa jej doslova přikoval k zemi.

„Chrrr hekk, mmmoment. Udělám co chceš," zachrčel pul a zavolal do tmy.

Vylekaným rikhům se k ohni vůbec nechtělo. „U Ghlara, co budeme dělat?" zeptal se Akat.

„Rozhodně ho tam nemůžeme nechat. On nám také pomohl," rozhodl Tirin.

„Také se díky nám dost napakoval, proč by nepomáhal," šeptal mladší rikho. Přemýšlel, čím by zamaskoval svůj strach, ale nic ho nenapadalo.

„Akate! Můžeme se pokusit s těmi muži aspoň vyjednávat. Třeba je to někdo stejně překvapený, jako my. Prostě tu nikoho nečekal."

„My dva jsme ti praví vyjednávači," zabručel Akat. V mokrých šatech mu však začínala být zima, a tak se nakonec rád nechal přesvědčit. Zamířili přímo k odleskům vzdáleného ohně.

„Tichý jako rikho," mumlal si pro sebe Akat a málem nadskočil, jak se lekl, když mu pod nohou praskla větvička. Zatracená kořalka. Nesmysl, odpověděl si okamžitě. Kořalka už dávno vzala za své. Prostě se bojím.

„Žádný hlouposti, nebo ho podříznu jako kuře," ozval se od ohně cizí hlas.

„Co dál?" zeptal se Akat.

Tirin pokrčil rameny a rozhodně vstoupil do světla ohně. Vypadalo to, že u ohniště nikdo nesedí. Zvedli prázdné ruce dlaněmi před sebe, jak je žádal pulův nepříliš jistý hlas. Až když si jejich oči trochu zvykly a přestalo je oslňovat světlo ohně, všimli si podivného sousoší pod dubem. Ramenatý, vousatý muž držel Lorena pod krkem a už delší chvíli rikhy pozoroval. Nemohl si nevšimnout jejich vylekaných pohledů, vody odkapávající z Akatových nohavic i Tirinovy nápadné bledosti. Zvažoval jen chvilku.

„Běžte se usušit,“ zasyčel. Odstrčil pula a sám hbitě vyskočil na nohy. Teprve teď si ho mohli pořádně prohlédnout. Vězel v dlouhém kabátci z jemně vydělané kůže, kdysi zřejmě drahém, pod nímž se sem tam blýskla košile, celá spletená z drátěných oček, na mnoha místech rezavá. Dlouhé mastné černé vlasy se válely po založeném okraji kabátu a tvořily temné pozadí pro jeho do bronzova opálený, úzký obličej. Celé jeho vzezření mělo dvě dominanty. Mohutný meč, který právě zdvihal ze země, a stejně nebezpečně působící nos.

Až teď Tirinovi došla směšnost celé situace. Oni si tu ustrašeně představují hordu zabijáků a přitom tu sedí jen jediný muž, který právě nasouvá botu na meč a začíná ji sušit nad ohněm.

To už prostořeký Tirin nemohl vydržet. „U ztracených jeskyní, že ty jsi taky našel potok?“

Muž se zamračil a vrhl po rikhovi nazlobený pohled. V tu chvíli si ale právě začali stahovat boty Akat s Lorenem, a to ho značně pobavilo i uklidnilo.

„Hej špunte!“ otočil se k Tirinovi. „Ty ses dneska, jak vidím, ještě nekoupal.“ Rozhodné vstal a zamířil k rikhovi. Akat vyskočil, ale Loren ho zadržel. „Počkej,“ zašeptal s temnou jiskrou v oku. Než se Tirin vzpamatoval, stál až po kolena v prameni. „Teď smě na tom všichni stejně,“ pronesl muž se zlomyslným úsměvem a uklonil se směrem k ohni. „Jmenuju se Yard,“ dodal.

Všem se ulevilo, jen Tirin prskal vzteky. Svolával na Yardovu hlavu všechny hromy a blesky, ale ten si z toho pranic nedělal. Odepjal pochvu aby mu nepřekážela, položil ji vedle sebe, a pokračoval v sušení bot. Až dlouho po půlnoci se najedli z Yardových zásob a šli spát.

Tirin se dlouho do noci vrtěl pod svou houní a nemohl usnout. Dnes večer na všechny otázky odpovídal vyhýbavě a Loren to poznal. Určitě vytušil, že rikho něco tají. Světlan kladl oběma učňům na srdce, ať se nejdříve devětkrát kousnou do jazyka, než někomu prozradí, co hledají. Když jej ale Loren budil nad ránem na hlídku, byl už rikho rozhodnutý.

Chytil pula za rukáv a odtáhl ho kus od tábořiště. Tam se posadili a Tirin najednou nevěděl, jak začít. Pul zvedl hlavu a ulpěl na něm pátravým pohledem.

„Lorenc, jaký máš vztah k magii?“ Začal Tirin oklikou.

Loren znejistěl. „Proč se ptáš? No ehmm, asi jako každý jiný.“ Nesnáším jí, chtělo se mu vyhrknout, ale ovládl se. Byl zvědavý, co mu chce rikho říct.

„A jaký názor mají ti jiní, tam u vás?“

„K sakru, copak já vím? Nikdy jsem žádného opravdového čaroděje neviděl, snad kromě některých starších hlav rodů v Elealu, o kterých se to spíš říká, než že by je někdo viděl čarovat. Každý věří v magii. Kde kdo o ní básní a sní. Věže kouzelníků, velká moc, prastaré knihy. Spousta pohádek a tak. Však to znáš. Proč mi kladeš takové otázky? Budeme se zase bavit o Světlanovi?“

Tirin se zarazil, ale dokázal si pulovo podráždění zdůvodnit, a tak se raději podle mistrovy rady kousl do jazyka, než začal hovořit.

„Protože jeden z takových čarodějů mi s největší pravděpodobností vzal část paměti, a já teď hledám sídlo Křišťálového věštce, aby mi řekl, co mi ten muž vlastně ukradl a proč.“

Když to Tirin konečně řekl, ulevilo se mu. Nechtěl před pulem nic tajit. Sice mu ještě stále úplné nedůvěřoval, ale jestli se rozhodne jít s nimi, měl by

vědět, co může očekávat.

Lorenovi se rozšířily zorničky a několikrát prudce zamrkal. „Snad ještě nevěříš na pohádky? Křišťálový věštec – já se z tebe zblázním.“

Malý rikho nakrabatil čílko. „Sám jsem to považoval za povídačky pro malé děti. Dokud mi mistr neřekl, kde zhruba bych měl sídlo Křišťálového věštce hledat. O Světlanových slovech nemám nejmenší důvod pochy…“ Tirin se zarazil a zapátral pohledem po zdroji podezřelého zvuku.

Kus od nich stál Yard a se zájmem naslouchal.

Tirin zrudnul vzteky, ale nedostávalo se mu slov.

„Hned jsem si říkal, že když se paktuje rikho s pulem, bude za tím něco zajímavého. Nechcete dalšího do party?“ zeptal se černovlasý válečník, jakoby se nechumelilo.

Loren se chystal něco odseknout, ale uvědomil si, že jestli k tomu má někdo co říct, není to rozhodně on. Otočil se k Tirinovi, který svůj boj s rozhořčením ještě zdaleka nevyhrál. Odvrátil se, ale tím hnutí své mysli spíš zdůraznil.

„Musím se poradit s Akatem,“ vyhrkl a zmizel směrem k tábořišti.

Nešetrně probuzený Akat by byl vykřikl, kdyby mu přítel nezakryl ústa dlaní.

„Poslouchej,“ šeptal Tirin vzrušené. „Musím ti něco říct.“

Mladší rikho se posadil a zahleděl se do Tirinovy rozčílené tváře. Právě ten pohled mu pomohl, zcela výjimečně, udržet jazyk na uzdě. Pozorně staršího kolegu vyslechl a zamyslel se.

„No co máš dělat,“ začal opatrně. „Rozhodně přestaň nadskakovat. Probudíš všechny hraboše. Žere tě, že si vás ten chlap přišel poslechnout a ani se

nenamáhal pořádně schovat. Hmm. A ty bys byl raději, kdyby tě špehoval? Vlastně si za to můžeš sám. Chceš Lorenovi něco tajné sdělit a ani se nepodíváš, jestli ti někdo nejde v patách. Zvláštní je jenom to, že si toho nevšiml pul.“

Tirin se cítil zaskočený. Musel uznat, že Akat mluví rozumné.

„Tedy dobrá, ale co teď s tím?“

„Teď už asi nic,“ pokrčil Akat rameny. „Když to vezmu kolem a kolem, nevíme do čeho jdeme a na takové cestě se může chlap s mečem hodit.“

Tirin se ještě chvilku ošíval, ale dlouho mu to nevydrželo. Přihodil pár klacků na ohniště, a pak zvolal do hloubi lesa: „Pojďte se ohřát, vy dva.“

Křoví se rozhrnulo a z něj vylezl jako první Yard. Snažil se tvářit nezúčastněně, ale zvědavost mu koukala z očí na všechny strany.

„Vyrazíme, jen co trochu posnídáme ze tvých skrovných zásob,“ usmíval se Tirin, ale nebyl to upřímný úsměv. Yard měl v sobě cosi, co rikha stále nutilo k ostražitosti.

* * *

O několik dní později procházeli mírně zvlněnou savanou. Dokonce i Yard šel pěšky a svého koně vedl za uzdu. „Támhle z toho kopce,“ ukazoval do dálky, „už uvidíme velkou obchodní cestu. O kus dál možná i hradby Vilenu,“ vykládal nadšeně. S každým krokem na východ očividně ožíval. Zřejmě měl také spoustu dobrých důvodů vzdálit se co nejvíce od Boru. Kolem poledního narazili na pás rozvalin.

„Copak se tady stalo,“ zajímal se Akat, když míjeli

kamenná, mechem obrostlá torza několika domů.

„To sou pozůstatky poslední velký války s Martilou, před pěti sty lety.“

Tirin se překvapeně otočil a změřil si Yarda zkoumavým pohledem. Vzpomínal na doby, kdy jej Světlan učil počítat. Dostali se ke dvěma stům a více méně chápal řazení číslic až do tisíce. Byl si vědom, že jej to posouvá do poměrné výjimečného postavení. Dokonce i někteří překupníci znali počítání jen do sta, což jim stačilo na přepočet mezi orwarskými měděnými čtvrťáky a zlatými aravy. Proto jej překvapilo, když obyčejný muž meče, nájemný válečník, vyslovil pět set jako by se nechumelilo. Než však stačil v duchu zformulovat dostatečně nenápadnou otázku, týkající se Yardova vzdělání, ujal se slova opět Akat. „Ale ty domy jsou z kamene,“ konstatoval překvapeně. „Takové jsou v našem kraji vzácností. Jak to, že tu nikdo nežije?“

„Slyšel sem, že ve válce zahynulo hodné lidí. Ti z vesnic, co přežili rabování, se pak přestěhovali do měst, nebo jejich bezprostřední blízkosti, kvůli bezpečí. Takovejch vesnic prej bejvalo daleko víc, ale po válce se do nich nikdo nevrátil. Většina nemohla a zbytek nechtěl.“

„Takže Martila není jen takový strašák?“ zajímal se rikho.

„To bys měl vědět nejlíp. Rikhové přeci žijou Martile nejblíž.“

„Nejdál na západ od Orwaru, ale také dost daleko od velké cesty. Toho kamene je škoda,“ vrátil se Akat k původnímu tématu. „Až se vrátím domů do Hobaru, všem o něm řeknu. Starosta jistě vypraví nějaké vozy.“

„To si musíte pospíšit. Když sem tudy projížděl před třema rokama, bylo tu kamenů dvakrát, možná třikrát

tolik,“ utrousil Yard.

Za řeči minuli další nízký pahorek. Kopce jevily stále menší snahu vypínat se do výšky. To, co teď Tirina a jeho druhy obklopovalo, byla už jen mírně zvlněná pláň. Yard zastavil a počkal, až ho všichni dojdou.

„Zejtra kolem poledního dorazíme támhle k tomu kopci,“ ukázal do dálky před sebe. „Odtamtud už je to do Vilenu co by kamenem dohodil.“

Hraniční město z dob, kdy byl Orwar ještě mladý, pomyslel si Tirin. Věděl, že zvědavostí nebude moci dospat. Město na řece. Hraniční řeka Vyrena bude první velkou řekou, kterou rikhové uvidí.

Navzdory Yardovým slibům, dorazili k městu zase až na noc. Masivní brána byla naštěstí ještě otevřená. Oba strážní se opírali o halapartny a sledovali skupinku příchozích s neskrývaným zájmem. Nejvíce pozornosti přitahovali oba rikhové. Potkat malé obyvatele Hobaru tak daleko na východě bylo zřídkavým jevem a nebylo tajemstvím, jak veliká je jejich nechuť k cestování. Navíc jenom z Boru do Vilenu se táhla cesta dlouhá téměř sto mil.

Prošli branou a ocitli se uprostřed široké, cize zapáchající ulice, osvětlené loučemi. Na několika rozích stály dokonce železné koše, ve kterých plápolalo smolné dřevo. Tirin se po několika krocích zastavil a nedůvěřivě se zahleděl na praskliny, šířící se od jeho nohou na všechny strany. Zatvářil se překvapeně a rozkopl hroudu poloztuhlého bláta. Ve vzniklé puklině se objevil kus šedého kamene.

„Dlažba!“ vyjekl rikho údivem. „Podívejte se, ta ulice je dlážděná!“

Akat se pověsil svému příteli na rameno. „Tiše. Nekřič tolik!“ pošeptal mu do ucha a kývl hlavou

směrem k bráně, kde stáli strážní. Vypadali, že se výborně baví na rikhův účet. Tirin zčervenal, otočil se na patě a chvatně se vzdaloval od rozesmátých ozbrojenců. O dva bloky dál to byl pro změnu Akat, kdo dal hlasitě najevo své překvapení.

„To je ale paráda!“ mávl rukou směrem k plechovému vývěsnímu štítu, vytepanému do podoby korbele s čepicí pěny. „Tohle kdyby tak měl starý Andara nad vchodem svojí hospody.“

Nikdo jej však nenapomenul. Ostatní ohromeně zírali na Lorena, který znenadání zrychlil a chvatně zamířil ke dveřím, označeným právě zmiňovaným štítem. „Musíme zamluvit nocleh,“ zamumlal na vysvětlenou.

Tirin nad tím náhlým spěchem zakroutil hlavou a napadlo jej, jestli pul není jedním z těch, kteří holdují alkoholu víc, než je zdrávo. Zároveň si uvědomil, že v Boru, u Kelindara málomluvného, byl pul tím nejstřízlivějším z nich.

Z otevřených dveří se vyvalil dým a udeřil Lorena do obličeje. Pul se ale nenechal odradit a zamířil přímo k výčepu.

„Čtyři piva a pokoj pro čtyři muže,“ halekal a visel přitom očima na kádi s kvasem.

Akatovi, kráčejícímu pomalu k pultu, neušel posměšný výraz, s jakým si hostinský nového hosta měřil.

„To ses asi spletl mladý muži,“ kývl hlavou a Loren sledoval jeho pohled úzkou dlouhou začouzenou místností. Dál, kam od dveří nebylo přes hustou clonu kouře vidět, se krčily jeden za druhým menší kulaté stolky, doslova obleženy karbaníky a hráči vatachu, který se hraje se třemi kostkami, často o velmi vysoké

částky. Hostinský potvrdil jeho obavy.

„Tohle je taková malá, slušná herna. Pokoje bohužel nevedeme. Ale jestli si chcete dát partičku, rád vám půjčím karty.“ To už stáli před výčepem všichni čtyři.

„My bychom raději věděli, kdybyste se neurazil, kde je tady poblíž nějaký obyčejný hostinec,“ špitnul Tirin. Šenkýř si ho prohlédl od hlavy k patě, chvíli ulpěl pohledem na rikhově mečíku a otázal se. „Jste hodně zdaleka, že jsem tak smělý?“

Tirin navzdory vší snaze opět zčervenal. „Dá se říct, že ano,“ odpověděl.

Hospodský se úlisně usmál. „Dáte se ulicí vlevo, pak druhou doprava, hned další zase vlevo a půjdete pořád rovně, až narazíte na hostinec U zlaté holby. Není to žádný pajzl. Tam se vám bude určitě líbit.“

Opustili začouzenou hernu a vyrazili podle návodu šenkýře vlevo, dlážděnou ulicí.

„Ten chlap se mi nějak nelíbil,“ drbal si Loren několikadenní strniště na bradě. „Možná je dobře, že neměl žádné pokoje. Takovéhle ksichty ve mě nebudí důvěru.“

Akat zřejmě smýšlel podobné. „Takýs mu nemusel říkat, že nejsme zdejší.“

„A co bys, prosím tě, chtěl udělat, abys vypadal jako ostatní v tomhle městě?“ ohradil se Tirin „Znáš nějaké kouzlo, které z tebe udělá člověka?“

„Neříkej mi, že tu nežije ani jeden rikho.“

„No, jeden dva se tu možná najdou, ale ti budou všude známí jak falešnej čtvrťák,“ potvrdil Yard Tirinovo mínění.

Zahnuli do druhé ulice napravo a rázem se ocitli na udusané hlíně. Ve svitu loučí, kterých tu bylo o poznání méně, než na dlážděné a širší ulici, vedoucí od městské brány, se vyhýbali kalovým loužím a hromadám

odpadků. Nedaleký koš, žhnoucí několika oharky dřeva, sliboval roh další ulice. Úspěšné prokličkovali mezi splašky a odpadky, až konečně stanuli před hospodou.

„Pánové, to je něco jiného," povykoval Akat a nakukoval širokými okny do velké, jasně prozářené ratejny.

V hospodě bylo nabito. S Lorenem v čele se protlačili až k zadní stěně, kde se jim podařilo najít tři volná místa u jednoho stolu. Yard si od hostinského vypůjčil ševcovskou trojnožku a usadil se mezi oběma rikhy.

Šenkýř tu byl s pivem v cukuletu. Ani se neptal, kdo co chce, rovnou sázel holby na stůl. „Pivo máme výborný. To musíte ochutnat," chválil zlatavý mok a zanedlouho přinesl i špalek uzeného, který si objednali. Při druhé holbě jim sdělil, že jejich pokoje jsou připraveny. „Doufám, že budete spokojený, pánové."

Hospoda žila. U vedlejšího stolu kdosi zanotoval písničku a několik dalších hlasů se hned přidalo. Tirin se zaposlouchal. Nápěv mu připadal známý. Jen slova si ne a ne vybavit. Spokojil se tedy alespoň s pobrukováním. Akata k druhému hlasu nemusel nikdo přemlouvat. Rikhové si prostě užívali města tam, kde bylo nejpodobnější jejich rodnému Hobaru.

Čas pokročil a pivo se začalo hlásit o svá práva. Loren se ztěžka zvedl a vyrazil již poněkolikáté na hospodský dvůr. V přítmí zaslechl hlasy.

„Nač ještě čekáme?" ptal se stín nalevo.

„Ještě nejsou dost opilí. Počkáme, až půjdou na pokoj," zazněla příkrá odpověď.

Lepší se do toho nemíchat, usoudil pul a rozhodl se vymočit raději na ulici.

„Nač čekat, nikdo si ničeho nevšimne," naléhal,

další hlas ze tmy.

„Tak dost! Kdo tady poroučí?“

Ustrašenou tichou odpověď Loren téměř neslyšel.

„To jsem rád, že si to pamatuješ,“ pokračoval kdosi autoritativním hlasem. „A právě on si přeje, aby vše proběhlo bez zbytečnýho riskování. Tady zas poroučím já a budu dbát na to…“

To už se Loren vzdaloval s myšlenkou, že je to v každém městě stejné. Všude člověk narazí na nějaké lapky a zlodějíčky. Ulevil si před hospodou a vrátil se na své místo mezi Akatem a nějakým místním opilcem. Za chvíli už zpíval s ostatními.

Pozdě v noci, když se začali zvedat k odchodu, všiml si Loren několika chlapů, prodírajících se lokálem k nim. Rázem si vybavil rozhovor na dvorku.

„K sakru,“ uklouzlo mu.

Tirin, který ho přes alkoholový opar zaslechl, se k němu otočil. „Už zase? Teď jsi přeci byl.“

Loren do něj strčil, čímž ho popohnal ke schodům. „Běž a neotáčej se! Myslím, že po nás někdo jde.“

To už jej zaslechl i Yard a zrychlil, jak jen mu to pivo v nohou dovolovalo. Nad schody čapnul Akata, který stále ještě nechápal, co se děje, za rameno, a vlekl jej k bližšímu z jejich pokojů.

„Nanoste všechno, co tu najdete, ke dveřím,“ přikázal tiše Loren a jako první se chopil stolu. „To je jediná obrana, jaké jsme v tomhle stavu schopni,“ dodal.

Chodbou se rozezněl dupot nohou. Ozval se náraz do dveří a vzápětí druhý větší. Následovalo vzteklé zaklení.

„Někdo nás prásknul. Rychle pryč.“ Spěšné vzdalující se kroky doznívaly spolu s tichými kletbami.

„Zatraceně,“ ulevil si Tirin. „To bylo o fous. Ještě,

že sis jich všiml.“

„Zajímalo by mě, proč šli právě po nás,“ škrábal se Loren na zarostlé bradě a zádumčivě pozoroval Yarda, který se pokoušel zapálit svíčku Akatovým křesadlem.

„V životě jsem je neviděl,“ bránil se muž meče, když si všiml jeho pohledu. „Vážně. Nikoho z nich neznám.“

„Jak to můžeš tvrdit. Vždyť sis je ani nestačil prohlédnout.“

„Dobře, dobře. Prostě sem jen chtěl říct, že si nejsem vědomej žádnýho sporu s kýmkoli v tomhle městě.“

„Dobrá,“ zabručel Loren. „Nemyslel jsem to zle. Musíme se ale dohodnout, co teď s tím. Nepřipadá mi pravděpodobné, že by se vrátili ještě dnes v noci, ale těžko při nákupu důvěřovat trpaslíkovi,“ užil oblíbeného rčení pulů. „Rozhodně jsem proti tomu, abychom šli všichni spát a dělali, jakoby se nic nestalo. Nehodlám se nechat ve spánku podříznout jako kuře. Navrhuji abychom zůstali všichni v jednom pokoji a rozdělili si noc tak, aby na každého vyšly dvě hlídky. Ta první kratší, protože po té dnešní záplavě piva nebude lehké udržet oči otevřené.“

První hlídku si vzal trochu zachmuřený Yard a ostatní se zahrabali do pokrývek. Během noci už si na ně nikdo zuby nebrousil, což bylo štěstí. Sotva všichni zalehli, aby nasbírali co nejvíce spánku do svojí hlídky, opřel se Yard o improvizovanou barikádu a usnul také. Probudil se ráno s prvním kokrháním kohoutů. Krátce po něm otevřel oči Loren. Vytřel si ospalky a podíval se vyčítavě na Yarda. Ten už měl ale výmluvu připravenou.

„Hlavně mi nevyčítej, že sem vás nechal spát. Neměl sem to srdce vás budit. Já sem na tu trochu piva

zvykle] a tak mi vadí míň, než vám. Dneska hlídáte vy a je to.“

A tak to i zůstalo. Nikdo nemohl Yardovi dokázat, že nehlídal celou noc, a tak se tvářili, že mu věří. Sešli dolů na snídani a pak zamířili napříč městem k řece. Tirin s Akatem byli jako u vytržení. Mnoho domů ve městě bylo daleko větších, než si kdy byli schopni představit. Spousta okenic byla vyplněna něčím průhledným a patrně i pevnějším než blány, napnuté na okenicích v Hobaru.

Tirin se na to zeptal Lorena.

„Říkají tomu slída,“ odpověděl pul. „Poslední dobou se to objevuje stále častěji. Prý ji vozí nějaký obchodník z Coolwinu. Musí to být ukrutně drahé.“

Když dorazili k náměstí, nadšení rikhů neznalo mezí. Hrad byl na orwarské poměry malý, ale rikhům, kteří jej neměli s čím porovnat, to vůbec nevadilo. Byl to první hrad, který kdy viděli. Domy na náměstí, výstavnější než v okrajových čtvrtích, se draly do výšky falešnými štíty s desítkami různých ozdob. Okolo radnice čněly ze země sloupky, pospojované ozdobnými řetězy. A těch lidí. Jen na náměstí jich bylo snad dvakrát tolik, co rikhů v celém Hobaru. Tirin chtěl původně projít městem, jakkoli se na ně těšil, co nejrychleji, ale teď už mu bylo jasné, že to nepůjde tak snadno. Všude bylo tolik věcí k vidění. Ignoroval Yardovy posměšné narážky a spolu s Akatem hltal očima vše, co stálo za prohlédnutí, a toho věru nebylo málo.

Konečně dorazili k východní – Orwarské – bráně a naskytl se jim pohled, který rikhům vyrazil dech. Skrze bránu uviděli řeku. Vlastně jen kus řeky, ale i ten stačil. V těchto místech byla Vyrena široká téměř dvěstě kroků, což rikhy, zvyklé na potůčky domovské

pahorkatiny, zbavilo na okamžik řeči. Za branou stálo mezi stromy několik dřevěných rybářských chatrčí. Tam se cesta dělila. Širší větev se stáčela vpravo k Vilenskému mostu a menší vedla přímo k řece, k dřevenému můstku, u kterého kotvilo šest nebo sedm rybářských člunů. Další dva se blížily po řece. V prvním seděl jediný člověk a usilovné vesloval.

Druhá bárka měla dva veslaře a kormidelníka, který cosi hulákal a přitom volnou rukou zuřivě gestikuloval. Vypadalo to, jakoby muž v první veslici prchal před trojicí pronásledovatelů.

„Nemůžeme mu nějak pomoci?“ zeptal se Akat.

„No jasně. Skočíme do vody a pomůžeme mu pádlovat,“ posmíval se Yard, dávaje tak najevo nevoli nad rikhovými záchvaty naivity. „Když nevíš, o co jde, raději se do toho nemíchej.“

To už se uprchlík blížil ke břehu a bylo jasné, že tam bude o chvilku dřív, než trojice ve veslici.

Člun narazil do můstku. Malý útlý mužík se odrazil a mrštně přeskočil na břeh. Uvazováním loďky se vůbec nezdržoval. Ještě jednou se krátce ohlédl po svých pronásledovatelích a rozběhl se k městu. Když probíhal mezi pásy křovin, které jej na chvíli zakryly, změnil prudce směr. Pohnulo se jen pár větviček a byl pryč.

Loren jen zavrtěl hlavou. Myslí mu proběhly roky učení doma v Elealu. Bleskově zhodnotit situaci a splynout s okolím. To bylo stylově naprosto čisté. On sám málem vyhořel právě při zkouškách z téhle dovednosti. To vše mu proběhlo hlavou ve zlomcích paprsků. Hnán neukojitelnou zvědavostí, zamířil mírným obloukem k odlehlému konci křovin. Sotva ztratil své přátele z dohledu, odbočil doprava, za klín keřů. Kradmo se rozhlédl a začal se prodírat záplavou

větví. Podezřelý zvuk z místa, kterým právě prošel, jej varoval, ale pozdě. Bleskurychle se otočil a překvapeně zjistil, že zírá ze vzdálenosti několika palců do očí hbitého uprchlíka, který mu mířil nožem na srdce a nedůvěřivě hlídal každý pulův pohyb. Zároveň však bylo v jeho výrazu i jisté uznání.

Mezitím přistála i veslice a první dva muži už běželi k bráně. Jeden z nich chytil Tirina pod krkem.

„Kam běžel ten chlap?! Mluv, nebo z tebe vyrazím duši!“

Než stačil Yard zasáhnout, ukázal Tirin palcem k bráně. Muž jím mrštil do křoví a rozběhl se daným směrem, následovaný svými kumpány. Minuli místo, kde se ukrývali Loren s uprchlíkem, aniž si jich všimli, a pokračovali dál k městské bráně.

Tirin se vymotal z křoví. „Blbec,“ ulevil si a chvíli provázel vzdalující se trojici pohledem.

„Není ti nic?“ ptal se Akat starostlivě.

„Nic,“ odpověděl Tirin. „Jenom mě překvapil. Tohle by se v Hobaru stát nemohlo.“

„Zvykej si,“ ozvalo se za ním. „Hobar je patrné jediné místo, kde se ti nic takového nemůže stát.“

Z křoví za rikhem se hrabal Loren a v těsném závěsu za nim ještě někdo, v kom poznali muže z první veslice. Kradmo se rozhlížel a v ruce držel dýku.

Yard povytáhl obočí a položil ruku na jílec meče.

Muž si toho všiml a s omluvným pousmáním ukryl dýku v nabíraném rukávu. Učinil tak jediným hbitým pohybem, který svědčil o létech praxe.

„Díky pánové. Jsem vaším dlužníkem,“ řekl tiše, a prohlížel si je s netajenou zvědavostí. „Když o tom tak přemýšlím, je to vlastně poprvé v mém životě, co mi pomohl někdo úplně cizí,“ řekl zamyšleně.

„To nestojí za řeč,“ pokrčil Yard rameny a v duchu

přemýšlel, jak velkým dlužníkem se muž asi cítí.

„Za řeč možná ne," utrousil muž, jakoby válečníkovi četl myšlenky.

„Máš hodně takových přátel?" zeptal se pul a kývl hlavou směrem k bráně.

Uprchlík se odmlčel, jakoby zvažoval slova. „Tihle?" řekl po chvíli. „No, nechodím s nimi na pivo."

„Ale oni vypadali, že o tvou přítomnost stojí," podotkl Loren a vpíjel se pohledem do jeho tváře.

Muž se zamračil. „Chápu, kam míříš. Až zjistí, že jste jim lhali, a to oni zjistí, začnou toužit i po vás."

Tirinovi, který bedlivé poslouchal konečné došlo, o čem je tady řeč. „Nepůjdeme si povídat někam jinam," navrhl a zabloudil pohledem k bráně.

„Umíte veslovat?" změnil uprchlík znenadání téma.

Rikhové svorně zavrtěli hlavou, že ne. Loren s Yardem si vyměnili pohledy a zamířili volným tempem k řece.

„Nevšiml jsem si, že bys měl u sebe něco, co by ti nemuselo patřit," rýpl si pul cestou k vodě.

„Taky nemám," zněla rozhodná odpověď, „ale naše přátelství už trvá delší dobu." Slovo „přátelství" vyslovil muž s tak zjevnou ironií, že to musel postřehnout každý.

„Tak co to bylo za otrapy?" zeptal se Yard, který už ztrácel trpělivost. Zdálo se mu, že už chodí příliš dlouho kolem horké kaše.

„Není bezpečné to vědět," pousmál se uprchlík, „ale řekněme, že jsou součástí jedné poměrně silné skupiny lidí, která pracuje ve městě."

„Gilda?" zeptal se Loren přímo.

Mezitím došli k lávce a muž pokynul rukou k jednomu z člunů. Akat s Tirinem si plavidlo nedůvěřivě prohlíželi, zatímco Yard s Lorenem skočili do veslice a

posadili se k veslům. Po krátkém váhání, které válečník okamžitě okomentoval, vlezli opatrně a se značnou nevolí do člunu i rikhové. Poslední nastoupil uprchlík. „Karlík jméno mé," představil se obřadně po té, co se pohodlné usadil a chopil se kormidla. „Jedna z gild," odpověděl pak, když už to nikdo nečekal, na pulovu otázku.

„Ale nepovídej," vyhrkl Loren překvapeně. „Podzemí není jednotné?"

„Máš zajímavý informace," zakroutil Yard hlavou. „To si ve Vilenu o těchhle věcech běžně štěbetaj vrabci na střeše?"

Tirin tiše naslouchal a pomalu si z toho, co slyšel, skládal obrázek o tom, jak to asi chodí ve velkých městech. Spousta střípků mozaiky mu však ještě chyběla.

„Ne. Vrabci nic nevědí, ale krysy z kanálů piští o sto šest," pousmál se Karlík. „Spousta informací se šíří rychleji, než je zdrávo. Jestli se nemýlím, nejste zdejší a to je vaše velké štěstí." Za řeči mírně posunul kormidlo a člun zamířil k protějšímu břehu.

„Proč myslíš, že nejsme místní," chtěl vědět Akat.

„U vás," kývl Karlík směrem k rikhům, „jsem si jistý, ale ani tyhle dva jsem ve městě ještě neviděl. Čím dříve opustíte Vilen, tím lépe. Pro vás," dodal.

„Ale ty asi budeš zdejší," opáčil Loren. „To si každý den hrajete na honěnou?"

„Každý," odpověděl muž. „Ale ne vždycky to vypadá tak, jako dneska."

„Máš namáhávej život," usoudil Yard. „Pořád v běhu."

„To právě ne. Když nikdo z mých lidí nic nezpacká, je dost těžké mé najít."

„Tvých lidí?" zeptal se Loren a koutky úst se mu

roztáhly do úsměvu. Karlík právě potvrdil, co pul už nějakou dobu tušil. „Takže ten zbytek podsvětí, ta druhá část.“ nedopověděl a jeho úsměv se ještě rozšířil.

Karlík se opřel volnou rukou za zády a obdařil pula tím nejroztomilejším pohledem, jaký dokázal vyloudit. „Proč vám to říkám?“ zapředl jako kočka.

„Protože tě tížej ňáký přebytečný prachy a nevíš co s nima,“ culil se Yard.

„Není to úplně přesné,“ nakrčil muž u kormidla obočí, a zkoumavé si válečníka s pulem prohlížel. „Pokud byste chtěli zůstat ve městě, bylo by pro vás bezpečnější, mít za zády nějakou – řekněme – jistotu. To je právě to, co vám nabízím. Krom toho jsem si všiml, že někteří z vás jsou docela šikovní. Odkud vlastně jsi?“ zeptal se znenadání Lorena.

„Z Elealu,“ odpověděl pul a vzápětí se rozesmál. „Dostals mě. To se mi nestává každý den.“

„To nic,“ pousmál se Karlík a zdvihl ruku v omluvném gestu. „Měl jsem takové – řekněme – tušení.“

„Co všechno o nás víš?“ V Lorenově hlase zazněl hlubší zájem.

„Něco málo,“ odvětil Karlík, „ale nejsem jedním z vás, jestli se ptáš na tohle. Mimochodem, neslyšel jsem odpověď na svou otázku.“

„Co jsi za člověka, že se obrátíš proti tomu, kdo ti dává chleba,“ zeptal se pul a stále ještě se tvářil, že Karlíkovu nabídku nepochopil.

Ten si jej změřil ostrým pohledem a hlasitě si povzdechl. „Neděláš mi to jednoduché, ale rozumím ti. Vykládáš si to správně. Převlékl jsem kabát, ale měl jsem pro to své důvody.“

Loren nevyslovil žádnou otázku a přesto visela ve vzduchu, vyjádřená jeho pohledem a mlčením.

„Nenarodil jsem se tady," začal Karlík zeširoka. „Přišel jsem do Vilenu před několika lety, a přišlo mi vhod, jak rychle se mě ujali. Nikoho jsem tu neznal, k nikomu necítil žádné závazky, a taky jsem měl dost hluboko do kapsy."

„Přišlo mi vhod," napodobil pul mužův trochu nakřáplý hlas. „Znamená to, žes odněkud spěchal?"

„Nemusíš vědět všechno," zamračil se Karlík a hlas mu ztvrdl.

„Promiň," omluvil se Loren. „Pokračuj."

„Prostě jsem se chvíli vezl, ale jak jsem pronikal stále hlouběji do místních praktik, narážel jsem na další a další věci, které mi byly trochu proti srsti. Nakonec jsem se zachoval jako hlupák a otevřel si hubu, kde to nebylo ani trochu rozumné. V tu chvíli bylo nejbezpečnější sbalit pár švestek a vypadnout, jenže to už jsem tu znal spoustu lidí a taky jsem věděl, že někteří z nich smýšlejí podobně, jako já."

„Tudy na to," hvízdl pul s předstíraným překvapením. „Ty jsi vlastně dobrák."

Přes Karlíkův obličej přeběhl hodně zvláštní, tvrdý výraz, ale zmizel stejně rychle, jako se objevil. „Před časem jsem kolem sebe shromáždil pár schopných lidí s podobným uvažováním a udělali jsme se tak trochu pro sebe. Zprvu tajně a později, když už nás bylo ke třem desítkám, tak zcela otevřeně. První měsíce to bylo hodně tvrdé. Šlo o život. Záhy se ale ukázalo, jak křehké má zdánlivě pevně zavedený systém základy. Spousta zlodějíčků se přidala na mou stranu, hodně jich opustilo město a síly se znenadání vyrovnaly."

„Konečně dokonale chápu, proč tě tak milujou," rozchechtal se Yard. „Sebrals jim město přímo pod nohama."

Karlík se pousmál. „Jo. Mají mě rádi jako osinu v

zadnici. Přišel jsem si díky nim k pěknejm penězům, a pak – nazdar. Ale abyste rozuměli – neuznávám způsob práce: vždy, všude a za každou cenu. Nemám zapotřebí obírat malé řemeslníčky. Peníze mi voněj, ale proč je ždímat z někoho, kdo má daleko méně, než já. Největší prachy mi dnes kynou z toho, že nabízím ochranu těm, které ždímá původní gilda. Mám své lidi už i tam a blíží se doba, kdy tu po nich zbudou jen vzpomínky.“

„A co pak?“ zeptal se Loren.

„Ještě nevím. Tak daleko jsem neuvažoval. Právě teď mám ale problémy, protože si na mě najali nějaké zabijáky zvenčí. Nemyslím tyhle,“ mávl rukou k bráně, když si všiml Yardova pohledu. „Prostě nějaké profíky. Možná z Orwaru. Proto bych možná našel uplatnění pro někoho, kdo tu není tak profláklý. Konec konců, i pro vaše přátele,“ kývl hlavou k rikhům. Zaplatil bych štědře a ve zlaté. Co vy na to?“

„Kdo vlastně vede tu původní sebranku?“ zeptal se pul.

„Jméno by ti nic neřeklo,“ prohlížel si ho Karlík podezíravě.

„Nic ve zlém,“ zvedl Loren ruce nad hlavu, jako by se vzdával. „Nepůjdu nikomu nic říkat. Prostě mě to zajímá. Mám své důvody.“

„Dobrá. Ale varuji tě,“ zamračil se Karlík a vztyčil varovně prst. „Vůdcem gildy je ve skutečnosti starý a zdánlivě neškodný majitel malé herny u západní brány. Tak pomůžete mi?“ zeptal se podruhé a důrazněji.

Lorenovi zapadly všechny kousky skládačky konečně do sebe. Ten nepříjemný člověk – hostinský s povýšeným úšklebkem. Vlastně se mu nelíbil hned na první pohled.

„Člověk by měl víc dát na svojí intuici,“ peskoval se pul nahlas. Karlík jen nechápavě zakroutil hlavou, a tak

mu pul převyprávěl teď už ucelenou představu o nepovedeném nočním přepadu.

„To se dost divím, že vám dnes ráno nenasadil někoho na paty," kroutil Karlík hlavou.

„Kdo ví? možná jo, ale my smě si nikoho nevšimli," poznamenal Yard.

„Tedy, jestli si vás dají dohromady se mnou, tak máte jenom dvě možnosti. Buď se přidat ke mně, nebo zmizet."

„Nestraš," odplivl si Yard. „Takovejch už bylo…"

„Věřím, že se dokážeš ubránit v čestném boji, ale tihle lidé čestně bojovat nebudou. Nicméně, jestli máte pro strach uděláno, uvažujte o mojí nabídce. Kam máte vlastně namířeno?"

Tirin jakoby se probudil. „Chceme vyrazit proti proudu Vyreny."

Teď bylo na Karlíkovi, aby se divil. „Tam přeci nic není. Ani lidé, ani cesty – nic."

„A přesto je tam něco, co nás nesmírné zajímá," pokýval rikho hlavou.

Yard se tvářil skepticky, ale nikdo si toho nevšímal.

Karlík se pokusil vyzvědět, co že tak zajímavého táhne rikha i ostatní na sever, ale Tirin se rozhodl, že víc neprozradí, a tak tedy mlčeli i ostatní. Karlík se tvářil zamyšleně.

„Nemusíte mi nic říkat, to je jasné. Tak mě napadlo – jste čtyři, řeka je tady ještě dost široká a nemá takový spád. Nechcete si půjčit můj člun? Kdysi jsem měl také cestu na sever. Ten les na obzoru se pak náhle sevře kolem řeky a je téměř neprostupný. Uvažujte o tom. Nemáte žádné koně, ani poníky, a proto je cesta po vodě pro vás nejvýhodnější."

„Já mám koně. Ve městě," ozval se Yard, „ale asi ho

tu budu muset nechat, jak té tak poslouchám.“

„Ten nápad s člunem je dobrý,“ uvažoval Tirin, „ale co když se budeme vracet jinou cestou?“

„Nechám tu po deset dní hlídku. Až vám člun nebude k ničemu, pusťte ho po proudu. Co se týče tvého koně,“ kývl na Yarda, „řekni, kde ho máš, a já se o něj postarám.“

„To věřím,“ zabručel válečník, „ale nevidím jinou možnost.“ Řekl Karlíkovi, ve které hospodě má ustájeného koně.

„Ale přece jenom,“ prohlížel si je Karlík zamyšleně. „Pokud se budete vracet přes Vilen, zkuste ještě zvážit můj návrh. A kdybyste byli tady ve městě někdy v úzkých, zkuste pošeptat v hostinci U Švába někomu mně podobnému heslo menší peklo. Ty,“ ukázal na Lorena, „asi poznáš, komu. Budu-li ještě naživu, nebo někdo z mých lidí, pomůžeme vám.“ Na to Karlík, sedící u kormidla, stočil přídí člunu rázně ke břehu. Tam se s nimi kvapně rozloučil a dal jim možnost ještě jednou obdivovat svou schopnost hbitě zmizet.

„Neobyčejně šikovnej člověk,“ poznamenal Yard. „Ale zajímalo by mě, co bude dělat, až se dostane do průšvihu někde, kde nebude křoví.“

„Popojedem,“ řekl Loren a mohutným záběrem vesla odrazil loďku od břehu. Yard se zamračeně přidal. Snažili se udržet blízko břehu nad písčitými mělčinami, kde nebyl proud tak silný. Tirin je po celou dobu plavby po očku pozoroval a usoudil, že na veslování nebude nic těžkého. Chopil se jednoho z náhradních vesel, mrkl na Akata a za chvíli už oba usilovně čeřili vodu.

Vzdalující se město vypadalo skutečně impozantně a rikhové, kteří se často ohlíželi, vypadávali z rytmu, nechávajíce se strhnout tou mizející nádherou.

Pozdě k večeru dorazili k prvním nízkým stromům. Jakoby tu někdo sázel stromky, aby posunul hranici lesa, napadlo Tirina.

Les ještě řeku zcela nesevřel, jak předpovídal Karlík, a tak bez problémů rozbili tábor přímo na břehu Vyreny. V houstnoucím šeru nasbírali spoustu dříví a rozdělali oheň. Po prvních chvílích pohody si uvědomili, na co důležitého ve městě zapomněli. Nenakoupili zásoby jídla.

„Tak, pánové," pronesl Yard do ticha. „Jestli něco neulovíme, tak skončíme zejtřejším obědem."

Oba rikhové, k smrti unavení, ani neodpověděli. Dožvýkávali zbytky uzeného masa a daleko bližší jim bylo pomyšlení na spánek, než uvažování nad problematikou lovu.

Zato Loren, daleko víc uvyklý fyzické námaze, se necítil zdaleka tak unavený. „Škoda, že nikdo z nás nemá luk," posteskl si. „Možná bych ale v torně našel něco, z čeho by se dalo vyrobit oko." Hned si přitáhl vak k sobě a začal se v něm přehrabovat. „Mám to!" zajásal po chvíli. Vytáhl kus drátu a začal jej stáčet do volné smyčky. Pak vybral z hromady dřeva dva přibližně stejně dlouhé klacky a vydal se do lesa. Vrátil se až pozdě v noci, samý šrám a podlitina, ale na tváři spokojený úsměv. Pohlédl na spící rikhy a usedl na bobek vedle Yarda.

„Dnes bychom to s hlídkami nemuseli tolik přehánět," zašeptal. „Jenom přidusíme oheň."

Yard tiše přisvědčil, vytáhl z plamenů několik větví a nechal je doutnat vedle ohniště.

* * *

Slunce už viselo vysoko na obloze, když Tirin konečně otevřel oči. Chvíli rozespale mžoural do paprsků a pak se převalil na bok.

„Bohové!“ zakvílel a vytřeštil oči. Celé tělo ho bolelo. Kus od sebe spatřil vědoucně se šklebícího Yarda. „Kde je Loren?“ zeptal se rikho a sbíral odvahu k dalšímu pohybu.

„Šel pro snídani,“ odpověděl válečník a začal se provokativně protahovat.

Rozespalý Tirin se zatvářil udiveně. „Kam?“ otázal se.

Než stačil Yard odpovědět, zazněly zpod Akatovy houně bolestné vzdechy.

„Tirine, já asi umírám,“ ozval se houní tlumený hlas. Mladší rikho se s úpěním posadil a proklínal všechny lodě na světě.

„Něco takového jsem ještě nezažil,“ stěžoval si. „To snad ani není rikha důstojné.“

„Taky mě to tak přišlo,“ přizvukoval Tirin. „Kdo to kdy viděl, plácat jak vzteklý klackem do vody, a pak se druhý den nemoct ani hnout.“

Yard se odvrátil, aby nebylo vidět, že jen stěží zadržuje smích.

„Mám zpoždění,“ ozvalo se z lesa. „Nemohl jsem to najít.“ Loren mířil dlouhými kroky k tábořišti, spokojeně se usmíval a jednu ruku ukrýval za zády. „Co se tady.“ podivil se, když se střetl s Yardovým pohledem. Válečník pohybem napodobil veslování a pul se kousl do rtu, aby se nerozesmál. Dlouho to však nevydržel. Akat se totiž pokusil vstát a obličeje, které u toho dělal, mluvily za všechno.

Yard s Lorenem se rozchechtali a pranic nedbali nasupených pohledů svých malých přátel. Nakonec to Tirin nevydržel.

„To si říkáte kamarádi? Můžeme snad za to, že nejsme zběhlí v něčem tak strašlivém?“

„Kolem Hobaru je to samý potok,“ čertil se Akat. „Ani jsme se to neměli kde naučit.“

Loren se zatvářil vážné. Zamířil k oběma rikhům a posadil se mezi ně.

„No tak. Snad byste se nezlobili kvůli takové hlouposti,“ čelil srdnatě Tirinovu rozlícenému pohledu. „To my přeci víme, že to bylo poprvé. A šlo vám to báječně. Minimálně do oběda můžete odpočívat.“ Zdvihl nad hlavu pravici, kterou doteď ukrýval za zády a ukázal jim macatého ušáka. „Ještě večer jsem nastražil oko. Bude chvíli trvat, než ho stáhneme a upečeme.“ Poplácal Akata po zádech, čímž si vysloužil rikhův nasupený pohled, a pak přiložil na oheň. „Uměl byste ho někdo stáhnout z kůže?“ zeptal se.

Yard vytáhl nůž a trochu neobratně zajíce vyvrhl. „Opejkat budete vy,“ hartusil.

Dopolední siesta se protáhla víc, než předpokládali. Nakonec však Loren vstal, utřel si dlaně do kalhot a zahleděl se k obloze. „Budeme muset vyrazit,“ poznamenal a otočil se k rikhům. „Jste připraveni na nejhorší?“

Během paprsku už seděli v loďce a zápolili s proudem. Rikhové vydávali co chvíli bolestné vzdechy a často odpočívali.

Les, přesně jak říkal Karlík, zhoustl a stal se díky všudypřítomným houštinám téměř neprostupným. Jen v místech, kde do Vyreny ústily menší přítoky, se občas světlaly malé mýtiny. Taková místa si po další dva dny vybírali k noclehu.

Třetího dne les prořídl. Kolem poledního přirazili ke břehu a až do večera odpočívali. Rikhové, ač čtyřdenním pádlováním trochu zocelení, se natáhli do

mechu a takřka okamžitě usnuli.

Loren s Yardem se radili, co dál.

„Řeka je úzká. Překonat proud je čím dál těžší," mračil se pul.

„Hlavně proto, že ti mrňousové nemaj sílu, ani výdrž," ušklíbl se Yard. „Kromě toho, že chtěj k pramenům Vyreny a slibujou legendárního Křišťálového věštce, sou naprosto k ničemu."

Loren se podrbal na bradě, kde se černalo několikadenní strniště, a přemýšlel nad válečníkovými slovy. „Už se těším, až se zbavím tohohle porostu," zabručel. „Kdyby mě takhle viděli u nás doma, tak se mi vysmějí. Ti hoši nejsou špatní," pokračoval po chvíli. „Akorát ještě nikdy nevytáhli paty z chalupy."

„Říkals, že trochu čarujou, proč teda nevykouzlej nějaký dobrý jídlo?" zeptal se Yard.

„Co já vím. Třeba je to moc těžké kouzlo," zamyslel se pul. „Vlastně jsem je doopravdy čarovat neviděl. Ukázali mi jen takový malý trik."

„Nikdy sem na velký kouzla moc nevěřil," poznamenal válečník a usadil se pohodlněji. „Říká se, že si araver vydržuje nějaký černokněžníky, ale na vlastní oči sem žádnýho neviděl."

„To buď rád. Já jsem si vždy představoval čaroděje jako starého vousatého muže, kterého se všichni bojí. Takového, co mávne rukou a všichni zkamení, nebo něco podobného. Nevím přesně, co si mám o těch dvou myslet. V každém případě jsou to příjemní společníci."

„Ať čarujou, nebo ne, drak to sper. Kdykoli se můžeme sebrat a zmizet," zahučel Yard.

Loren zavrtěl hlavou. „Kdykoli ne. Právě jsem uvažoval, že řeka už pro nás začíná představovat spíš nepřekonatelnou překážku. Je na čase pustit člun po vlnách a šlapat po svých. Zvláště teď, když les konečně

trochu prořídnul.“

„Tím si ale odřízneme cestu zpátky,“ protestoval bojovník.

„Jasně. Proto jsem s tebou chtěl mluvit.“ Ne že bych tě nějak zvlášť miloval, říkal si v duchu, ale s tebou se snáz probijeme zpátky k civilizaci. „Rozhodně nemám v úmyslu utíkat, abychom si rozuměli. Rikhové se bez nás asi nebudou schopní vrátit. I když, kdo se v nich má vyznat. Zkrátka, až nám to celé bude opravdu připadat k ničemu, chci, abys mi je pomohl přesvědčit, že je nejlepší zavelet k ústupu. Do té doby hodlám jít tam, kam navrhnou. Rozumíme si?“

Yard hodnotil situaci. Tady se mu už všechno zajídalo, ale pořád zůstávala určitá šance, že ti prckové vědí, o čem hovoří. Lépe řečeno, jejich mistr, jestli někdo takový vůbec existuje. Nahlas řekl: „Chvilku snad ještě mužem vydržet. Uvidíme, jak se to vyvrbí.“

Pul mlčky přikývl a odloudal se ke člunu, aby vyložil všechny věci na břeh. Pak loďku odvázal a postrčil jí do proudu. Yard se posadil vedle Lorena do trávy, a dlouho se spolu dívali za mizející skořepinou, se kterou odplouvala i jediná šance na snadný návrat k jihu.

Rikhové se probudili až k večeru. Tirin se zadíval na hromadu věcí na břehu a zpozorněl. Vstal a pátravě se zahleděl k řece. Člun nikde. Otevřel ústa, ale Loren, který jej bedlivě sledoval, ho předběhl.

„Nastal čas, o kterém mluvil Karlík. Řeka je sotva šedesát kroků široká a veslovat proti proudu už prakticky není možné. Les už není tak hustý, jako včera, a tak jsme se rozhodli pokračovat pěšky.“

Rikho, včas zbavený slova, se zamyslel, a nakonec uznal, že má pul pravdu.

„Dobrá. Doufám, že vyrazíme až zítra.“

„No jasně,“ rozesmál se Loren. „Vždyť jste prospali skoro půlku dne. Kam bychom se teď navečer harcovali. Zkuste se zatím poohlédnou po nějakém dříví.“

Rikhové poslušně vstali a odkráčeli mezi stromy.

Yard jen zakroutil hlavou. „Kdybych měl nějaké děti, vzal bych je s sebou raději, než tyhle dva,“ zabručel.

Loren se sebral a odešel do lesa, aby ještě za světla nalíčil oko.

Ráno však přineslo zklamání. Past byla prázdná a místo snídané znělo lesem jen kručení hladových žaludků. Odpoledne se pulovi naštěstí podařilo skolit srnu jediným mistrovským vrhem dýky. Yard uznale pokyvoval hlavou.

„To se nevidí každej den. Ještě že ste takhle nepovykovali před tím,“ utrousil na adresu rikhů. „To bysme asi ulovili prd.“

K večeru se obloha zatáhla a začalo pršet. Ještě před setměním objevili osamělé skalisko a v něm malou jeskyni. V rychlosti natahali ke vchodu co nejvíce dřeva a pokusili se rozdělat oheň.

„U ztracených jeskyní,“ vztekal se Tirin nad křesadlem. „Mám úplně promáčený troud.“

„Zkus můj,“ nabízel mu Akat malou, dřevěnou, už od prvního pohledu vlhkou krabičku plnou hmoty, která mohla být kdysi troudem, ale teď byla k ničemu.

„To je marný,“ zahřímal Yard znechucené. „Uhněte!“ Vytáhl z batohu podlouhlý smotek promaštěné kůže a přidřepl k hromádce nejméně vlhkého chrastí. „Posbírejte tu suchou trávu,“ ukázal rozmáchlým gestem po dně dutiny. „Já s tím zkusím něco udělat.“

„To jsem zvědav.“ zabručel Loren.

Yard vybalil z kůže kus suchého plochého dřívka a jakýsi dřík. „Ukážu vám, jak se to dělá," řekl s despektem. Zasadil dřík do důlku v destičce a začal jím kroutit, drže jej v dlaních. Jak s ním však cloumal hněv, moc se do toho opřel a dřík se zlomil. „Zatraceně," zaklel a vztekle odhodil zlomené zbytky do kouta.

„Když to nejde jinak," špitnul nesměle Tirin, „já bych se o to postaral."

„Ty?" vykřikl Yard. „Co bys chtěl s tím svým mokrým zázrakem dokázat?"

„Nech se překvapit," usmál se Akat vědoucné a vyměnil si s Tirinem krátký pohled.

„Tak se ukaž," odfrkl válečník opovržlivě.

Starší z rikhů svraštil obočí a zaťal pěsti. Z ničeho nic v rohu, kde před chvilkou přistály zbytky primitivního křesadla, vzplanul malý, asi šest palců vysoký ohýnek. „Dej na to nějaké dřevo, ať to má hezčí barvu," poradil Yardovi Tirin, a ať se snažil ovládnout sebevíc, zaznělo v jeho hlase sebeuspokojení.

Válečník se ani nepohnul. Zíral do plamenů a uvažoval, jestli se mu to jenom nezdá. Ve stejném okamžiku se Loren potají štípl do hřbetu ruky.

Tirin pokrčil rameny a přiložil na oheň sám. V tu chvíli mokré dřevo zapraskalo a z ohniště začal stoupat proužek dýmu. Napřed jen tenký, sotva patrný, a jak se voda odpařovala, stále víc kouře a páry se plazilo po skále k ústí jeskyně. Původně namodralý plamen zahýřil barvami.

Yard se konečně vzpamatoval a podíval se na rikha, jakoby ho viděl poprvé. Zároveň jej ale prostupovala zloba, jak si někde uvnitř jeho druhé já nechtělo připustit, že ten prcek před ním je náhle někým jiným, než tím bezmocným, ufňukaným skrčkem z několika posledních dnů.

„To snad není pravda," vybuchl. „To nás celou dobu necháš, ať se dřeme s ocílkou, troudem a mě…" Zbytek věty se utopil v záchvatu kašle, jak se válečník nadechl kouře, stoupajícího z ohniště.

Loren pomalu ustoupil k východu z jeskyně. Pozorně celou scénu pozoroval a snažil se přehodnotit některé svoje názory. Začínalo být jasné, že přinejmenším co se týče čarování, rikhové nelhali.

Yard popadl dech a pokračoval. „Vrták sem si kvůli tomu zlomil. Ty umíš takovou věc a necháváš si ji pro sebe. Já bych tě…, ty kluku mizerná." Rozmáchl se rukou, ale na dlaň od Jiřinový hlavy se zarazil. Ještě ráno bych mu ten pohlavek dal, uvědomil si v té chvíli. Změřil si rikhy nasupeným pohledem a vyšel ven do deště.

Loren se v duchu usmíval. Taky máš problémy to strávit? ptal se v duchu bojovníka. Trochu se sklonil, protože dýmu u stropu přibývalo. Prosmekl se kolem Akata, aby si mohl sednout k ohni. S potěšením cítil, že začíná příjemně hřát. Natáhl se ke hromadě dřeva a znovu přiložil. Měl hned několik otázek, ale nevěděl, jak začít. Tak tam spolu mlčeli, dokud se nevrátil Yard. Vrazil dovnitř, promočený od hlavy k patě. Přesto ve vchodu zaváhal, jestli se má přiblížit k ohni, stvořenému s pomocí magie.

„Pojď se ohřát," zval ho Loren, šťastný, že může konečně protrhnout hradbu mlčení.

Yard si dřepl mezi pula a Tirina, blíž k Lorenovi a začal ze sebe stahovat promáčené svršky. Smotal a zkroutil svou špinavou košili, ze které crčela voda několika proudy.

„Ždímej to ven," napomenul ho Loren. „Kdo v tom má pak spát." Yard beze slova vstal a přešel ke vchodu.

„Abyste věděli, kouzla jsou moc křehká věc a dost

často i nebezpečná,“ začal z ničeho nic vysvětlovat Tirin. „Mistr mi vždy kladl na srdce, abych nepoužíval magii, není-li to bezpodmínečně nutné. Proto jsem vykouzlil oheň až dnes.“

„Chceš říct,“ zamračil se Yard, „že tvoje kouzlo, byť dobře míněný, může bejt nebezpečný třeba i mně?“

„Jak se to vezme. Prostě a jednoduše, vždy je nějaká malá pravděpodobnost neúspěchu. Někdy se kouzlo prostě jenom nepovede, ale někdy se může stát, že se obrátí i proti tomu, kdo ho sesílá.“

„Takže je nebezpečný jenom tobě?“ ujišťoval se válečník Tirin se rozhodl nepodporovat v Yardovi všeobecné rozšířený strach z magie víc, než je třeba. „No jistě. Veškerá rizika nesu já,“ odpověděl.

Bojovník si očividně oddechl. Chvíli se tvářil zamyšleně, a pak to celé uzavřel. „Myslím, že tvůj učitel má pravdu. Buď s tou magií opatrnej.“

Tirin potlačil úsměv. Zbavit Yarda bázně z kouzel se mu asi nikdy nepodaří. Co naplat, alespoň ví, co na válečníka platí.

Loren zatím přemýšlel, jaká tajemství ještě rikhové skrývají.

Z věcí rozložených kolem ohně stoupala pára a vzduch v jeskyni se konečně ohřál. Napětí mezi Yardem a Tirinem polevilo. Akat se se spokojeným úsměvem stočil do klubíčka a usnul. Netrvalo dlouho a spali všichni.

Uprostřed noci otřásl jeskyní strašlivý výkřik a v okamžiku byli všichni vzhůru. Tirin se vyděšeně posadil. Rukou nahmatal něco větví a přihodil je na skomírající oharky v ohništi. Plameny dřevo zkoumavé olízly a pak vyletěly ke stropu. V koute seděl Loren a divoce se fackoval, hlava nehlava.

„K sakru,“ klel a třel si tvář. Všichni na něj

vyjeveně hleděli a nevěděli, co si o tom mají myslet.

„No co koukáte. Vletělo mi do strniště kus žhavého," nadával, natáhl se po měchu a chrstl si vodu do obličeje. Rikhové se s úsměvem zase zabalili do houní. Yard se nesmál. Sám nosil mohutný plnovous a dovedl si představit tu hrůzu, kdyby se něco podobného stalo jemu. Trvalo dlouho, než znovu usnuli. Pul se tentokrát uložil co nejdál od ohně.

Nad ránem se jeskyní opět rozlehl Lorenův křik.

„Polej se vodou," ozvalo se zpod jedné z dek.

K pulovu křiku se připojilo hluboké, zvířecí zařvání. Rázem byli všichni na nohou. Strach vlil Tirinovi do nohou olovo. Tasil svůj mečík, který dostal od Světlana, ale nebyl schopen se pohnout z místa. Akat duchapřítomně přihodil na oheň. Yard stál doširoka rozkročený, v ruce svíral meč a zíral na mohutného medvěda, který se sápal po Lorenovi. Válečník udělal hbitý výpad, ale medvěd pulem právě v té chvílí smýkl, a Yard měl co dělat, aby svůj útok zbrzdil.

Pulovi podklouzly nohy a navzdory veškerým snahám upadl. Medvěd, který ho chtěl rozsápat, máchl do prázdna a ztratil rovnováhu. Dopadl na Lorena plnou vahou svého obrovského těla. V tu chvíli se Tirin probral z leknutí. Vzduch zapraskal a z rikhovy dlaně zasršely blesky. Jeskyně se naplnila ozónem.

Medvěd vztekle zařval a odskočil od pula, kterého považoval za původce té palčivé bolesti. Ani Akat nezůstal pozadu. Znovu se zablesklo. Medvěd se postavil na zadní a sekl po zvedajícím se Lorenovi tlapou. Pul se v letu chytil za prsa a těžce dopadl do kouta. Yard se snažil nemyslet na záplavu magie, sršící kolem něho, a opět na huňáče zaútočil s ještě větší, zuřivou razancí. I Tirin vyrazil kupředu. Jeho mečík se zablýskl ve světle ohně a zaryl se medvědovi do hrudi

spolu s Yardovým. Šelma zahrabala předními prackami do vzduchu a vyrazila slepě kupředu. Malý rikho se rázem ocitl v jejím smrtícím objetí. Tirin neměl ani sílu křičet. Pevně svíral mečík a křečovitě s ním otáčel v ráně. Stisk náhle povolil. Rikho se svezl k zemi a medvěd se zhroutil na něj. Yard zaklel a napjal svaly, aby zvíře odvalil stranou. Nevypadalo to, že by byl Tirin zraněný. Jen ztratil vědomí.

Akat už klečel u Lorena a pokoušel se mu třesoucíma rukama obvázat rozpáranou hrud.

Tirin se probral až dopoledne. První, co spatřil, byli Yard s Akatem, sklánějící se nad Lorenem. Nemluvili, jen tiše naslouchali jeho sotva patrnému dechu.

„Jak je na tom?“ zeptal se rikho.

„Co já vím? Snad to přežije,“ bručel Yard. „Než ho mladej začal obvazovat,“ pokývnul hlavou k Akatovi, „tak mu byly vidět tři žebra. Musíme doufat, že se mu do toho nedá sněť. Vylil sem do rány skoro všechnu zbývající kořalku,“ postěžoval si válečník smutně.

Tirin se snažil zadržet slzy, které se mu draly do očí, ale vůbec se mu to nedařilo.

Pul se probral až pozdě večer.

„Co – co to bylo za stvůru?“ sípal. Stočil oči ke spletitému obvazu na své hrudi a znovu omdlel. K vědomí přišel znovu až pozdě v noci. Yard s Akatem mu vyměnili lněnou vložku pod obvazem. Šetřili, protože na první ošetření padla čtvrtina veškerého Lorenova odění. Bojovník chvíli váhal, pak vybalil malou dřevěnou nádobku. Ukázalo se, že měl vyšetřeno asi půl litru kořalky na horší časy. Vlil několik kapek Lorenovi do rány, čímž ho znovu poslal do limbu. Pulovy smysly, napjaté k prasknutí, neunesly záplavu bolesti v místech, kde mok v ráně začal projevovat svoji sílu.

Tak to šlo několik dní, než se rána konečně začala zatahovat. Lorenovo čelo už nebylo tak horké a vypadlo to, že se do rány naštěstí nedostalo žádné svinstvo. Po týdnu, když spořádali víc než polovinu medvědího masa, dovolili Lorenovi, aby se poprvé opatrně postavil na nohy. Sykal bolestí, ale chodit mohl. Bylo jasné, že pul je z nejhoršího venku. Dalšího dne vyrazili pomalým tempem proti proudu Vyreny. Loren byl slabý a museli často odpočívat. Od události s medvědem, kdy rikhové vychrlili na rozlícenou bestii záplavu blesků, si už ani Yard nedovolil tropit žerty ze svých malých souputníků. Zvláště na Tirina hleděl s uznáním, když si vzpomněl, jak srdnatě vrazil svůj mečík do medvědovy hrudi. Cesta divočinou se mu náhle zjevila v jiném světle. Jediným stínem bylo pulovo zranění, ale to se zatím zdárně hojilo. Po dalším týdnu už byl Loren natolik ve formě, že se přes protesty ostatních dokonce snažil být nápomocný při lovu na kance, na kterého narazili patnáctého dne po střetu s medvědem. Yard ho nalákal k sobě a rikhové, vědomi si nutnosti něco ulovit, na něj ze zálohy zaútočili sérií magických výbojů. Kanec ztuhnul a pak se dal na útěk. Ještě před tím ho však Yard stačil zranit mečem na boku.

Raněné zvíře se jim podařilo podle krvavých stop vystopovat a dorazit. O jídlo bylo postaráno na mnoho dní dopředu, a tak se mohli hned další den vydat dál, proti proudu Vyreny.

II. kapitola

„Sakra, chlapi,“ halasil Yard, pochodující několik kroků před ostatními. „Ta říčka se tady rozděluje. Jak poznáme, kterej z těch potoků je Vyrena?“

„To je patálie.“ drbal se Loren ve vousech, které přes částečné opálení v medvědí jeskyni dál rašily na několika místech jeho brady. „Takové věci mě naštěstí netrápí. Na to tady máme naše mágy.“ Snažil se tvářit vážně, ale světélka v jeho šedých očích ho prozradila.

„Hodím roztočený meč do vzduchu,“ prohlásil Tirin „a ke kterému z potoků padne blíž hrotem, podél toho se vydáme.“

„Vždyť jsem říkal, že přesně vědí, co máme dělat,“ utrousil Loren.

Rikho se zamračil.

„Stejně ti poslouží čtvrťák,“ šklebil se Yard.

To už letěla Tirinova zbraň vzduchem. Dopadla obloukem do trávy a hrot mířil téměř přesně na střed soutoku.

„Je to ten vpravo,“ usoudil Akat.

„To teda rozhodně ne,“ odporoval Yard. „Možná o fous, ale ukazuje k levýmu.“

„Jsi slepý, nebo co? Rikho má pravdu, ukazuje doprava,“ hádal se Loren.

Tirin jim mečík beze slova sebral a znovu roztočil. Tentokrát byl směr jasný. Hrot mířil k pravé větvi.

„Vidíš, měli jsme pravdu,“ zajásal Akat a přeskákal po kamenech na druhý břeh dřív, než stačil Tirin sebrat zbraň ze země.

„Jestli tu někde to, co hledáme, skutečně je, pak to bude zatraceně blízko,“ usoudil pul.

Všichni se po něm překvapeně ohlédli. Uvědomili si, že Loren podvědomě šeptá. I oni už delší chvíli pociťovali vzrůstající napětí.

Před večerem zahlédli mezi stromy prosvítat první skaliska. Potok se v mírných zákrutech vinul přímo k nim. Postupovali podél koryta, ale to jim po několika desítkách kroků zmizelo v úzké puklině.

„U ztracených jeskyní," zaklel Tirin. „Tudy se neprotáhnu ani já." Několika krátkými kroky překonal vzdálenost, dělící jej od skalní stěny, a učinil překvapivý objev.

„Pojďte se na něco podívat," zavolal, aniž by se otočil.

Došli k němu a ihned pochopili, co rikha tak zaujalo. Úzká puklina, ze které potok vytékal, se zařezávala do skály v tak ostrém úhlu, že se z větší vzdálenosti zdála neprostupná. Ve skutečnosti byla ale dost široká na to, aby jí bokem prošel i Yard. To jen z čelního pohledu skála oklamala jejich zrak.

„Pánové," zářil Tirin. „My to snad opravdu najdeme."

„Nechval dne před večerem," krotil ho Loren, a pátravě se na rikha zahleděl. Považoval jeho poslední větu za přiznání, že ani on celou tu dobu nevěřil v úspěšný konec výpravy. A možná to tak bylo lepší, uvědomil si nakonec. Rozhodně moudřejší, než si dělat plané naděje. Ghlar ví, kde se vlastně ocitli.

Se zatajeným dechem se vnořili do pukliny. Bystrý proud jim přitékal vstříc, pokoušel se jim podrazit nohy a hned na to mizel za skálou v lesním podrostu. Všudypřítomné šplouchání a klapot kamenů, které se jim uvolňovaly pod nohama, znělo jejich napjatým nervům jako nemožně hlasitý hluk, který je může prozradit čemukoli, ukrytému na tomhle bohem

zapomenutém místě.

Puklina se stále nepatrně zužovala, takže Yard, jdoucí v čele s mečem napřaženým před sebe, musel zatahovat břicho a drát se dál silou. Koryto bylo hodně vymleté a voda dosahovala až ke stěnám jen místy. Po levé stěně se plazila změť popínavých rostlin. Válečník se do ní vnořil a ucítil na ruce nepřeberné množství vlhkých nepříjemných dotyků.

Ucukl rukou, chtěl couvnout, ale narazil do pula, brodícího se těsně za ním.

„Co děláš?“ lekl se Loren.

„Je tu nějakej hnus. Plazilo se mi to po ruce,“ odpověděl válečník znechuceně.

„Co by se ti mohlo plazit po ruce, prosím tě? Pusť mě před sebe,“ žádal pul netrpělivě.

„Nechceš mi prozradit jak?“ zeptal se Yard, který si už delší chvíli brousil přezku pásku o skálu, jak se prodíral puklinou.

„Tak se nacpi ještě o kus dál,“ zavrčel Loren. „Já se na to podívám.“

Yard se pokusil vtěsnat co nejdál, odstrkuje se levou rukou od skály. Dva kroky za ním se ozval Lorenův smích. „Koukni se, ty hrdino.“

Válečník pohlédl s námahou za sebe. Pul držel v ruce kus větvičky, obalený spoustou malých slimáků. Yard zakroutil hlavu, udělal krok, když tu jakoby se skála prohnula. Píď po pídi se válečník propadal do stěny. Snažil se dlaní nahmatat nějakou oporu, ale místo toho se propadal stále víc a najednou cítil, že padá po hlavě do zelené, vlhké změti. Vnímal Lorenův výkřik i moment, kdy ho pustily ty odporné slizké věci. Dopadl na chladnou dlážděnou podlahu. Odvalil se stranou a naslouchal. Odněkud se nesly zvuky. Byl si jistý, že jsou to útržky řeči.

„Ty rošt… o sežr hmmm. Vtá… dovnitř.“

To jsou kluci, pomyslel si s ulehčením. Byl trochu vyvedený z míry. Přesto se jeho ruka automaticky vydala na tápavou průzkumnou cestu po okolí. Při pádu ztratil meč a bez něj se v temných podzemních prostorách necítil ve své kůži.

Loren mezitím neztrácel čas a s horečnatou zarputilostí páral zelený slizký závěs dýkou. Šlahouny se nepoddajně kroutily a na rukou cítil vazké vlhké cosi, co mu nebylo příjemné i přesto, že už věděl, co to je. Rázné a nesmlouvavě bojoval s popínavým plédem, pokrývajícím skálu. Ještě několikrát se rozmáchl, až konečně odkryl poměrně široký vchod do jeskyně.

Yard lezl po kolenou a dlaždici po dlaždici systematicky prohledával své okolí, až nahmatal meč. Ulehčené si oddychl, když tu se ve tmě rozevřel roztřepený pruh světla a v něm se tyčila temná silueta. Vyskočil do střehu.

Loren se snažil proniknout pohledem tmu za zeleným závěsem. Někde před ním se cosi pohnulo a on uskočil zpátky ven, až za okraj skály. V tom krátkém okamžiku, kdy se Loren mihnul denním světlem, ho Yard poznal.

„Klid, zlodějíčku, to sem já. Pojďte dovnitř. A vemte nějaký světlo.“

„To se lehko řekne,“ bručel pul, ale byl rád, že se válečníkovi nic nestalo. I rikhové si oddechli.

„Nechal jsem si jednu smolnou větev z posledního tábořiště,“ oznámil mladší ze Světlanových učňů a zalovil ve vaku. „Měla moc zajímavý tvar.“ Vytáhl na světlo kus větve, z jejíhož boku vyprýštila smola a ztuhla do tvaru koňské hlavy.

„Výborně. To bude skvěle hořet,“ zatvářil se Tirin spokojeně a horlivě vybaloval křesadlo. Loren převzal

hořící louči a vstoupil do jeskyně.

Světlo plápolavě ozářilo ani ne patnáct kroků širokou prostoru. Na hranici dosvitu pochodně tančily stíny. Jen v jednom místě panovala hluboká, neměnná temnota. Pul popošel blíž. Ukázalo se, že je to ústí poměrně pravidelné chodby s oblým stropem, vedoucí kamsi do útrob skály.

„Houby jeskyně," řekl si Loren spíš pro sebe a počkal, až k němu ostatní dojdou. „Tohle muselo dát někomu spoustu práce," ukazoval plápolajícím klackem ke stropu. „Ale už je to asi pěkně dávno."

„Tak co? Půjdeme dál?" zašeptal Tirin. Měl najednou pocit, že ať už našli cokoli, chovají se příliš bezstarostně, a obavy na něj dolehly plnou vahou.

„Já bych to prubnul," navrhl válečník.

„Musíme být opatrní," nabádal Loren. „Co když tu žije nějaká samotářská potvora?" sáhl si mimoděk na hruď.

„Nepočítám, že bychom spali uvnitř" poznamenal Tirin.

„A když ano, musíme držet hlídky" přidal se Akat.

„Taky by nebylo marné, kdyby tady Yard, protože je z nás nejlepší s mečem, chodil jako první," napadlo Tirina.

„A někdo by nám měl krýt záda," přisadil si ještě mladší z rikhů.

„Raději pojďme," navrhl pul. Od té doby, co se zotavil ze svého strašlivého zranění, neustále přemýšlel o téhle podivné družině, a hlavně o obou rodácích z Hobaru. Rikhové se pěkné vybarvili. Za celý život se mu nepoštěstilo vidět jediného kouzelníka v akci, a teď cestuje hned se dvěma najednou. Bohužel si oba zapamatovali většinu rad a zásad, které jim s Yardem během cesty vtloukali do hlavy, a teď je začínají

poučovat. Nemám to s nimi lehké, ulevil si v duchu.

Pak pohlédl na Yarda. Ty jsi mi taky rozporuplný ptáček, uvažoval. Na první pohled typický žoldák, ale jen bohové vědí, kde získal všechny ty znalosti, kterými se sem tam blýskl.

A já? dumal pul. K čemu jim jsou v lese moje šikovné ruce? Bez luku toho moc nenalovím a dokonce i provizorní pasti, do kterých jsem se snažil chytat zajíce, blednou před magickými schopnostmi rikhů. Jsem tady k ničemu a navíc mají kvůli mému zranění spoustu potíží. Do šlaka. Musím udělat něco, čím jim dokážu, že mně také potřebují. Pozvedl louči a vykročil chodbou vstříc temnotě. Rikhové se vydali váhavě za ním, Yard průvod uzavíral. Oběma rukama svíral meč a neustále se ohlížel za sebe, očekávaje cokoli, co si jen jeho fantazie dokázala vymyslet.

V tunelu bylo vlhko, stěny pokryté mechem a slizem jakoby pohlcovaly zvuky. Působilo to tísnivě. Chodba ústila do rozlehlé dvorany se třemi dalšími východy, uzavřenými dveřmi. Kdysi musely být masivní, pevné, možná dubové, nebo dokonce ze dřeva železného stromu. Teď se však pod Lorenovým dotekem rozpadly na spoustu shnilých úlomků.

„To všechno kolem musí být nepředstavitelně staré," vydechl Tirin. „Přesně na takovém místě si dovedu představit někoho takového, jako je Křišťálový věštec."

„Taky doufám, že jsme na správný adrese," poznamenal suše Yard.

„Podívejte se na tu staletou špínu pod nohama. Nejsou v ní patrné vůbec žádné stopy." Sehnutý Loren procházel sem tam místností a hledal cokoli, co by svědčilo o přítomnosti nějakého člověka, nebo jiného tvora.

„To je jasný. Dveře byly přeci zavřený a viděls, v jakým byly stavu. Pochybuju, že by tudy někdo dokázal projít a ještě je za sebou zavřít, aniž by se rozpadly na kusy," rozumoval Yard.

„Třeba je sem ještě jiná přístupová cesta," přemýšlel Tirin. Zaklonil hlavu, aby si prohlédl strop. Žádný tam nebyl. Aniž si toho všiml, vstoupili do jakési dvorany.

„Lorenc, podívej se! Támhle se něco zalesklo." Kouzelníkova ruka vystřelila ke stropu a pul pohlédl udaným směrem.

„To je přeci hloupost. Akate pojď sem." Dřepl si na zem, jednou rukou se opřel o zem a druhou vztáhl nad hlavu, aby se měl mladší učeň čeho přidržet. „Vylez mi na ramena." S rikhem na zádech se pul opatrně zvedl. „Tu máš, posviť tam," podal Akatovi klacek. Ten jej pevně sevřel a natáhl ruku se skomírajícím plamenem, kam nejvýše to šlo. Ve výšce deseti – dvanácti sáhů matné rozeznali klenbu.

„Něco kovového tu trčí ze zdi," oznamoval Akat.

„Nekřič tolik," napomenul ho Tirin a ulekaně se rozhlédl.

„Ty si pořád ještě myslíš, že je tu někdo, kdo by nás moh slyšet?" kroutil Yard pochybovačně hlavou. Rikho otázku ignoroval.

„Jak bychom se k té věci nahoře dostali?" rozumoval nahlas. „Snad kdyby se tady mistr," ukázal na Yarda, „uvolil, mohl by svým těžkým mečem setnout nějaký tenčí stromek, nebo dva."

Lorenova otázka: „Jak sem chceš ty kmeny dostat?" splynula s Yardovým rozhořčeným: „To tedy ne! Meč je zbraň. Slouží mi k boji. Nejsem žádnej dřevorubec."

„Nemusíš to přeci dělat ty," přemlouval válečníka rikho. „Může to zkusit Loren."

„No jasně. To bych mohl," chytil se hned pul,

kterého sice zajímalo, co se to u stropu stříbřitě leskne, ale zároveň se mu v podzemí ani trochu nelíbilo.

Yard ztratil na chvíli řeč. Loren udělal prudší krok k němu a úplně v té chvíli zapomněl, že má Akata na ramenou.

„UÁÁÁÁ!“ Rikho dopadl s hlasitým žuchnutím na podlahu a klacek definitivně zhasl.

„Sakra, promiň,“ omluvil se pul do tmy a zůstal stát na místě, aby nepřišlápl vstávajícího rikha. „Není ti nic?“ zeptal se.

„Žiju,“ ozvalo se z temnoty přiškrceně.

„Myslím, že teď už můžeme jít všichni,“ ozval se za Lorenem Tirinův hlas. „Nasbíráme nějakou smolu. Louče se nám budou zatraceně hodit.“

„Tahle už by stejně dlouho nevydržela,“ přitakal Akat, ale snaha o bezstarostný tón vyzněla do ztracena. Dotápali tmou až k východu. Potlučený rikho tiše skučel a nadával. Nedaleko skal rozbili tábor a zbytek dne strávili jídlem a olupováním smoly.

* * *

„To přeci nemůže jít,“ vztekal se starší rikho krátce po časném obědě.

„Musí. Dvakrát jsem to přeměřoval motouzem,“ hájil se pul.

Tirin s Lorenem se už hodnou chvíli snažili nasměrovat první ze sedmi otesaných kůlů tak, aby prošel ústím jeskyně. Problém spočíval v tom, že puklina, ze které vytékal potok byla příliš úzká a nebylo snadné se s kládou vytočit tak, aby ji dostali do vstupní místnosti.

Akat s Yardem zatím v táboře vyráběli louče.

Nebylo to zdaleka tak jednoduché, jak si představovali.

Především jim chyběla nádoba, ve které by rozpustili smolu nad ohněm. Nahřívali tedy větší kusy na kameni a lepili je po jednom na dřevo. „Kdo by řekl, že výroba loučí je tak záludná," rozumoval rikho.

Yard, kterému pro takovouhle činnost chyběla trpělivost, se svým klackem co chvíli švihnul, čímž se nalepené kousky odlomily a mohl začít znovu od začátku. Nadával, klel a nakonec se bez jakéhokoli vysvětlení zvedl a odešel směrem k jeskyni.

„Tak jak vám to jde?" halasil už z dálky. Podstatně mu zlepšilo náladu, že ani druhé dvojici se nedaří tak, jak si představovala. Nakonec však byli přes veškeré překážky úspěšní. Když dovnitř protahovali poslední kůl, dorazil i Akat s loučemi a mohli se dát do práce. S pomocí pruhů kůže, které nařezali z vaků na vodu, svázali z kůlů improvizovanou konstrukci, kterou opřeli o stěnu. Důležitou složkou pochybného lešení byli Yard s Lorenem, tlačící kůly proti stěně, aby zajistili alespoň jakous takous stabilitu.

Akat se netvářil ani trochu suverénně, když se s Tirinovou pomocí škrábal na první příčku. S druhou už blahořečil šeru, že halí jeho strachy bledou tvář. Teď překonat ještě vzdálenost ke třetí příčce a budu té věci na dosah, povzbuzoval se. Musím! Sunul se kousek po kousku stále výš. Kdybych teď spadnul, mohlo by to už docela bolet, uvažoval a snažil se nedívat dolů. Konečně se rukou zachytil poslední příčky. Tirin stál dole pod ním a snažil se svému příteli dodat odvahy.

„Mám to," zvolal vítězoslavně Akat. „Au! Je to železný ostrý kotouč, zčásti zaražený do stěny. To by mě zajímalo, jaká nelidská síla mohla něco takového dokázat."

„Spíš mě zaráží, co to může být za materiál. Dost

bych se divil, kdyby něco takového bylo ze železa. Zkus ho vyndat!“ požádal ho Yard, který v kotouči hned viděl novou potencionální zbraň, a to ho vzrušovalo.

Rikho se opřel jednou rukou o stěnu a druhou se pokusil zacloumat tou železnou věcí. Najednou se ozval zvuk, jakoby praskla obrovská bublina a kotouč vyletěl ze stěny. Začal nabírat rychlost a opisovat široký oblouk místností. Akat se lekl a úplně zapomněl, na jak pochybné konstrukci stojí. Uklouzla mu noha a hned na to i velmi neslušná kletba. Řítil se dolů, přímo na Tirinovu hlavu. Ten ale včas zpozoroval nebezpečí a vrhl se stranou, což mu zachránilo život.

Kotouč opsal kruh a narazil do zdi ve stejné úrovni, kde měl rikho ještě před chvílí hruď. Tím samým místem o zlomek paprsku později prolétl Akat.

Ta zatracená věc létá, pomyslel si Loren. To se mi snad jen zdá.

Kotouč už nabíral kurs k druhému zaměřovacímu kolečku. Yard zvedl ze země poslední, sedmý kůl, který při stavbě konstrukce nepoužili. Kotouč směřoval k němu. Mistrovským manévrem útok vykryl a napjatě sledoval, jak stříbřitý disk nalétává potřetí. Konstrukce, teď už nikým nedržená, se mezitím naklonila a začala se hroutit. Yard dostal nápad. Uchopil kůl vodorovně, ve stejné rovině s kotoučem a čekal na správnou chvíli. Neviděl, jak se na něj sesouvá lešení. Vystartoval proti kotouči prudkým bočním sekem, jakoby měl v rukou meč. Vnímal čas jako něco neskutečně nataženého, vlekoucího se jako sliz. Kotouč se přibližoval po ladné, ale vražedné křivce. Válečník dokončil oblouk a zbraň se prudce zarazila do kůlu, který jí svištěl vstříc. Dřevo se rozdrnčelo, ale stříbřitý kotouč nepustilo. V tu chvíli dostal Yard ránu do zátylku a ztratil vědomí. Lešení se

definitivně zřítilo.

„U Ghlara, je vůbec něco takového možné,“ zaklínal se Loren jménem pána nad bohy, zatímco se kradmo blížil k válečníkovi. Chtěl mu pomoci, ale zároveň se nechtěl pohybovat příliš blízko té věci. Kůl vypadl Yardovi z rukou a ležel teď necelý krok od něho na zemi. Kotouč byl ze dvou třetin zaseklý v syrovém dřevě.

„Pojďte mi s ním pomoct,“ sykl pul přes rameno. Nadzdvihl zhroucenou konstrukci a Tirin s Akatem odtáhli společnými silami válečníka co nejdál od kůlu, ve kterém byl stále ještě uvězněný vražedný kotouč.

„Myslíš, že to někdo řídí?“ uvažoval Akat, a jak se skláněl nad Yardem, uniklo mu bolestné syknutí. „Jsi v pořádku,“ zeptal se Tirin.

Akat jen mávl rukou. Po krkolomném pádu, při kterém se nedokázal vyhnout ani jedné z příček, se cítil stejně, jako by mu přes žebra přeběhlo stádo koní, ale tváří v tvář bledému bezvědomému Yardovu obličeji si nechtěl stěžovat.

„Je to možné,“ vrátil se Tirin k původní otázce. „Ale proč by na nás Křišťálový věštec útočil?“

„Třeba má s lidmi špatné zkušenosti,“ přisadil si Loren. „Já nejsem člověk,“ ohradil se celkem zbytečně Akat. „Musely by to být prastaré zkušenosti, ozval se Tirin.“ Podle toho, co jsme viděli, tu opravdu dlouho nikdo nebyl. Pokud sem ovšem nevede ještě jiná cesta, která by ústila někde na druhé straně skály.“

„Co se stalo,“ zasténal válečník a otevřel oči. Ztěžka se posadil a třel si bolavý zátylek.

„Spadla na tebe naše skvělá konstrukce,“ odpověděl Loren, „ale máš tuhý kořínek. Jen tak mezi řečí – díky. Za nás za všechny,“ dodal pul a podal válečníkovi pravici.

„Eeeee?“ nepochopil v prvním okamžiku Yard.

Loren pootočil hlavou a válečník sledoval směr jeho pohledu. Necelých pět sáhů od nich, na hranici světla, které vydávala louče, ležel kůl a z jeho boku trčel stříbřitý kotouč.

Yard pokýval hlavou, jakoby se mu pozvolna vracela paměť. „To – ta věc.“

„Už je to v pořádku,“ uklidňoval ho Akat. „Zneškodnils ho. Asi ti vděčíme za život.“

„Chci to,“ vyhrkl válečník a začal se po čtyřech plazit ke kůlu.

„Co chceš dělat?“ zděsil se Tirin.

„Musím ho vyndat,“ šeptal válečník zaníceně a plazil se stále blíž k hrozivé zbrani.

„Zbláznil ses?“ rozčílil se Tirin. „Mohlo nás to všechny zabít. K čemu by ti to bylo?“

„K čemu?“ Yardův hlas se rozlehl podzemím. „Jak se můžeš takhle blbě ptát? Viděls přece, co to umí.“

„Právě, že viděl,“ odsekl Tirin.

„A jak chceš dokázat, aby tě to poslouchalo, he?“ zazubil se Akat.

Válečník se zarazil. „No,“ zplihnul, a něco z jeho zaujetí se vytratilo. „To se musí zkusit. Přece se jen tak nevzdám.“ Odvrátil se od rikhů a sklonil se ke kotouči.

„Nedělej to,“ varoval ho Loren.

„Podařilo se ti to zneškodnit jen s obrovským štěstím. Chceš ho pokoušet znovu?“ zeptal se Tirin, a v jeho hlase zazněla úzkost.

Yard zaťal pěsti a nehýbal se z místa. Po chvíli se křečovitě postavil. „Jak chcete. Vezmu si tu věc, až se budeme vracet.“ procedil skrz zuby vztekle a neochotně.

Tirin si oddechl. Bez dalších připomínek odkráčel do rohu, kde sebral jednu z vyrobených loučí a připálil

ji o Lorenovu, která jen zázrakem ještě nezhasla. „Půjdeme?“ zeptal se vyzývavě.

Yard se mračil. Sebral ze země svůj meč, došel ke dveřím a pokusil se je vyrazit s takovou vervou, že málem upadl, protože si ve svém hněvu neuvědomil, že jsou skrz naskrz prohnilé. Stáhl se do sebe a mlčel po celou dobu, kdy procházeli dalšími místnostmi. Z té poslední už žádná další chodba nevedla.

„Všimli jste si, že tyhle tři sály byly naprosto stejné? A ty shnilé zbytky, to mohly být klidně postele. Třeba jsme v nějaké bývalé noclehárně,“ uvažoval Akat.

„Jo. A Křišťálovej věštec tady vybíral vstupný,“ vyhrkl Yard, se kterým ještě stále cloumal vztek.

Akat po něm hodil ukřivděným pohledem a ohlédl se bezmocně po ostatních.

„Nemyslel sem to tak,“ omluvil se Yard, když se tíživé ticho nepříjemně prodlužovalo.

Rikho dal kývnutím hlavy najevo, že ho slyšel, ale neodpověděl.

Tirin připálil další louči a vydali se obezřetně zpět do dvorany.

„Tak kudy teď?“ zeptal se Loren a měřil si pohledem dvojici zbývajících dveří, jakoby to byl párek nevyzpytatelných šelem.

„Tentokrát bych šel doprava,“ navrhoval Tirin. „Prostřední si necháme na konec.“ Nikdo nic nenamítal, a tak Yard znovu, tentokrát opatrněji, rozkopl dveře. V této chodbě bylo daleko větší vlhko, než kdekoli jinde, kudy zatím procházeli. Místy jim pod nohama dokonce čvachtala voda. Chodba ústila do velké místnosti. Ve vzdálenějším rohu se chvěl pruh matného světla.

„Denní světlo. Podívejte! Ta díra vede až na povrch. To nemůže být nic jiného než komín.“

„Už zase fantazíruješ?“ napomenul Tirina Yard.

„A co by to mělo podle tebe být? Řekni to nahlas, buď tak hodný.“

„No – například…“

„Povídej. Jsem zvědavý,“ popichoval ho rikho.

„Například tudy mohli spouštět zásoby.“

„Jo. Po jednom soustu. To bude ono.“

„Kdyby to byl komín, zůstal by tu krb, tál, nebo zbytky něčeho podobnýho. Krb není ze dřeva. Nerozpadne se, když dupnu,“ chytal se válečník stébla.

„Co když je to prostě jenom kvůli větrání,“ snažil se oba uklidnit Loren.

„Jenom tak? Kvůli vzduchu?“ Yard se zdál trochu vyvedený z míry. Hledal něco, čím by rikha trumfl, a na tak jednoduché řešení ani nepomyslel.

„Jo, jen tak. Nepůjdeme dál?“ Loren se snažil debatu ukončit a zatím to vypadalo, že úspěšně.

Právě dírou ve stropě se sem dostala všechna ta voda, uvažoval. Deště sem patrně splavují i nějakou tu hlínu. Od toho ten marast na podlaze. Napadlo ho, že za tu dlouhou dobu by byla místnost asi plná naplavenin. Někdo tu musí čas od čas udělat pořádek. Rikho bude mít možná pravdu, uvědomil si. Zažehl novou louči a vkročil do ústí další chodby. Nebylo třeba jít daleko. Chodbu uzavíraly od pohledu pevné a masivní železné dveře.

„Pusťte mě na ně,“ hrnul se Yard dopředu. „Tohle je práce pro mě.“

„Železo,“ upozornil jej břitce Tirin, ale válečník už byl v pohybu.

„AUVAJS!“ chytil se za bolavou nohu, a na druhé začal skákat, aby se zbavil bolesti.

„Ale,“ ušklíbl se Loren a pozoroval Yarda, skákajícího po jedné noze podél zdi. „Zřejmě je letos

někdo vyměnil za nové. Když dovolíte, já se na to podívám.“

Sundal z ramene vak a začal se v něm prohrabovat. Teď vám ukážu, těšil se. Teď přišla moje chvíle. „Tohle je totiž práce přesně pro mě,“ pokusil se napodobit Yardův hlas. Vytáhl hadrový smotek a rozvinul jej. Z látkových přihrádek trčelo několik různě tenkých zahnutých drátů, asi deset klíčů a paklíčů, železný dlouhý pás se spoustou zubů, další, silnější pás s drsnou plochou, a malá nádobka. Ze všeho nejdřív vzal nádobku a prostrčil drát jejím hrdlem. Když ho vytáhl ven, odkapával z něj temný, hustý olej. Drátem promazal a zároveň ohledal zámek.

„Myslím, že to půjde, posviťte mi trochu. Tak ne. Ze strany,“ komandoval pul. „Teď je to v pořádku,“ pochvaloval si.

„Tak tohle vidím poprvé,“ šeptal Akat vzrušeně. Zvědavě nakukoval pulovi přes rameno, aby mu nic neuteklo. Ozvalo se zaskřípění a vzápětí mlaskavé cvaknutí.

„To jsem blázen,“ bručel Loren udiveně. „Ten zámek nebyl vůbec zrezlý. Pánové, vypadá to, jakoby sem občas někdo zaskočil. Tirin měl pravdu. Měli bychom být opatrnější.“

Rikho jakoby rázem povyrostl přinejmenším o pět palců.

„Otázkou zůstává,“ pokračoval pul, „kudy se sem ten neznámý dostává. Cestou, kterou jsme přišli my, určitě ne.“

„Třeba tu teď právě někde je. Možná právě on řídil ten strašný kotouč,“ obrátil se Akat na Tirina.

„To je nepravděpodobné. Kdyby na nás chtěl někdo tímhle způsobem útočit, pošle nám tu věc naproti třeba v chodbě, kde to vůbec nebudeme čekat. Proč by líčil

kotouč zaražený do zdi, ještě k tomu na místě, kde jsme si ho ani nemuseli všimnout?“

„Máš pravdu. To mě nenapadlo,“ zastyděl se Akat.

Loren začal pomaloučku otevírat dveře. Panty vrzaly, ale ne tak, jak by se od rezavých, bohové vědí kolik desítek let nepoužívaných dveří čekalo. Komůrka za nimi nebyla nijak zvlášť velká. Ne víc, než osm na deset kroků.

„A sakra! Tady si někdo pořádně máknul,“ vydechl Tirin údivem.

Stůl, křeslo, police, všechno v místnosti bylo vytesáno do kamene.

„Původní majitel si sem rozhodně nemusel stěhovat nábytek,“ utrousil Yard.

„Podívejte na ty šuplíky. Jsou také celé z kamene.“ Akat se chtěl vrhnout kupředu, ale Tirin ho zadržel.

„Nepospíchej. Ta místnost je příliš neobyčejná na to, abychom po ní běhali jako splašení.“

„Myslíš, že je ten někdo schovanej pod stolem?“ začal se Yard zase dostávat do ráže, ale pul ho zmrazil pohledem. „Je vidět, že se Tirin učí rychleji, než ty. Opravdu by tli mohlo čekat nějaké nepříjemné překvapení. Raději chvilku počkejte.“ Opatrně obcházel místnost, prohlížel všechny rohy, zásuvky i police a trvalo dlouho, než zavrčel směrem ke dveřím: „Nic! Vůbec nic! Jestli sem někdo chodí, tak vážně jen uklízet. Už můžete dovnitř.“ Přešel ke kamennému stolu a posadil na jeho okraj. Na čele mu vyskočilo několik drobných vrásek. Pak prudce seskočil a jal se ho píď po pídi prohledávat spodní stranu kamenné desky.

„Nech to bejt. Prostě tu nic není,“ bručel zklamaný Yard.

Loren mlčky pokračoval ve zkoumání. Válečník se

tedy zatím posadil na kamennou židli a čekal. Po nějaké době se do trochu znuděného ticha ozvalo cvaknutí.

„Já to věděl. Pojďte se podívat," pokynul pul rukou.

Na spodní straně stolce se odklopila dvířka, ne větší, než dvě pěsti, a houpala se v kamenném závěsu.

„Uvnitř něco je!" oznamoval Loren s nadšením v hlase.

„Počkej, já to vyndám," byl Yard najednou plný energie.

„Ani náhodou. Já jsem to našel," bránil se pul a vsunul ruku dovnitř. „Je to na omak strašně zvláštní," hlásil přes rameno.

„Tak už to vytáhni. My jsme také zvědaví," pobízel ho Akat.

Ve světle louče se začal objevovat tmavý zaprášený válec.

„Otři to," šeptal vzrušený Tirin. „Ať vidíme, co to je."

Loren učinil několik chabých pokusů předmět očistit. „Nejde to. Jakoby ten prach na to někdo nalepil."

„Ukaž. Zkusím to očistit," nabízel se mladší z rikhů.

Pul podržel válec v natažených rukou, ale nepustil jej. Akat opatrně, drže při tom nůž druhou rukou za špičku, přejížděl ostřím nahoru a dolů.

„A hleďme. To je něco jako vosk. Není divu, že se do něj za ta léta zažral prach."

„Opatrně," nabádal Loren. Akat škrábal dál, až v jednom místě odkryl kousek žlutohnědého pergamenu.

„Pánové! To bude nějaký starý svitek," odhadoval Yard.

To už Tirin nevydržel a strčil Akatovi nos málem až pod nůž. „To je dílo." Hvízdl vzrušeně. „Mám nápad.

Když to opatrně zahřejeme, tak, aby to nechytlo, vosk se rozteče, a snad by to šlo potom rozbalit. Ale dejte pozor, ať to nezničíte. Poškozením toho svitku můžeme napáchat nenapravitelnou škodu.“

Yard zažehl novou louči. „Tak to zkus. Já podržím oheň. Moje ruka je pevná, sem zvědavej na tebe.“

Jen velmi nerad předal Loren pergamen Tirinovi. Ten se tak bál, že vosk dlouho spíš jen ohříval, než rozpouštěl. Museli připálit ještě jednu louči, a ani si ve svém zaujetí nevšimli, že to je už předposlední z těch, které Akat přinesl. Vosku ubývalo a rikho konečně objevil růžek pergamenu. Začal svitek v mírném žáru opatrně rozbalovat.

„Tak to bychom měli,“ usmíval se, spokojený sám se sebou.

„Ukaž, půjči mi to,“ znělo ze všech stran.

S těžkým srdcem dal pergamen kolovat.

„Takový divný klikyháky,“ otáčel Yard svitek postupně doleva, doprava, i vzhůru nohama. „Jak se to vlastně čte?“

„Mohu se také podívat?“ požádal netrpělivě Tirin a natahoval se po svitku.

„Ne, ne, ještě sem si to celý neprohlídnul. Je na to špatně vidět. Pojď sem s tím světlem.“ Yard se naklonil i se svitkem k louči a ve zlomku paprsku se stalo to, čeho se všichni obávali. Roh pergamenu vzplál jasným plamenem.

Tirin střelhbitě sevřel svitek mezi dlaněmi a nedbaje na bolest, držel. Yard se lekl, že bude rikho čarovat a odskočil. Kouzelník však na něj ani nepohlédl a pomalu povoloval sevření. Prohlédl ohořelý roh, a teprve pak podal svitek Akatovi a začal se věnovat svým popáleným dlaním. Akat se pokoušel pergamen přečíst a Tirin mu po chvíli nahlédl přes rameno.

„Máš štěstí,“ poznamenal na Yardovu adresu. „Písmo je neporušené. Tohle je pánové nejstarší forma wheerijštiny, jakou jsem kdy viděl.“

„Ty umíš číst starowheerijské znaky?“ divil se Akat. „Kde ses to naučil?“

„Mám stejného mistra jako ty,“ pousmál se Tirin. „Akorát se u něj učím o trochu déle. Jestli budeš chtít, tak ti někde v klidu ukážu, v čem se staré a novější formy jazyka liší.“

„Jestli budu chtít, pche! To je otázka. Samozřejmě, že chci. A co se tady vlastně píše?“

Tirin se zahloubal nad svitkem.

„Tak co se děje? Čti!“ pobízel ho netrpělivě Akat.

Tirin se mračil. „Není to tak jednoduché, jak jsem si myslel. Písmo znám, ale je to opravdu hodně archaická forma wheerijského jazyka. Rozumím jen některým slovům.“

„Co je to archaická?“ zeptal se Yard.

„Něco jako hodně stará,“ odpověděl za rikha Loren. „Přečti alespoň to, čemu rozumíš,“ požádal.

„Pánové, to je naprosto úžasné,“ vydechl Tirin. „Jestli to dobře chápu, pak držím v ruce naprostý unikát. Bývala kdysi nesmírně obtížné kouzla,“ vysvětloval, „na která si troufali jen ti nejschopnější mágové. Když pak vznikla nutnost použít takové kouzlo v jejich nepřítomnosti, sešly se hlavy kouzelnických klanů s představenými wheerijského Bratrstva ohně, což byli nejschopnější z alchymistů, a dali dohromady úžasnou věc.

Říkali tomu rheilargh. Kouzelný svitek. Světlan říkal, že to fungovalo na základě nějakého fluida, které si udržovalo vlastní sílu. Zároveň bylo nositelem kouzelné formule. Jistým zaříkáváním se pak magická síla uvedla v činnost a provedla kouzlo, uložené v

matrici svitku.“

„Co je to matrice?“ dožadoval se Yard vysvětlení.

„Neruš,“ okřikl ho Akat, překvapený přítelovými znalostmi.

Tirin pokračoval. „V praxi to znamenalo, že někdo prostě přečetl pár slov a svitek udělal kouzlo za něj. Mělo to jistě své mouchy. Například u kouzel, která je nutné velmi přesně směrovat. V každém případě, takový svitek máme s největší pravděpodobností právě před sebou. Tady to dole, čemu naprosto nerozumím, je patrně formule uvádějící svitek v činnost. Mělo by stačit to jen správně přečíst. Tady nahoře se píše o nějakém návratu z času, nebo možná o času naruby, nevím. Jsou to velmi nezvyklé obraty. Prase aby se v tom vyznalo.“

„Však ty už si s tím poradíš,“ uchechtnul se válečník.

„Doufám, žes tím svým zbrklým kouskem svitek nepoškodil, nebo, nedej bože, nezničil,“ opáčil Tirin a zpražil Yarda pohledem. „Když dovolíte, zatím si pergamen ponechám.“

Válečník mlčel. Jestli v té věci byla magie, nechtěl s tím mít nic společného. Jedině, kdyby se tím dalo někoho zabít. „Budu o tom uvažovat,“ bručel si pod vousy.

Akat byl z té věci nadšený, ale uznával, že jeho starší kolega a přítel je daleko zkušenější a kývl hlavou.

Loren v duchu kalkuloval. Magie, nemagie, je to naprosto úžasné. Unikát. Časem to musím získat. Zatím ještě počkám. A nahlas řekl: „Ale až vyjdeme ven, musím si to ještě pořádně prohlédnout.“

„To víš, že ano,“ odvětil Tirin a něžně, opatrně balil svitek mezi své čisté pergamenové listy, kterých spolu s olůvkem vždy pár nosil, pro strýčka příhodu. „Tedy

vyrazíme?“ zeptal se, když štůsek pečlivé uložil do vaku.

„Jasný,“ zabručel Yard a vykročil.

Vyšli z kobky, kterou Loren nazval pracovnou, a vydali se dál chodbou doprava. Dovedla je až ke křižovatce ve tvaru T.

„Tak vlevo, nebo vpravo?“ ptal se tiše Akat.

„To je fuk. Třeba doprava,“ řekl Yard bez váhání a vykročil. Zahnul za roh, udělal pár kroků, a v tu ránu mu zhasla louče. „U všech ďáblů! Podejte mi někdo světlo, ať se tu o něco nepřerazím.“

Akat sáhl do vaku. „Poslední,“ hlásil.

„To je radost. Do háje,“ ulevil si válečník.

„Klid. Kdyby bylo nejhůř, o světlo se postaráme,“ mírnil Yarda Tirin.

„To myslíš jako kouzlem?“

„Jistě. Čím jiným.“

„Tím chceš říct, že všechny ty louče jsme dělali zbytečně?“

„Dělali?“ ohradil se Akat. „Nijak zvlášť ses nepřetrhnul. A co se toho světla týče, umíme jen takové malé, co se nedá udržet dlouho. Je lepší ho použít až v krajním případě. Třeba na rychlou cestu zpátky,“ dodal, a konečně se mu podařilo zapálit louči. Yard sakroval a rázoval chodbou dlouhými kroky.

Dorazili ke schodišti, mizejícímu někam vzhůru.

„To by mohla být správná cesta. Pojďme,“ pobízel Akat své přátele.

Vystoupali něco kolem padesáti schodů a stanuli přede dveřmi.

„Lorenc, máš tu nějakou prácičku,“ poplácal Yard pula po rameni.

Loren si naoko povzdechl, ale ve skutečnosti vybaloval své nádobíčko s potěšením. Chtěl se

předvést. Otevřel dveře prakticky ve stejné chvíli, kdy zhasla poslední louče. Žádná tma však nenastala. Hleděli do zelenavého přísvitu hustých křovin.

„Myslím, že Tirin měl zase pravdu," zabručel pul a hodil po rikhovi pohledem. Tohle bude něco jako zadní východ."

„Anebo přední," poznamenal starší ze Světlanových učňů a začal se prodírat ven. Ocitli se v oválné kotlině. Yardovou první a jedinou starostí byla smola na další louče. „Klidně nasbírám, co unesu," sliboval. „Louče si ale dělejte sami."

Zdálo se neuvěřitelné, kolik času v podzemí strávili.

Prošli jsme přeci jenom pár pošmourných chodeb, a přesto se slunce už hodnou chvíli kloní k západu, kroutil Akat hlavou.

Obtěžkáni čerstvými pochodněmi sešli po schodech zpátky do podzemí. Tentokrát pokračovali chodbou rovně, do útrob labyrintu. I tady jim cestu uzavíraly dřevěné dveře. Yard vzal za kliku, otevřel a zvědavě nahlížel do nevelké, čtvercové prostory za nimi. Najednou se zaraženě otočil.

„Co se děje," zeptal se Loren.

„Nevšiml sis ničeho?"

„Ne. O co jde?" tvářil se pul nechápavě.

„Přeci ty dveře!"

„No jasně," uvědomil si Tirin. „Taky nové a navíc nebyly zamčené. Myslím, že tentokrát jsme na správné stopě."

„Ty tvoje předpovědi jsou podivuhodně přesné," ohlédl se Loren po rikhovi.

Tirin se zašklebil. „Zdravý selský rozum. Nic víc."

„Tak snad abychom šli" drbal si Loren zamyšleně porost na bradě.

Yard, o několik kroků napřed, narazil na ústí dalšího

sálu. Prostor před ním se naprosto lišil od všeho, co zatím v podzemí viděl. Těch pár kroků, které osvítila louče, kryly velké leštěné dlaždice. Přímo před válečníkem, na hranici světla loučí, se rýsovala hrana, zřejmě schod dolů. Yard popošel ještě dva kroky, aby udělal místo ostatním. Akat se hnal bezhlavě dopředu.

„Pozor schod," varoval ho válečníkův hluboký hlas.

„Nejsem přeci slepý," ohradil se rikho, ale pro jistotu přibrzdil. Naklonil se dopředu. „Opravdu – schůdek," poznamenal nad dírou, na jejíž dno ani pochodeň nedosvítila. I protilehlý okraj se ztrácel ve tmě. Tirin se svou vlastní loučí postupoval podél okraje jámy.

„Tady jsou dveře – a další!" povykoval Akat z opačného konce sálu.

„Hlavně se nikam nežeň," varoval ho Tirin.

„Neboj se. Vidím železné dveře. Co kdyby to byla další pracovna?" halasil Akat zapáleně a zjevně úplně zapomněl na jakoukoli opatrnost.

Yard obcházel místnost podél stejné stěny, jako Tirin. Dohnal jej u ústí další z chodeb a vydal se kolem odlehlého konce jámy vstříc Akatovi. „Vypadá to jako nějaká nádrž," uvažoval.

„Co je to nádrž?" zeptal se mladší z rikhů.

„Jáma určená k tomu, aby se v ní udržovala voda. Je to stejný, jako když chceš mít vodu za barákem a pozveš si nějakýho fachmana, aby ti postavil rybník," vysvětlil Yard.

„Postavený rybník? Co je to za pitomost?"

„Yard si nevymýšlí," přispěchal Loren válečníkovi na pomoc. „Nádrž je v podstatě každá díra, kterou vykopeš, abys měl kde držet vodu pro případ sucha."

„Nebo požáru," dodal Yard.

„Takže vy myslíte, že tu někdo do skály vysekal

díru kvůli vodě?“ zeptal se Tirin.

„Je to možné,“ připustil pul.

„Něco sem našel,“ ozval se znovu Yard. Vydali se k němu. Uprostřed zadní stěny zel výklenek, zvící průměrné almary. V něm trůnil krystal olbřímích rozměrů.

„Panečku, to je macek,“ zářil válečník. „Kdyby se Akat stočil do klubíčka, byl by možná menší. Co to může být? Diamant?“ ptal se dychtivě.

„Možná jenom kus křišťálu,“ hádal Loren. „Rozhodně to tu leží jako nějaká modla,“ zašeptal Akat. „Jen si to představte. Celé podzemí jako vymetené a najednou tohle.“

„Jakou to může mít cenu,“ zajímal se Yard. „Těžko říct. Nevíme ani pořádně, co je to za kámen, ale pro nic za nic to sem nepoložili.“

„To tu přeci nemůžeme nechat,“ pokusil se válečník s krystalem zacloumat. „To bych dřív pohnul zarostlým kozlem,“ zabručel zklamaně. „Leda ho rozbít a odnést si alespoň menší kusy.“

„Ty ses zbláznil. Vždyť vůbec netušíme, co je to zač,“ zamračil se Tirin.

„To vím naprosto přesně. Kámen, kterej by se dal jistě prodat za královskou sumu.“

„Může to být drahokam, který rozbitím ztratí podstatnou část své ceny, ale možná je to magický kámen, který by ti mohl uštědřit královskou slupku,“ přisadil si Akat.

„Ty vidíš všude skřety,“ použil Yard oblíbenou větu orwarských posměváčků, ale zároveň o krok ustoupil a kamene už se ani nedotkl.

Tirin se na Akata uznale usmál. Válečník byl podle jeho mínění zbrklý a chamtivý. Ať se klidně spálí, ale až to nebude ohrožovat ostatní.

„A co tvůj Křišťálovej věštec?“ zeptal se Yard, který začínal být pěkně navztekaný. Napřed mu zakázali vzít si kotouč, teď drahý kámen. Co já tady vlastně dělám, ptal se sám sebe.

„Dočkáš se. Dřív, nebo později ho najdeme,“ slíbil Tirin, i když si tím zdaleka nebyl tak jistý.

Akat se vrátil k železným dveřím a zacloumal klikou. Šlo to ztuha. Pověsil se na ní celou svou vahou, ale dveře stejně neotevřel.

„Drž kliku a vraž do nich ramenem,“ radil Yard.

Rikho to zkusil a bolestivě si narazil rameno. „Zkus to ty. Jsi silnější.“ vybídl válečníka.

Pod třetím úderem dveře s hlasitým skřípotem povolily. Tirin pozdvihl ruku s loučí a chtěl dveřmi projít.

„Počkej,“ chytil ho Yard za rameno, a s taseným mečem se kolem rikha protáhl. Vstoupili do úzkého, dlouhého, zcela prázdného sálu.

„Nic tu není,“ ohlásil válečník a sklonil čepel.

„Čeho se bojíš?“ zeptal se jej Loren. „Myslíš, že je na čase seznámit se s místními nájemníky?“

„Doufám, že ne, ale mám nějaký mrazení v zádech. To se mi stává vždycky před tím, než se něco semele.“

„Co to je?“ začal se Akat najednou ošívat.

„Co – co je?“ tázal se Loren od stěny, kde se snažil najít cokoli, co by chtěl kdosi ukrýt před nepovolanými zraky.

„Chvíli jsem měl pocit, jako by mi v hlavě praskla spousta bublinek, a u srdce mě píchlo.“

„Už je to tady,“ postavil se válečník do střehu.

„Prdlajs,“ odtušil pul. „Je jenom nervózní. Snaž se myslet na něco obyčejného. Nebo, ještě lépe, na něco příjemného. Třeba jak už vycházíme ven,“ radil rikhovi. „Tenhle labyrint přeci nemůže být nekonečný.“

„Mohl by být konečnější, než bychom si přáli," poznamenal Tirin na kterého tahle část podzemí působila také obzvlášť tísnivé.

„OUUUUH," vyrazil ze sebe Akat.

„Co je zase?" zeptal se Yard.

„Znovu jako před tím. Je to nepříjemné. Pojďme odtud."

„Zatracená práce," ulevil si válečník. „Dal ses na boj, tak musíš bojovat. Přeci se teď kvůli tobě nebudeme vracet."

„Já mám taky pocit, jakoby mě někdo pozoroval," zastal se Akata Tirin. „Vzpomeň si, cos říkal před chvílí," kývl na válečníka.

Yard přidal do kroku. „Tak teda trochu zrychlíme," odsekl a vlekl Akata za sebou.

„Co blázníš," zarazil ho Loren. „Chováš se jak pitomec. Chováme se všichni nějak divně," poznamenal spíš pro sebe.

Válečník pustil Akata, ale trval na tom, aby postupovali rychleji.

Chvíli bloudili chodbami, až narazili na malou komůrku, za níž se chodba rozdělovala. Levou větev uzavíraly železné, prastarými nánosy rzi pokryté dveře. Yarda okamžitě zaujaly. Zalomcoval klikou. „Nejsou zamčený, podívejte!" upozornil je a opřel se do dveří, které se vzápětí se známým skřípěním a vrzáním otevřely.

„Co je to? Nějaký malůvky?" ukazoval válečník na stěny.

„Ukaž," Tirin nahlížel ve světle louče do chodby. „Nějaké žluté svinstvo. Počkej, nechoď tam!" nabádal Yarda, ale válečníkova zvědavost byla silnější než on. Udělal pár kroků a otočil se. „Všechno v pořádku,"

oznámil s důležitým úsměvem na tváři.

„Tak jdeme," pobídl je Akat. V jeho slovech však nezazněla obvyklá dychtivost. Rikho se začal poddávat strachu. Neušli víc, než třicet kroků, a začal výrazně zpomalovat. I tato chodba zahýbala doleva. Zanedlouho končila stejnými železnými dveřmi, zcela pokrytými týmž všudypřítomným žlutavým povlakem. Válečník je otevřel a vstoupil do rozlehlého sálu.

„Podívejte, támhle někdo stojí. Tirine, podívej!" šeptal Yard vzrušeně a ukazoval hrotem meče do šera. Tirin překračoval práh s nadějí, že má kýžený okamžik setkání konečně nadosah, ale vzápětí se zarazil. Takhle ne, hochu, mírnil sám sebe. V takové slavnostní chvíli tady nemůžeš jen tak pobíhat. Zvolnil, začal se upravovat, oprašovat a zvolna mířil ke vzdálené postavě, kterou teď už rozeznával jasněji.

Šedavý plášť, tmavošedé vlasy, snad i obličej…

Proč se k sakru nehýbe? Proč nejde blíž? Tirin, jdoucí o dva kroky před ostatními, trochu znervózněl. Popošel ještě kousek a zastavil se tak prudce, že do něj ostatní málem narazili.

Třeštil oči na muže před sebou. Ano. I obličej byl stejné barvy. Barvy kamene.

„Hrome, co se tady děje? Co má tohle znamenat? Já tady ze sebe dělám šaška…" Tirin se cítil zaskočený, podvedený i trochu směšný.

„Pozor!" Yard strhl rikha stranou. Akat zavřísknul a dal se na útěk. Socha se totiž z ničeho nic pohnula. Nejdříve zakývala hlavou, protáhla si ruce, záda a nakonec, k hrůze všech, udělala krok. Nejdříve jeden, opatrný, dolů z nízkého podstavce, tam se napřímila a rozhlédla kolem sebe. Nejblíže stál Loren. I on připomínal sochu. Hned při prvním pohledu na kamenného netvora strnul zděšením a jen se díval,

neschopen pohybu, jak socha zdvihá ruce před sebe a míří k němu. Probral ho až Akatův skřek.

Rikho stál přikrčený u železných dveří a sledoval hrůznou scénu. Loren se chtěl dát na útěk, ale už bylo pozdě. Kolem rukou sochy se objevil zlatavý opar a rozlil se po sále. Ve stejné chvíli se stalo mnoho věcí najednou.

Akatovi se náhlou slabostí podlomila kolena a opřel se o žlutou stěnu.

Loren se chtěl dát na útěk a s hrůzou zjistil, že se pohybuje, jako by ho někdo hodil do vody. Jakoby mu okolní vzduch překážel v chůzi a snažil se ho co nejvíc zdržet a zbrzdit. Přímo bytostně vnímal, jak ho socha svým majestátným, pomalým tempem přes jeho veškerou snahu zvolna dohání.

Yard s Tirinem se rozběhli každý na jinou stranu. V momentě, kdy se Yard domníval, že je už mimo nebezpečí, s hrůzou zjistil, že stojí proti dalšímu monstru, pro změnu kovovému. Zahnán do úzkých udělal to jediné, co uměl, a co mu připadalo správné. Tasil meč. „Tak pojď ty stvůro!“ zařval vztekle. V duchu hodnotil své šance. Ta mrcha bude těžko ze železa, uvažoval. Nemohla by se hýbat. Kouzla, já vím, ale stejně… Nejlepší bude vést klamný výpad, pak se jí pokusit vyvést z rovnováhy a povalit na zem.

Akat, ztěžka oddechující v chodbě, ucítil palčivou bolest na dlani. Rozevřel prsty a žaludek se mu obrátil naruby. Kůže jakoby mu bublala. Přitisknul ruku na stehno a pokusil se žlutavé svinstvo setřít. To musí dolů, uvažoval horečně. „Za každou cenu dolů,“ cedil skrz sevřené zuby a zuřivé třel rukou o kalhoty. Udělal dva kroky bokem, kde už stěna nebyla zasažená žlutým svinstvem, shodil z ramene ranec a navzdory scéně, která se odehrávala před jeho očima, zalovil zdravou

rukou mezi svými věcmi. Co chvíli se rozhlížel, jsou-li všechna kráčející monstra od něj dostatečné daleko. Konečně nahmátl nádobu s vodou. Ústy vytáhl špunt a polil zasažená místa. Příjemně to chladilo.

Tirin mezitím ovládl svůj strach a velmi zvolna, aby na sebe neupozornil, začal obcházet sochu, která se dala do pohybu jako první. Pozoroval Lorena, jak se kolem ní snaží kroužit, aby ji zmátl. Nijak se mu to nedařilo. Rikho zrychlil, aby se udržel mimo zorný úhel nepřítele. Jestli vůbec vnímá svět očima, blesklo mu hlavou. Měl už poměrně ucelený obraz toho, co chce udělat.

Yard na druhé straně místnosti cítil, jak mu všude po těle vyskakují krůpěje potu. Klamný výpad se jakž takž zdařil. Monstrum se však zároveň s ním začalo otáčet, se zjevnou snahou nepustit si protivníka do zad. Válečník zazmatkoval a pokusil se o výpad. Výsledek byl katastrofální. Meč sice bez problémů vnikl do břicha nestvůry, ale sotva Yard uskočil zpět, všiml si, že mu chybí minimálně deset prstů čepele.

„To je neuvěřitelný," zařval. „Ta potvora žere železo!" okamžitě se dal na ústup.

Akat, přikrčený u dveří, ukládal nádobu s vodou s pocitem obrovské úlevy. Znovu byl schopen soustředit se plně na to, co se kolem něho děje. Rozhlédl se a to, co spatřil, ho naplnilo ještě větším strachem. Temné stíny po obvodu sálu jakoby ožily.

Pul, snažící se uniknou svému pronásledovateli poznal, že není úniku. Jediné, co zbývá, je postavit se nebezpečí čelem. „Je po mně," zašeptal, a v duchu poručil svou duši Ghlarovi.

Mihotavým světlem loučí zasršely blesky. Ruka, která už téměř svírala Lorenovo rameno, strnula. Pul, vděčný za každou vteřinu navíc, se vzpamatoval a ťal.

Ozvalo se krátké kovové lupnutí. Meč nevydržel. Loren opět propadl panice. Tu se ozval zvuk, jako když padá jemný štěrk na dobře napnutý pergamen. Ruka sochy se začala drolit a v podobě tisíců zrnek a drobných kamínků se sypala k zemi.

„Dobrotivý Ghlare!“ splynulo pulovi ze rtů a napřáhl meč k další ráně. Neuvědomil si však, že je jeho zbraň zlomena. Čepel jen škrtla o kámen. Druhá ruka sochy se vymrštila vpřed.

„Uhh!“ vydechl zprudka Loren, jak narazil po tvrdé ráně zády do zdi a svezl se k zemi s vyraženým dechem. Třeštil oči na Tirina, který se vynořil zpoza sochy, a jeho dlaně znovu vypustily sérii smrtících záblesků. Socha se konečně zastavila. Po tíživě dlouhé chvíli se začala pomalu, nesmírně pomalu rozpadat na droboučká zrnka písku, která splývala v tichých, zdánlivě nekonečných proudech k zemi. Nakonec zbyla z nestvůry jen nevysoká hromada písku. Tirin si otřel s čela ledový pot a vyrazil za Yardem. Setkali se uprostřed místnosti. Válečníkovi v zádech kráčela vysoká kovová socha s hlavou vlka. Další, kamenná, se blížila od levého zadního rohu.

„Může jich tu být daleko víc,“ oznámil rikhovi z ničeho nic Loren hlasem, ve kterém Tirin překvapeně vycítil náznak hysterie.

„Támhle je další,“ ukazoval Akat napříč sálem, přestože mu v tu chvíli nikdo nevěnoval pozornost. Pak se zničehonic rozběhl směrem, kde se domníval, že bude od všech soch co nejdál.

„Nesmíme se rozdělit,“ křičel Yard tónem, jenž nenechal Tirina na pochybách, že i válečník pozbyl značnou část své obvyklé sebejistoty. Vyrazili za Akatem

„U všech ďáblů,“ za vyl Loren vyděšeně. „Utíkáme

na opačnou stranu.“ Stále ještě byl pod vlivem sošina kouzla a začal za ostatními zaostávat. „Přeci mě tu nemůžete nechat!“ vykřikl nešťastně.

„Objevil jsem dveře. Rychle sem!“ zvolal Akat. Yard se k němu přihnal jako vítr a začal lomcovat klikou.

„Jsou zamčené. Otevřete, dělejte něco,“ bušil Akat pěstmi do dveří. „Kde je k sakru Loren?“

Yard rikha pevně sevřel. Akatova panika jakoby mu nastavila zrcadlo. „Potrava dračí,“ zaklel, „nevříkej, nebo ti jednu vrazím.“

„Au!“ vyjeknul Akat a zadíval se na bojovníka, jakoby ho viděl poprvé.

Tirin se rozběhl zpátky k Lorenovi. „No tak pojď. Trucuješ, nebo co?“

Pul ho zpražil pohledem, ale rikho se nenechal odradit. „Slyšels, co říkal Yard. Je třeba otevřít ty druhé dveře.“ Netušil, že pul jde nejrychleji, jak je to jen možné. „Nemáš něco s nohou? Tak mluv, do pytle. Nechceš, abych to otevíral sám, že ne? Podívej, už jsme tady.“

Skutečně. Ke dveřím zbývalo jen pár kroků. Sochy se k nim stahovaly ze všech stran.

Dveře byly k nerozeznání podobné těm, kterými sem přišli, a pul už za chůze vybaloval své zlodějské nádobíčko. Sehnul se ke klíčové dírce a první paklíč zarachotil v zámku. „Sakra, tímhle to nepůjde,“ bručel a snažil se nevnímat těžké kroky soch za svými zády.

Dup. Dup. Dup.

Druhý paklíč byl už skoro správný, ale pořád to ještě nebylo ono. Asi budu muset zkusit háčky, uvažoval horečně.

Dup. Dup. Dup.

Přátelé za ním se rovnali do co nejvýhodnější

obranné formace.

„Že by trochu oleje?“ Lorenova ruka zabloudila ke smotku. „Nesmysl,“ odsekl sám sobě a snad si ani neuvědomil, že to říká nahlas. „Na to není čas.“

Yard vnímal pulovu samomluvu, ale otočit se nemohl. Sochy je svým trpělivým tempem pomalu obkličovaly. Jedna kamenná, a dvě, co se ve světle loučí kovové leskly.

„U všech bohů, DĚLEJ!“ naléhal Akat.

„Snažím se,“ odsekl pul.

Dup. Dup. Dup.

Akat ztratil nervy. Jedna jeho ruka vystřelila vzhůru. Kolem dlaně se slabě zajiskřilo a to bylo všechno. „Uialavartane! Proč?“ zavzlykal rikho nad nevydařeným kouzlem.

Tirin sebou trhl, jak podzemím zaznělo jméno jeho patrona. Uialavartan byl méně známým bohem, přesto právě k němu vzhlíželi a modlili se kouzelníci i mágové, kteří se zabývali bílou magií. Nebylo však zvykem vyslovovat jeho jméno před nezasvěcenými. Zdálo se ale, že tomu nikdo nevěnoval pozornost.

„Mám to!“ Loren hodil náčiní do smotku a volnou rukou vzal za kliku. Zprudka otevřel. Akat, který se právě vrhal ke dveřím, dostal parádní štulec a padnul kamennému monstru k nohám. Socha zvedla ruku a okolí se rozzářilo spoustou zlatavých bodů. Urin proklouzl mezi pulem a Yardem, mečík ve střehu, div, že zloděje nenabodl. Yard se shýbl, chytil napůl omámeného Akata za nohu a protáhl ho dveřmi. Pak proběhl Tirin, a Loren dveře zprudka přibouchl sochám před nosem. Očekávali mohutné údery, ale neozvalo se vůbec nic. Nastalo mrtvé ticho.

„Ony sem nejdou,“ vydechl Tirin nevěřícně.

„Možná je tu něco daleko horšího a silnějšího, než

ty potvory, a ony se toho bojí," vydechl pul roztřeseně.

Yard pohlédl na Lorena, a zornice se mu rozšířily vzrůstající temnou předtuchou. „Ty myslíš…?"

„Nic nemyslím," odsekl pul. „Zapalte louči. Tahle už má na kahánku."

Akat se snažil vyhovět, ale šlo to velmi ztuha. Zakoušel stejné pocity jako Loren, když ho očarovala první ze soch.

„Hni sebou," válečník těkal zrakem nervózně kolem sebe.

„Nech ho být," bránil Akata pul. „O moc rychleji to nepůjde. Už jsem to dnes také zakusil. A ty si z toho nic nedělej," obrátil se k Akatovi. „Není to na věky." Rikho na něm spočinul vděčným pohledem, a konečně zapálil louči.

Tirin měl strach, ale také ho hnala zvědavost. Vzal si od Yarda skomírající pochodeň, a krok za krokem ostražitě postupoval kupředu. Ze tmy mu vyšlehlo vstříc několik paprsků odraženého světla. Co to může být? S planoucí loučí v jedné ruce a mečíkem ve druhé popošel blíž. „U ztracených jeskyní, všichni sem!" zvolal a postavil se do střehu.

Během okamžiku stáli všichni po jeho boku, připraveni čelit jakémukoli nebezpečí.

Před nimi, na krok vysokém podstavci, stála socha. Ale jaká socha! Celá čirá, průzračná a majestátná ve své kráse.

„To musí být někdo ze starých králů."

„Nebo snad bůh?" šeptal Akat.

„Nerouhej se." Tirin se kradl blíž k podstavci s Akatem v patách. „Nádherná."

„Proč se jí ty ostatní asi tolik bojí?" napadlo Akata, a pro jistotu o pár kroků poodstoupil.

„Nebojí se. Ony sem nesmí."

Chvíli trvalo, než všem došlo, kdo to promluvil.

„To – to mluví ona. Že to mluví ona?“ těkal Akat pohledem z jednoho na druhého. „Dívejte se,“ vydechl nevěřícné a vcelku zbytečně. Viděli to všichni. Socha jakoby se zevnitř začala prosvěcovat matnou namodralou září. Jenom její oči žhnuly jasným modrobílým světlem.

„Ty mluvíš, ó pane?“ zeptal se Akat s bázní v hlase a o pár kroků ustoupil. Socha jeho otázku ignorovala.

„Jsem ten, jehož vaši dávní předkové nazývali Křišťálovým věštcem. Mohu odpovědět na většinu otázek, které mohou vás, lidi, napadnout. Dobrý či zlý, pro mě v tom není rozdíl. Je jen jediné pravidlo. Každému za život jedinou odpověď na jednu jedinou otázku. Váš přítel už svojí šanci využil.“

Ticho které nastalo rušilo jen Akatovo zuřivé skřípění zubů. Měl na sebe příšerný vztek a také se potýkal s pocitem bolestného zklamání. Taková příležitost. Odpověď na jakoukoliv otázku. A kolik se sem asi dostane do roka lidí. Pět, deset, patnáct?

První se probral z překvapení Tirin. „Mám jedinou otázku. Tu, kvůli které jsem se tě vydal hledat, ó pane.“ Rikho poklekl před sochou, ale zrak nesklopil.

„Poslouchám tě, maličký.“

Tirin se zapýřil, popolezl po kolenou ještě o kousek blíž a zhluboka se nadechl. Pak popsal zářivé postavě, co jej před nedávným časem postihlo. Dovyprávěl, zmlkl, a nedočkavě zvedl bradu.

„To, co se ti přihodilo, kouzelníčku, se nestává denně. Přesto vím, co se ti stalo a proč. V domě svých rodičů jsi hostil muže. Zdá se ti to možná málo pravděpodobné, ale to jen proto, že si to nepamatuješ. Když ráno odcházel, vypadl mu z pláště kus pergamenu, na kterém byla mapa okrajové části

Tilgarského hvozdu. Místo na mapě, označené olůvkem, mělo pro toho muže velký význam. Když si uvědomil ztrátu, napadla ho jediná možnost, kde by o svou cennost mohl přijít. V chalupě toho malého rikha, u kterého přenocoval, tedy u tebe. Těžko mu to mít za zlé.

Spousta tvých soukmenovců ve velkých městech se živí zlodějnou.“ Tirin otevřel pusu, aby něco namítl, ale věštec pokračoval. „Jelikož byl a stále ještě je mágem, zběhlým ve všelijakých praktikách, nemusel tě ani přes strach o své tajemství, které skrýval, zabít. Prostě ti jen sebral vzpomínky na sebe i mapu. Pak u tebe doma vzal pergamen a zmizel. To je celé. Snad ještě mohu dodat, že s jednou věcí nepočítal. Proti zvyklostem své rasy jsi se zachoval prozíravě a mapu sis obkreslil. Když budeš doma chvíli hledat, jistě ji najdeš.“

Tak takhle to bylo, uvažoval překvapený Tirin. Proto hovořil mistr Světlan o závanu magie. Jaké tajemství asi skrývá mapa, kterou jsem měl na chvíli ve svém držení. Z myšlenek ho vyrušil Lorenův hlas. Pul už delší dobu uvažoval nad dvěma otázkami, které ho nejvíce trápily. Ani jemu ve vypjatém okamžiku nedošlo, že se může ptát jen jednou.

„Mohl bys mi věštče prosím prozradit, k čemu slouží svitek, co má nyní můj přítel Tirin? Našli jsme ho tady nedaleko. V místnosti, kde je všechno vytesané s kamene.“

„Koukám, že jste prosmýčili co se dalo.“

Hlas sochy byl tichý, neosobní, přesto měl pul pocit, že v něm zaslechl výčitku.

„Rozhodné jsme nebyli všude. To ne. To bychom si…“ Zarazil se. Připadlo mu, že oči sochy na chvíli zaplály ještě jasnějším světlem než předtím. Raději zmlkl.

„Ten svitek si ponechejte, chcete-li. Nemohu, a ani nechci zasahovat do věcí lidí. Je na něm staré a mocné kouzlo. Kdo přečte formuli ze svitku, uvede v činnost jemný magický mechanismus. Kouzlo, které tím vznikne, vrátí čas o kus zpět. Říkávalo se tomu kouzlo druhé šance. Velice vzácné. Použijte to s rozmyslem."

„A teď já," vyhrkl Yard dříve, než mohl Loren říct cokoli dalšího.

„Ptej se," zazněla blahosklonná odpověď.

„Řekni mi, kde je na světě největší poklad?" zeptal se Yard a ostatní strnuli úžasem.

„Poklad?" zopakovala socha nevzrušeně. „Největší poklad na Ghlarenu můžeš najít na ostrově Gron."

„Gron? Co to je? Kde to je? Jak se tam dostanu?"

„Nepotřebuješ vědět víc. Až se jednou dozvíš, kde je ostrov Gron, nebo co je zač, pochopíš, proč bylo dnes zbytečné, aby ses dozvěděl něco bližšího. A teď, jelikož jste všichni položili své otázky, vás musím požádat, abyste odešli. Šťastnou cestu, a tobě dobré pořízení, maličký."

„Ale tam venku – vedle – za dveřmi jsou ty bestie," uvědomil si z hrůzou Akat.

„Neublíží vám. Nemusíte se bát." S posledním slovem začala záře, linoucí se z věštce, pomalu pohasínat. Mlčky hleděli, jak socha splývá s temným pozadím. Ještě chvíli zářily do temnoty dva body věštcových pronikavých očí, a pak i ony definitivně zhasly. Sál tonul v naprosté tmě, a přeci se ještě dlouho nikdo nehýbal z místa.

* * *

„Úžasné. Fantazie," mlel Akat bez přestání. „My

jsme to doopravdy našli.“ Už zdaleka nebyl tak roztrpčený tím, jak vyplýtval svou otázku. Sice mu to ještě pořád připadalo trochu nečestné, ale když se nad celou situací zamyslel, musel si přiznat, že by v tu chvíli asi stejné nevymyslel nic smysluplného, na co by doopravdy potřeboval znát odpověď. Byli tu hlavně kvůli Tirinovi, a ten se dozvěděl, co potřeboval. Ne že by mu to nějak výrazné pomohlo. Jen mohl být klidnější, a mohl se vrátit do Hobaru, aby uklidnil jejich mistra. Celé to dobrodružství bylo naprosto úžasné, jásal v duchu Akat. Komu se asi naposledy poštěstilo objevit legendárního věštce z dob staré Wheerie. Také cesta podzemním labyrintem zpět byla ohromující. Především sochy, které strážily sál s věštcem, stály všechny na svých místech, včetně té, kterou Loren s Tirinem zneškodnili. Stály na podstavcích, a po celou dobu, kdy Akat s přáteli procházel sálem a vrhal po nich ustrašené pohledy, se ani nepohnuly. Jen se rikho nemohl zbavit dojmu, že je pozorují. S malou dušičkou prošli sálem a pak dál, až k hornímu východu nad schody.

Venku je čekalo překvapení. Právě svítalo. Jakoby čas v podzemí běžel jinak, než nahoře na povrchu. Na denním světle, když na sebe konečně pořádně viděli, zjistili, že jim všem chybí podstatné části svršků. To proklaté svinstvo. Hnusný žlutý sliz, vzpomněl si Akat na své poleptané ruce. Obešli skálu, shodili ze sebe všechny šaty a důkladně se vydrhli v chladných vlnách potoka, vytékajícího ze skalní průrvy. Nezasažených svršků zůstalo žalostně málo. Navíc měli dvě zničené zbraně, spoustu drobných zranění a zoufale malé zásoby jídla. Přesto byli všichni svým způsobem spokojení.

Yard se každého hned několikrát zeptal, kde se

nachází ostrov Gron, a nechtěl se smířit s faktem, že to nikdo z jeho přátel neví.

Loren se opájel pocitem, že byli tam, kam se hned tak nějaký smrtelník nedostane. A ten svitek, to je parádní kousek, uvažoval. Už se těšil, až si ho budou moci vyzkoušet. Pitomost, mírnil sám sebe. Použijí sílu svitku, až to bude opravdu nutné. Takové kouzlo se musí provádět s rozmyslem. S největší pravděpodobností to nastane v momentě, kdy jim nejvíce poteče do bot. Ale stejně…

Tirin se zabýval otázkami, které vyvstaly poté, co dostal kýženou odpověď. Co skrývá mapa Tilgaru? Kdo byl tím mágem? Proč se přesto, že rikho zjevně neměl tušení, o co jde, mág nespokojil s mapou, ale ještě mu navrch vzal vzpomínky? Otázek bylo daleko víc a celý den i noc nad nimi strávené se zdály nekonečné. Až svítání Tirina vysvobodilo. Myšlenka na návrat jej však zdaleka neuspokojila tak, jak si ještě před několika dny myslel. Byl to právě on, kdo podnítil vášnivou debatu o možnosti nevracet se stejnou cestou. Strhla se hádka, prudká jako letní bouřka. Tirinova argumentace nakonec slavila úspěch. Před polednem vyrazili na severovýchod, tedy směrem, který nevedl zpět do orwarského knížectví, ani souběžně s jeho hranicemi.

Týden a dost – tak znělo omezení, na kterém se nakonec dohodli. Týden cesty neznámým terénem, a když nenarazí na nic zajímavého, tak honem zpátky.

Po přestálém dobrodružství všem trochu stouplo sebevědomí, a žádné nebezpečí se nezdálo dost velké. To se však měnilo, jak ukrajovali den po dni z týdenní lhůty. Oběma rikhům se navíc zase začalo stýskat po domově.

„Jak je asi u nás v Hobaru?“

„Neblázni maličký,“ dobíral si pul Tirina jménem, kterým jej několikrát oslovil Křišťálový věštec.

„Ještě nejsi tak dlouho z domova. Scestovalých rikhů je po čertech málo. Měl bys být na sebe spíš hrdý, a ne si každý den stýskat po chaloupce v rodné vísce. Mimochodem, omlouvám se, ale nešlo neslyšet, co ti věštec říkal – zaujalo mně, že pořád mluvíte o svém mistrovi, a ani jednou jsi se nezmínil o svých rodičích.“

„A ty snad ano?“ opáčil Tirin, obrátil se k pulovi zády a odkráčel do lesa.

„Co je mu?“ zeptal se Loren Akata.

„Jeho rodiče už nežijí. Nerad o tom mluví,“ odpověděl rikho a vydal se za přítelem.

„K sakru! To jsem to ale vymňouk,“ peskoval se Loren.

„Buď v klidu,“ mávl rukou Yard. „Jeho rodiče už nevzbudíš, tak ať se naučí s tou myšlenkou žít.“

Pul měl chuť odseknout něco ostřejšího, ale jak tak o tom přemýšlel, dospěl k názoru, že na tom bude něco pravdy.

Po několika paprscích se vrátili rikhové.

„Až zamíříme k jihu, pojedu do Orwaru,“ utrousil Loren. „Nechcete jet se mnou?“

„Orwar? To je šíleně daleko,“ zděsil se Tirin.

„Možná z Hobaru,“ poznamenal Loren. „Počítám, že odtud je to do sídelního města blíž, než k vám domů. Zítra to otočíme k jihu a myslím, že se moc nespletu když prohlásím, že Orwar leží zhruba tímhle směrem,“ mávl rukou šikmo za sebe.

„To by znamenalo, že jsme od Hobaru stovky mil,“ řekl Akat udiveně.

„To ano. Sám jistě uznáš, že při těchhle vzdálenostech nezáleží na nějaké malé zajížďce.“

Tirin pokýval hlavou a tázavé se zadíval na Akata.

„Tak dobře," souhlasil mladší z rikhů. „Budu mít doma alespoň o čem vyprávět."

Loren sledoval Akatův zasněný pohled a uvažoval o tom, že rikhům vlastně může jen závidět. Uběhl týden, a všechny útrapy už jsou pro ně jen prožitým dobrodružstvím, o kterém se bude v Hobaru ještě dlouho mluvit. Už se oba vidí v rodné vesnici, možná v hospůdce u korbele piva, kterak vyprávějí patřičně přibarvené historky o medvědech, sochách a Křišťálovém věštci. Jak je to dlouho, co jsem nebyl doma v Elealu? Napadlo z ničeho nic pula.

„Co se děje?" ozvalo se kousek od jeho ucha.

Loren zaostřil zasněný pohled. Vedle něho stál Yard a vyzývavě se zubil.

„Taky se těšíš, jak budeš doma vyprávět?"

„Dej pokoj," zamračil se pul na válečníka.

„Taky chaloupka? Maminka, tatínek?" provokoval bojovník a cenil zuby v nehezkém úsměvu.

„Pitomče," odsekl pul a přidal do kroku. Byl rozladěný, že ho Yard tak snadno prokoukl.

Toho večera dorazili do míst, kde les podstatně prořídl. Mezi stromy uviděli kopce. Ještě než se setmělo, došli k úpatí nejbližšího z nich.

III. kapitola

Yard s Tirinem stáli na vrcholu několik desítek stop vysokého kopce a rozhlíželi se po kraji.

„To sou ale zvláštní skály," kroutil válečník hlavou.

„Kde? Ukaž." Rikho zapátral pohledem ve směru, kterým válečník ukazoval. „Skály říkáš? Vypadá to spíš jako trosky nějakého hradu."

„Zavolám Lorena," rozhodl se válečník a pronikavě zahvízdal. Chvíli trvalo, než se zadýchaný pul doplahočil až k nim. Pak mu ukázali Yardův objev.

„Jasně. Jsou to ruiny," dal bez zaváhání za pravdu Tirinovi. „Tohle je poslední, sedmý den. Navrhuji dojít až k té zřícenině, trochu se tam porozhlédnout, a pak hurá do Orwaru."

„A co když se to protáhne? Zřícenina může bejt dál, než vypadá," zavrčel válečník, který by k jihu vyrazil nejraději hned.

„Budeme hlasovat," navrhl Loren.

O něco později, když Yard viděl, že je jediný, komu se k ruinám nechce, zvedl ruku také. „Vidím, že smě zajedno," prohlásil a odvrátil se.

Loren se pousmál a sebral ze země svůj vak. „Měli bychom vyrazit, dokud je ještě vidět na cestu."

Druhý den dopoledne stanuli u zbytků toho, co kdysi bývalo vstupní branou na nádvoří hradu. Všude okolo rostly husté křoviny a kromě nízkých zbytků hradební zdi, čněla do výše jen vzdálenější severní hláska. Zamířili k ní. „Hej! Kdo je tam?" ozvalo se znenadání z blízké houštiny.

Yard s Lorenem vytasili jako jeden muž své poškozené meče.

„Položte ty hračky na zem a nic se vám nestane,"

sliboval ze křoví sebevědomý mužský hlas. „Stejně se mi zdá, že by vám byly k ničemu.“

Pul zhodnotil svou zlomenou čepel pohledem a smutně se pousmál.

„Co se takhle ukázat. Přemýšlej o tom,“ provokoval válečník a snažil se odhadnout, odkud přesně hlas vychází. „Ukázaná platí,“ dodal ještě.

Snaží se získat čas, uvědomil si Tirin, a začal v sobě shromažďovat magickou energii.

„Myslíš? Tak tedy schovej to svoje párátko,“ zazněla z houští posměšná odpověď.

„Kolik vás tam je?“ zajímal se Yard. „Dva – tři?“ Sklopil zbraň a mračil se na hradbu křovin. Nebylo mu po vůli, že jej někdo upozornil, že to, co drží v ruce je jen torzo meče.

„No – vlastně – jsem tu sám.“ Křoví se rozhrnulo a na volné prostranství se prodral vousatý, podsaditý chlapík, celý rozježený, přes rameno přehozenou sekeru, jakou Tirin, ani nikdo z jeho přátel ještě neviděl. Obrovské, masivní topůrko, delší než ruka, sekera s dlouhým, klenutým ostřím, a všude, kde to jen trochu šlo, byly vyryté nebo vyražené nějaké znaky.

„S tímhle bojuješ, nebo to nosíš jen proto, aby ti strašpytlové dali pokoj?“ ušklíbl se Yard a nedůvěřivě si prohlížel zbraň, která mu od pohledu připadala pro boj nesmyslně těžká.

„Chceš to vidět?“ opáčil nevzrušeně pořízek a pomalu opsal sekerou krátký oblouk.

Žoldák chvíli váhal. „Proč ne,“ připustil nakonec. Začal mužíka pomalu obcházet a zkoumavě si ho měřil pohledem.

Vousáč se jen pobaveně usmál. „Bude to takhle lepší,“ zeptal se, a otočil se několikrát kolem své osy.

„Jo!“ vyhrkl válečník. Ve stejném okamžiku tasil

meč a vrhnul se bez varováni vpřed.

Mužík vyhekl, jak zprudka zadržel dech, a vzápětí jeho sekera vystartovala. Nedržel topůrko až na konci, ale v jedné třetině. Efekt páky využil bezezbytku. Rychlost, s jakou sekera zasvištěla vzduchem, byla ohromující. Bez problémů stačil vykrýt Yardův výpad a ve stejném okamžiku, kdy se ocel dotkla oceli, se naklonil dopředu a natáhl ruku. Sekera sjela po čepeli a zarazila se o záštitu meče.

„AUUU," zaskučel válečník a upustil zbraň. „Určitěs mi zlámal prsty."

„Promiň. Jsem trochu popudlivý. Nikdy dopředu nevím, co udělám, když mě někdo provokuje. My trpaslíci jsme už takoví."

„Drobek jsi, to je pravda, ale šikovný," poznamenal Loren.

„Trpaslík, říkáš?" Tirin popošel o pár kroků blíž, aby si mohl neznámého pořádně prohlédnout. „A kde by ses tu vzal? Tady trpaslíka přes pět set let nikdo neviděl."

„Cože?" vyděsil se Yard. „Tys myslel trpaslík jako trpaslík? A ne jako trpaslík, tedy chci říct, ne jako malej? To teda…"

„Trpaslík jako trpaslík," skočil mu mužík do řeči. „Nelam si s tím hlavu."

Lorenovi, který vše z povzdálí pozoroval, konečné došlo, o čem se tu hovoří.

„Ty, Tirine," zeptal se opatrně. „Ty myslíš, že tenhle vousáč je doopravdický trpaslík?"

„Proč se nezeptáš jeho," kývl rikho směrem ke sporému ramenatému mužíkovi, a s potutelným úsměvem se sklonil k Akatovi.

„Odkud pocházíš? Můžeš nám to prozradit?" zeptal se pul a po očku sledoval, jak si rikhové cosi šeptají.

„Jisté. Proč ne,“ usmál se trpaslík. „Kdybych hovořil nesrozumitelně, tak mě prosím opravte. Učil jsem se váš jazyk příliš krátce.“

„Mluvíš jako rodilej orwařan,“ ujistil pořízka Yard, který konečně zase našel řeč.

Trpaslík se zlehka uklonil a zatvářil se polichoceně. „Žijeme daleko na západě,“ začal ze široka. „Cestou jsem prošel územím portarským, pak po staré wheerijské stezce přes Togu a dál po severní hranici Karwelské pláně. Odtamtud mě jakýsi muž nasměroval k Orlí hůrce, ale cestou mě přepadli bandité. Podařilo se mi utéct, a od té doby cestuji raději lesem, stranou lidských cest. Mohli byste mi, prosím, říci, kudy se nejrychleji dostanu do města Teranu?“

„A sakra,“ ulevil si Tirin. „Vy už jste mezi lidmi nebyli opravdu dlouho, že?“ zeptal se, a zároveň přemýšlel, jak rychle se mužík změnil. Ještě před chvílí div, že nedštil oheň, a teď je samá slušnost a ochota.

„To máš pravdu, příteli,“ přitakal trpaslík, a znova se mírně uklonil.

„Už je to víc než pět set let, co martilské hordy rozvrátily wheerijské království a zdecimovali většinu vojenských sil staré říše. Wheeria tak, jak jste ji znali, přestala existovat.

Nedlouho po válce sjednotil kníže Araver Sangyr Orwarský obnovená města pod svoji vládu. Tak vzniklo Orwarské knížectví mezi řekami Vyrenou a Giltar. Dál na východě jsou nezávislá území Coolwin a Balator. Na jihu se potulují hordy kočovníků, snad jen Eleal, domovina pulů, je místem, kde panuje nějaký řád. O tom by ti mohl vyprávět tady Loren. Pochází odtamtud. Ostatně, tohle jsou Akat a Yard. Já se jmenuji Tirin. Jsem rikho, jak jsi asi poznal.“

„Těší mě,“ uklonil se trpaslík potřetí. „To jsme tedy

vzdálení příbuzní. Mě říkají Pesack," představil se. „Chtěl jsem pobýt nějakou dobu v Teranu," prohlásil poté, co si se všemi potřásl pravicí.

„Moment," skočil mu Tirin do řeči. „Promiň. Rozpovídal jsem se a neřekl to nejdůležitější. Teran už není. Tedy je, ale stalo se z něj prokleté místo. Nikdo tam nechodí, snad kromě několika dobrodruhů, kteří se pak většinou nevracejí."

„Ale tím se mé plány dost mění," zasmušil se Pesack. „Jestliže míříte do Orwaru, rád bych vás požádal, abych se k vám mohl připojit."

Oba rikhové kývli hlavou na souhlas. „Pojedeme do Orwaru – to ano," připustil Loren, „ale až zítra. Dnes máme v úmyslu prohledat tohle hnízdo. Proti tvé přítomnosti nemám samozřejmě vůbec nic. Už se těším, že nám večer u ohně povíš něco o svém lidu," dodal.

„Přesně to jsem měl v plánu, než jste mě vyrušili. Tedy, chtěl jsem říci, než jste dorazili," opravil se trpaslík. „Tak tedy na hradby," zavelel pul. Pesack si ho změřil pobaveným pohledem. „Nerad mařiš čas, co?" Aniž počkal na odpověď, vnořil se do houští a za chvíli se vrátil se zbytkem svých věcí.

Akat, posedlý náhlou touhou po objevování a povzbuzený přírůstkem do společnosti, se zorientoval podle věže a vnořil se do podrostu. Husté křoviny rostly prakticky všude. Levou ruku si držel před obličejem, aby si chránil oči, a pravačkou rozhrnoval houštiny před sebou.

„Ta věc musí bejt příšerně ostrá," vyjádřil Yard svůj obdiv k trpaslíkově zbrani.

„Vypadá to tak," přikývl Tirin. „Můžeš být rád, že tě jenom odzbrojil."

Pesack se jen mlčky usmíval.

Najednou se odněkud zepředu ozval Akatův výkřik.

Trpaslík uchopil sekeru pevně oběma rukama a nečekané rychle si začal klestit cestu houštinou. Yard, který vystartoval ve stejný okamžik jako on, jej počastoval obdivným pohledem. Když míjel Tirina, tiše mu pošeptal: „Je docela dobrej, ten skrček. Skoro mi nevadí, že mě dostal.“ Rikho neodpověděl. Prodírali se narychlo prosekanou stezkou, která se šklebila v místech, kudy před nimi procházel trpaslík. Pak se jim z ničeho nic naskytl pohled na nepříliš rozlehlé prostranství před hláskou. Na vzdálenějším konci se klepal vyděšený Akat. Proti němu, vzdálená sotva pět kroků, se krčila mohutně stavěná šelma. Srst se jí šedozeleně leskla a ze zažloutlých tesáků odkapávaly sliny. Nejvýraznější byly její oči. Zeleně, nepřirozeně se leskly. Jakoby je prosvěcovala nějaká vnitřní záře. Šelma se ještě víc nahrbila. Až teď si všimli, že na scéně je ještě někdo třetí. Trpaslík s napřaženou sekerou doplňoval trojúhelník a byl to právě on, kdo svým náhlým objevením zabránil zvířeti v útoku na malého rikha. Šelma však neváhala dlouho. Těsně před tím, než skočila, stalo se něco, co rikhům vyrazilo dech. Z jejích očí vylétly na Akata v rychlém sledu tři záblesky. Při posledním už se zvíře odráželo. Akat jen rozhodil ruce a vyjekl. To už ale bylo po všem.

Trpaslík udělal několik drobných rychlých kroků a sekera se dala do pohybu. Na zem dopadlo zvíře už mrtvé. Jeho nohy se ještě párkrát křečovitě zachvěly, ale žádné nebezpečí už nehrozilo. Tělem šelmy se táhla jediná dlouhá rozšklebená sečná rána. „Bohové,“ vydechl Tirin.

„Hezká práce,“ prohodil Loren. Uctivým obloukem obešel rozpáranou nestvůru a zamířil k Akatovi.

Tirin těkal vytřeštěnýma očima z Akata na mrtvou šelmu. „To není možné. Zvíře přeci nemůže být

kouzelníkem,“ šeptal vyděšeně. Vykročil ke svému mladšímu kolegovi, který stál jako přimražený, s rukou přitisknutou k rameni, kam jej zasáhly dva z blesků. Zíral na mrtvolu před sebou, ústa otevřená v bezhlesém výkřiku bolesti a překvapení. Nechal se jako dítě odvést k nedalekému kameni, kde se posadil, zatímco Pesack opodál pečlivě čistil ostří své sekery. Po chvíli Tirin konečně zamířil k Lorenovi, který se snažil ošetřit Akatovo spálené rameno.

Yard se sklonil k šelmě a pozorně si ji prohlédl. „Dokonale stavěná,“ zkonstatoval. „Kdybys ji býval, Pesacku, minul, dokázala by asi nadělat pěknou paseku. Byla to opravdu mistrovská rána.“

„Není to můj denní chleba, ale trochu jsem trénoval,“ utrousil trpaslík, a pokračoval v téměř obřadném čištění své sekery.

Tirin bral od Lorena jeden klůcek za druhým, poléval je vodou z měchu, a přikládal je na Akatovy spáleniny. „To zvíře čarovalo. Jak je možné, že to zvíře čarovalo?“ mumlal bez přestání.

Trpaslík skončil s očistou zbraně, chvíli sledoval Tirinovy ranhojičské snahy, a pak zamířil loudavým krokem k hlásce. Po chvilce stanul proti temnému otvoru, vedoucímu do útrob věže. Popošel do stínu a tam zastavil, aby se rozkoukal. Někde za ním zašustilo křoví. Pesack se prudce otočil a přitom zahlédl koutkem oka pohyb po své pravé ruce. Jakoby něco letělo vzduchem. Instinktivně máchl sekerou, jakoby vykrýval ránu útočníka. Vzduch prořízl pisklavý výkřik.

Křoví znovu zapraskalo a na prostranství vstoupil Yard. Upřel pohled na zem u trpaslíkových nohou a zatajil překvapením dech. V trávě rozeznal něco neuvěřitelného. Ležel tam človíček. Maličká

postavička, sotva větší než dvě dlaně. Válečník popošel o tři kroky blíž a sehnul se, aby lépe viděl. Zpod človíčka trčela v nepřirozeném úhlu dvě blanitá křidélka a z roztátého boku mu vytékala světlounce zelená tekutina.

Yardův výraz se prudce změnil. „Ghlar tě zatraťˇ, trpaslíku," procedil skrz zaťaté zuby. „Víš, cos udělal?"

Trpaslík se otočil, ve tváři výraz vzteku i překvapení. „No, copak," zasyčel.

„Patříš přece k lidem starší rasy. Copaks nepoznal siellu, nositelku dobrejch zpráv? Neznám nikoho, kdo by jí viděl na vlastní oči, a ty jí tady klidné setneš jednou ranou. Jestli tu plnila vůli některýho z bohů, zle se ti povede!"

Pesack, ještě před chvílí rudý vzteky, najednou zesinal, a válečník, dnes už podruhé, nevycházel z údivu. Trpaslík jakoby se celý zhroutil do sebe a z očí mu vytryskly slzy lítosti. Sebral ze země nejbližší kámen, pevně jej sevřel v pěsti a tiše pohyboval rty, oči zavřené. Že se za jeho zády rozhrnulo křoví a na prostranství dorazil Tirin s Akatem a Lorenem, vůbec nevnímal.

Yard, ještě stále naštvaný a vyděšený zároveň, jim v krátkosti pověděl, co se tu stalo.

Tirin pohlédl na mrtvou siellu a pak na nešťastného Pesacka, který ještě stále cosi šeptal, zřejmě modlitby k nějakému trpasličímu božstvu. Sekera, o kterou doteď pečoval, jako o vlastní dítě, ležela pohozená v trávě u jeho nohou. Tirin s Lorenem se po sobě podívali. Ani jednomu z nich nebyl příjemný pohled na někoho, koho považovali za nesmírně tvrdého bojovníka a chlapa, jak tu tečí pláče, zničený a zdrcený.

Tirin se k trpaslíkovi opatrně přiblížil a položil mu ruku na rameno.

„Už si to nevyčítej, příteli. Věřím, žes v první chvíli nepoznal, o koho jde. Nakonec, po zkušenosti s tou strašlivou šelmou, se tvé reakci nikdo z nás nemůže divit," otočil se k ostatním, aby potvrdili jeho slova. Akat s Lorenem přisvědčili, jen Yard se dál zarputile mračil.

„Jestlis na nás přivolal hněv bohů, prokleju tebe i tvý předky až do devátýho kolene," zavrčel. Jinému by asi vyhrožoval násilím, avšak s trpaslíkem měl své zkušenosti, a tak se uchýlil k hrozbě kletbou. Pesack na výhružku kupodivu nijak nereagoval. Do očí se mu sice pomalu vracel přítomný výraz, ale dál zůstával smutný a nemluvný. Pozornost všech se obrátila k mrtvé sielle.

„Maličká," šeptal téměř neslyšně Akat a zdvihl tělíčko ze země. „Měli bychom jí pohřbít," navrhl, ale nebyl si jistý, jakým způsobem sielly zaopatřují své mrtvé. Rikhové v Hobaru pohřbívali nebožtíky do země. Po krátké rozepři vyhloubili mělkou jamku a pohřbili siellu se vší úctou, která jí podle nich náležela. Každý se pak pomodlil ke svému bohu a nakonec všichni dohromady ke Ghlarovi.

Yard vypadal ještě pořád naštvaně, ale k úlevě ostatních to již neprojevoval nahlas. Navíc jej zaujal vnitřek věže. Zaklíněné trámy ze dřeva železného stromu zadržely balvany, které se v minulosti uvolnily a spadly dolů, a tak vznikla ve výšce asi čtyř sáhů jakž takž pevná nepravidelná klenba.

Uvnitř se rýsovalo cosi, co mohlo být stejně dobře velkou truhlou, jako rakví, jenže to bylo celé z kamene. Válečníka zaujala podélná rýha, která napovídala, že by se masivní víko možná dalo odstranit. Ihned to navrhl ostatním.

„Proč bychom to dělali?" chtěl vědět Akat.

„Kdyby tam byl pohřbenej nějakej někdejší

šlechtic,“ vysvětloval Yard, „mohli bysme najít nějaký ty cetky. Zlatý,“ dodal na vysvětlenou.

„Copak jsme nějací vylupovači hrobů?“ mračil se Tirin.

„Třeba tu žili ňáký severský barbaři,“ zkoušel to válečník od lesa. „To by pak nebyla žádná hanba.“

„Tak daleko na severu nejsme,“ podotkl pul. Přesto se on a trpaslík nechali přemluvit a opřeli se spolu s Yardem vší silou do víka, které po chvíli neochotně povolilo a posunulo se o pár palců.

„Ještě kus,“ supěl válečník.

Znovu zabrali a za chvíli už na ne cenil zuby černý jícen otvoru.

Loren se předklonil, aby lépe viděl. „A sakra,“ zaklel překvapeně.

„Ukaž, taky to chci vidět,“ žadonil Akat. Zvědavostí úplně zapomněl na bolavé rameno, strach i nechuť ke všemu, co zavání vykrádáním hrobů.

Sarkofág neměl dno. Dolů do temnoty se táhla temná, vlhká šachta.

„Vidíte ty stupy?“ šeptal vzrušený rikho. „Dalo by se tam slézt.“

„Nikam nepospíchej, artisto,“ mírnil ho Yard.

Loren se nakláněl hluboko do šachty a nasával vzduch. „Cítím slabý závan vzduchu. Zřejmě to má druhý východ. Dost možná, že tu cestu občas někdo používá.“ Pul ukázal rukou na poškrábanou spodní stranu víka.

Tirin si prohlížel rýhy a hlavou mu běžely ne zrovna nejpříjemnější představy. „Jaký tvor asi dokáže takhle podrápat kámen?“ zeptal se jakoby mimochodem.

„Nestraš,“ otřásl se Yard. Jeho představivost se okamžitě rozběhla na plné obrátky.

„Nestraší. Vypadá to fakt dost příšerně,“ prohlásil

Akat zaníceně, čímž nevědomky přiložil polínko na oheň válečníkových nočních můr. Yard nebyl ani zdaleka strašpytel, ale pro temnější představu nemusel nikdy chodit daleko.

„Nevím, nevím, jestli je bezpečné vydat se tam dolů," pokračoval tiše, spíš pro sebe Tirin. „Navíc je otázkou, jestli by Akat zvládl sestup," promluvil nyní již nahlas. Dal tím nicméně najevo, že o té možnosti uvažuje, a že se i on potýká se zvědavostí, vlastní jeho rase. „Nedivil bych se, kdybychom narazili na ještě hůře průchodná místa," dodal.

„Vy jste mi najednou nějak hrr," hartusil Yard, nicméně i on do šachty zvědavě nakukoval.

„Myslíte, že nás ty stupy udrží?" zeptal se Loren a rázem bylo jasné, že kromě trpaslíka, který se ještě nevyjádřil, chtějí chodbu prozkoumat všichni.

Pesack chvíli odolával zpytavým pohledům, ale s prodlužujícím se tichem bylo jasné, že musí zaujmout stanovisko. „Jak už jsem řekl," pronesl nakonec, „měl jsem v úmyslu to tady trochu prohledat."

Bylo rozhodnuto. Akat si neodpustil přednášku o temnotě a výhodě loučí, čímž si vysloužil Yardův znechucený pohled.

Po několika paprscích stanuli opět nad temným jícnem šachty.

Tirin zvedl ze země menší kámen, naklonil se přes okraj, pustil jej dolů a tiše počítal. „Jedna – dva – tři – čtyři – pět." Při šestce k nim dolehl tlumený úder. „Nijak zvlášť hluboké, ale pád bych nedoporučoval," utrousil rikho lakonicky. Yard se ušklíbl a přehodil nohu přes kamennou obrubu.

Tirin jej nechal slézt několik sáhů a pak se zhluboka nadechl. „Kdybych byl tak hrr jak říkáš, určitě bych lezl dolů beze světla," houkl do šachty a potutelně se

přitom usmíval.

„Můžete mi přece světlo podat. Nic složitýho," zavrčel válečník.

„To mohu, ale hořící smůla odkapává, pohříchu, směrem dolů," opáčil rikho tónem, jako když prozrazuje veliké tajemství. Věží se rozlehl smích ostatních.

Dostat dolů Akata bylo trochu oříškem, ale rikho zaťal zuby, a nakonec šťastně došlápl na udusané hliněné dno. Popáleniny, které mu způsobila nepřirozená šelma, stále bolely a překážely mu v pohybech, které při sestupu nejvíce potřeboval. Za žádných okolností však nehodlal přistoupit na Yardův návrh, aby zůstal nahoře a hlídal.

„Stejně by tu byl k ničemu," zastal se rikha Loren. Kdyby ho někdo napadl, nemohl by se ani pořádně bránit. Takhle ho budeme mít aspoň na očích."

Po chvíli stáli všichni v poměrně široké chodbě s nepravidelně opracovanými stěnami, asi dvanáct kroků pod úrovní hlásky a s nedůvěrou sledovali pozvolna se stáčející a klesající dno.

„Nuže?" provokoval Yard a když se nedočkal žádné reakce, beze slova vykročil kupředu. Chodba tvořila širokou sestupující spirálu. Když se konečně narovnala, nedovedl nikdo určit, kterým směrem se od hory vzdalují.

Hořela už třetí louče, když dorazili k dřevěným dveřím.

„Docela zachovalý," bručel válečník.

„Ty jsi teď odborník na dveře, co?" smál se tiše pul. Trpaslík se neusmíval, protože nevěděl, čeho se narážka týká.

„Další důkaz, že tu někdo žije," nenechal se Yard odradit a zalomcoval klikou.

„Už nejsme u pramenů Vyreny. Všiml sis?“ Posmíval se Loren.

Dveře povolily téměř okamžitě.

„Žádné zamykání, tak se mi to líbí,“ mnul si zloděj ruce a postupoval za válečníkem.

Ocitli v sále, na jehož konec nedohlédli. Světlo, které vydávala hořící louče, dosvítilo jen k nejbližším sloupům, jež ve dvou řadách podpíraly vysoký klenutý strop.

„To je paráda,“ vydechl Tirin, a v patách s Akatem vyrazil prohlédnout si nejbližší z jemně zdobených sloupů zblízka.

„Paráda to teprve bude!“ zahřímal podzemím mužský hlas a několikrát se odrazil od stěn. Všichni se rozprchli, a zatímco ozvěna utichala, snažili se ukrýt za sloupy ve zmatku ne nepodobnému dětské hře Permoníci hýbejte se, kdy někdo dorazí ke kameni, již obsazenému hbitějším kamarádem, a musí si hledat jiný. Když se konečně každý tiskl k nějakému ze sloupů, zavládlo v sále hrobové ticho. Nebylo možné určit, odkud hlas zazněl, ale po chvíli zaslechli tichý šustot, jako když někdo vleče po zemi cíp pláště. Loren si uvědomil, že louče, kterou ještě stále drží v ruce, mu právě teď příliš neposlouží, a odhodil jí co nejdál od sebe. V kratičké chvíli, než pochodeň zhasla, zahlédl vpředu napravo stín, jen o trochu temnější, než matně ozářené okolí. Ve stejném okamžiku, kdy ho Yard napodobil a odhodil svoji louči, pul vystartoval a přeběhl o dva sloupy blíže. Sotva se dlaněmi dotkl sloupu, zaznamenaly jeho smysly, jak kolem něj něco prosvištělo. Neslyšel však zvuk dopadu. U Ghlara! Kouzla, ulevil si v duchu. Čekal, co bude následovat, a dočkal se.

Místo pod stropem, zhruba nad středem sálu, začalo

mírně světélkovat. Ne však jako když zapálíš lojovku a vytáhneš knot, ale nesmírně pomalu. Těch pár okamžiků, než pulovy cvičené oči dokázaly ve slaboučkém osvětlení rozeznat nedaleko se kryjícího Tirina, se jevilo jako věčnost.

Loren se přikrčil, na krátký okamžik vyhlédl zpoza sloupu, a znovu zahlédl nyní nehybný obrys postavy. Jeho ruka zabloudila k pasu a nahmatala nůž. Chvíli dýku potěžkával, jakoby se s ní mazlil. Následoval krátký nápřah a švih – dýka svištěla sálem, vstříc temné postavě. Ve stejném okamžiku světlo prudce nabralo na intenzitě. Pul, ani žádný z jeho přátel si nestačil zaclonit oči před prudkým zábleskem, který následoval. Všichni se ve zlomku paprsku stali tápajícími slepci.

Každý řešil situaci po svém. Yard řval vzteky, Loren se ozbrojil další dýkou, Akat se svezl k zemi a tvářil se, že tam není. Trpaslík zacouval ke zdi a s napjatou tváří držel sekeru před sebou. Tirin strnul na místě a snažil se naslouchat. Po nezměrné době se mu zrak začal pomalu vracet. Jeho první myšlenky patřila Akatovi. Nedbaje na nebezpečí, rozběhl se ke sloupu, u jehož paty jeho přítel ležel. Mladší rikho dýchal pravidelně a neměl žádné viditelné zranění. Tirinovi se ulevilo. Asi jen omdlel, pomyslel si a rozhlédl se po ostatních.

Yard, stojící u nedalekého sloupu, už nekřičel. V jedné ruce držel torzo meče a druhou si protíral oči. Zřejmě i jeho uklidnilo, že slepota byla jen přechodná a že ho pomalu opouštěla. Kus od něj tápal trpaslík.

„Klid Pesacku," uklidňoval ho Tirin šeptem. „Za chvíli to přejde. Já už vidím docela dobře."

„To je dobře. Tak se nevykecávej a rozhlédni se," zarazil ho tiše, ale tvrdě Loren. „Než se zablesklo, viděl jsem na konci sálu nějakou postavu."

Tirin se ulekl a rozběhl se zpátky k sloupu. Tos mi řekl brzy, čertil se v duchu. Po chvíli opatrně vyhlédl. Měl pocit, že kdesi vpředu rozeznává malé žhnoucí oharky pochodní. Vytáhl z Akatova vaku nepoužitou louči a zašátral rukou po křesadle.

I Pesackovi u zadní stěny se konečně vrátil zrak. Cvičně máchl sekerou, spokojené se zašklebil a vydal se napříč sálem. „Anghre ghlut!“ zaklel v rodném jazyce, a nedbaje na nebezpečí dupal rázné podél krajní řady sloupů.

„Rozuměls mu?“ zeptal se pul, který mezitím tiše, po špičkách, doběhl k Tirinovi. Rikho sebou škubl.

„Klid, klid, to jsem já, to jsem jenom já,“ uklidňoval ho překotně Loren, kterému v té chvíli došlo, že takhle hloupě vyděsit kouzelníka by mohl být jeho poslední počin v životě.

„Asi jeho rodný jazyk,“ odpověděl Tirin, když se mu vrátila řeč. „Tohle mi příště nedělej,“ pohlédl pulovi zpříma do očí a zdvihl varovně prst.

„Pojďte sem! Rychle!“ Trpaslíkův tón nenechal nikoho na pochybách, že našel něco důležitého. Viděli, jak se sklání a sbírá něco ze země.

„Tohle bude asi tvoje,“ obrátil se k Lorenovi, sotva k němu doběhli, a podal mu zakrvácenou dýku. Ve světle pochodně spatřili krvavou stopu, táhnoucí se do tmy. Vydali se podél ní. V zadní části sálu ležela v tratolišti krve postava.

„Posviť pořádně,“ požádal Pesack Tirina.

Ani ve světle louče nerozeznali žádné podrobnosti. Postava ležela v rozšiřující se kaluži krve a nezdálo se, že by ještě žila. Ležela na břiše, ruce zkroucené pod sebou. Pesack přidřepl a stáhl jí z hlavy kápi. Odhalil tak záplavu dlouhých šedých vlasů. Část obličeje, kterou mohli zahlédnout, se ztrácela v mohutné

houštině vousů.

„Je mrtvý?“ zeptal se Loren.

„Nevím,“ odpověděl Pesack. „Zkusíme ho obrátit.“ Převalili muže na záda. Byl to stařec s pichlavýma, teči už pohaslýma očima. Z rány na hrudi mu ještě stále tekla krev.

„Dobrá rána,“ poplácal Yard pula po rameni. „A já myslel, že tenkrát s tou srnou to byla jen náhoda.“ Ve válečníkových očích se zračil zřetelný obdiv. Zbraně a zabíjení. To byla řeč, které Yard rozuměl.

„Může mu být tak padesát, možná i šedesát,“ odhadoval Loren.

„Nenech se mýlit,“ poznamenal Tirin a začal opatrně, aby se nezamazal, prohledávat vnitřní kapsy pláště. „Byl to kouzelník. Mohlo mu být víc, než sto let. Mistr Světlan také nevypadá nijak zvlášť staře, a přitom je starší než kdokoli jiný v Hobaru.“

Loren kýval znechuceně hlavou. „Kouzla. Člověk nemůže vystrčit paty z Orwaru, aniž by narazil na nějakou zavšivenou magii.“

„Co myslíte, že tu hledal?“ zeptal se Pesack.

„Těžko říct,“ odpověděl Tirin. „Přijde mi, že si vyšel nějak nalehko.“

„Třeba tu někde blízko žil,“ odhadoval Akat.

„Samozřejmě. Ještě před chvílí!“ zachechtal se Yard, a pranic si nedělal z Tirinova znechuceného pohledu.

„Měli bychom to tu důkladně prohledat,“ navrhl Loren. „Kolik máme ještě loučí?“

„Zatím dost. Nedělej si starosti,“ uklidnil jej rikho.

Na konci sálu vstoupili do chodby, která je zavedla do daleko menší místnosti. Ústilo do ní osmero dveří. Kromě dveří do místnosti s psacím stolem, brkem, kalamářem a štosem listin, marně cloumali klikami.

Žádné z dalších dveří se jim nepodařilo otevřít, ani vyrazit.

Úspěšný nebyl ani Loren. Navzdory tomu, jak se zpočátku kasal, odemknul po mnoha pokusech jen jediný zámek. Když se dveře otevřely, zíralo na ně jen ústí další chodby. Pul se nechtěl smířit s neúspěchem a začal postupně podruhé zkoušet odemknout jedny dveře po druhých.

„Už toho nechej," ozval se nakonec Tirin. „Mám takový pocit, že těmhle zámkům pomáhá něco víc, než závora."

„Podělaná magie!" pochopil pul okamžitě. Vytrhl Tirinovi z ruky pochodeň a zamířil k jediným odemčeným dveřím. Rikho otevřel ústa, aby na něj zavolal, ale pak si to rozmyslel a spolu s ostatními vyrazil za ním. Chodba za dveřmi byla podobná té, kterou přišli, a dovedla je k brance s malým zamřížovaným okénkem.

„Že by konečně něco zajímavýho?" zabručel Yard s nadějí v hlase. „Myslíš, že to odemkneš?" zeptal se Lorena.

„Jen v případě, že si tu někdo nehrál s magií," odsekl pul. „Udělám, co bude v mých silách," přislíbil po chvíli mírnějším tónem a začal ohledávat zámek.

Hlasité klapnutí vyvolalo sborové provolání slávy, ve kterém zaniklo skřípění otvíraných dveří.

„Co tam je, no tak, co je tam?" žadonil Akat ze zadní pozice.

„Další truhla. Kamenná," dodal Yard na vysvětlenou. „Že by další tajnej vchod?"

„To hned zjistíme," tlačil se Akat dopředu a gestem napodoboval ohrnování rukávů.

„Tohle už je opravdový katafalk," poznamenal Tirin a pokusil se cípem pláště setřít prach z rytiny na vrchní

desce. Loren s Pesackem přiložili ruku k dílu a během chvíle odkryli neumělou do víka vytesanou podobiznu muže ve zbroji.

„Tohle je určitě hrobka," šeptal Akat. „Žádný tajný vchod."

Yard mrkl na Pesacka a zkusmo zatlačil na svrchní desku.

„Určitě to chceme otevírat?" zeptal se Tirin.

„Proč ne," pokrčil válečník rameny a opřel se spolu s Lorenem do kamene. Víko po chvíli povolilo, a když se přidal i Pesack, podařilo se jim odsunout desku stranou.

„Fůůůj," odskočil Akat o dobré dva sáhy zpět a pochodeň mu vypadla z ruky.

„Doufám, že se to nezačne zvedat," vyjádřil pul své obavy.

„Nesejčkuj," zasyčel Yard a sehnul se pro louči.

Na dně katafalku ležela notně vysušená mrtvola. Že se jedná o muže usoudili především podle ozdob a zbraně, se kterými jej pohřbili. Navíc to nebyla zbraň ledajaká. Meč, kromě toho, že se pyšnil skvostným, jemně vypracovaným zdobením, byl celý ze zlata. Krom meče měla mrtvola na rukou zlaté zápěstníky a na hlavě čelenku ze stejného kovu. Na meči i čelence rozeznal Tirin znaky A S, ryté tak, jak bylo zvykem před čtyřmi, či pěti sty lety.

„Tak pánové," promluvil konečně Yard. „S tímhle mečem bych asi nepřeseknul ani větev, ale zdá se, že máme vyděláno."

„Neblázni. Snad nechceš okrást mrtvého," zděsil se Akat, který se konečně odvážil přistoupit blíž.

„Proč zrovna okrást. Ten už přeci nic nepotřebuje. Tomu já neříkám krádež."

„Když už nemáš úctu k mrtvým, měl by ses bát

alespoň pomsty ducha zemřelého," připojil se trpaslík. „Vy lidé žijete krátce a neumíte si jeden druhého vážit ani v životě, natož pak po smrti."

„U Ghlara," zaklel Yard. „Mohu si ho stokrát vážit, ale vysvětli mi, k čemu mu ty věci teď jsou?"

„Jsou vyjádřením právě té úcty, kterou se tvá ústa tak snadno ohánějí. Ty věci hovoří o tom, že ten muž byl mocný, mnoho v životě dokázal, a lidé ctili jeho památku ještě dlouho po té, co zemřel. Je ostudné, že ti to musí vysvětlovat trpaslík. Krom toho jsou ty věci jeho průvodním znakem ke vstupu do Balíkovy říše. Tak to alespoň vidíme my. Trpaslíci."

„Nevím nic o balíkoví, ani o jeho říši. Co si to tu vymýšlíš," odfrkl si Yard znechuceně.

„Nerouhej se," zhrozil se Pesack. „Balik je temným knížetem podsvětí. Právě on každého po smrti soudí. Jedině on může rozhodnout, půjdeš-li mezi blažené, nebo jestli budeš na věky zatracen."

„Pak mi tedy vysvětli, jak je možný, že ten muž už je tak dávno mrtvej, do Balíkovy říše už musel dorazit nejmíň stokrát, ale tyhle skvosty jsou pořád ještě tady."

Trpaslík znejistěl. „Snad máš pravdu. Možná je tam, kam měl dojít a svoje průvodní znaky už nepotřebuje. Ale i tak. Jestli ty věci vezmete, nechci s tím mít nic společného." Otočil se na patě a zamířil k východu na opačném konci místnosti.

„Tak. Je ještě někdo proti tomu, abysme ty věci odnesli?" zeptal se Yard

„Já bych se z dovolením přidal k Pesackovi," pokýval Tirin hlavou a vyšel za trpaslíkem s Akatem v patách.

Yard s Lorenem je za pár okamžiků dohonili. Válečník nesl pod paží nepříliš objemný smotek. Nebylo těžké uhodnout, co si ve své houni nese.

IV. kapitola

V malé, dřevem obložené místnosti seděl do pláště zahalený muž. Skláněl se nad pergamenem, popsaným titěrným, pokrouceným písmem. Měla to být věštba. Předpověď jen a jen pro něj, ale jak už to u démonů bývá, projevila se i zde jejich pověstná zlomyslnost. Snaha alespoň trochu se pomstít tomu, kdo je na chvíli ovládl a pokusil se jim vnutit svou vůli. Písmo bylo místy tak neskutečně malé, že je prakticky nebylo možné přečíst. Ještě ke všemu se zdálo, že nejmenší je právě v těch nejdůležitějších pasážích. Muž se poněkolikáté sklonil nad pergamenem a pokusil se rozluštit začátek druhého odstavce.

„Mám pocit, že už jdeme několik dní," stěžoval si Akat. Chodba se skutečně zdála nekonečná, navíc se strop neustále snižoval, takže dokonce i rikhové museli jít se skloněnou hlavou. Yard s Lorenem kráčeli v předklonu. Loučí valem ubývalo a Tirin se rozhodl osvětlovat chodbu nějakou dobu kouzlem. „Promiň," omlouval se právě svému příteli. „Úplně jsem zapomněl na tvá zranění." Nechtělo se mu přiznat, že i on sám je unavený. I válečník by s radostí přivítal návrh na chvíli odpočinku. Nohy začaly mít už před mnoha paprsky spoustu vlastních názorů a jediné, co ještě bez potíží mohl, bylo chrlit potichu, ale zato bez ustání spoustu šťavnatých nadávek. Po dalších pěti stech krocích už se jen kousal do rtu. Loren na tom nebyl lépe a začal jej bolet ohnutý hřbet.

Z ničeho nic Tirinovo magické světlo zhaslo.

„Co se děje?" chtěl vědět Akat.

„Sakra, rozsviť," hudral pul.

„Přestalo to svítit úplně samo," hájil se Tirin.

„Vůbec nechápu, jak je to možné.“ Představil si známý vzor, povolal sílu a v chodbě se znovu rozsvětlilo.

„Tisícihlavé tele,“ zaklel zničehonic Yard. „Vůbec si nevzpomínám, že bychom procházeli dveřmi.“

Ostatní se překvapeně ohlédli a skutečně. Sedm – osm sáhů za Yardem, který šel jako poslední, uzavíraly chodbu masivní, okované dveře.

„To sem blázen. Další zavšivený kouzlo.“ Loren se neudržel a sklouzl do dialektu orwarského podsvětí. Yard zamžikal překvapením, ale přešel to mlčky. Ostatní si ničeho nevšimli. Za prvé se každý zabýval vlastními myšlenkami, a za druhé nikdo další se zřejmé s tímto způsobem mluvy doposud nesetkal.

Pesack sundal z ramene sekeru, zlehka do dveří klepl a pak k nim přiložil ucho. „Nic,“ oznámil přes rameno.

„Docela normální dveře a za nimi ticho.“

„Zkus do nich pořádně praštit,“ radil Yard.

Pesack se nenechal dlouho přemlouvat a mohutně se rozpřáhl. Namísto očekávané duté rány se ozvalo ohlušující, suché zapraskání a z trpaslíkovy sekery se zakouřilo. Dveře zůstaly nedotčené, zato na trpaslíkově očazené sekeře zářil čerstvý šrám a malý zub.

„Anghre Kilkhar Ghlut!“ zahřměl trpaslík. „Co je tohle za hloupé klihat – ehmm – fóry,“ řval Pesack jako pominutý. „Pojďte pryč, nebo se neznám.“

Tirinovi se vcítil do magického pozadí a pocítil téměř posvátnou bázeň. Nebylo mu jasné, co by asi tak trpaslík mohl dělat proti tak silnému kouzlu, jeho návrh však okamžitě podpořil. Přesto, že neměl pocit žádné hrozby, ač sám kouzelnickým učněm, v přítomnosti mohutného magického náboje se necítil nijak jistě.

Netrvalo dlouho a došli ke schodům.

„Skvost! Žádné kouzlo. Naprosto normální schody a

navíc vedou nahoru," dal pul průchod svému uspokojení.

„Aby ses neradoval předčasné," otočil se Yard k Lorenovi jen tak na půl, aby mohl neustále sledovat, co se děje před ním.

„Nestraš, černá můro."

„Běžte a nezdržujte," houkl na ně zezadu Tirin, který vystřídal Yarda na postu zadní hlídky a necítil se právě nejlépe. Válečník neprotestoval. Rikho mu vysvětlil, že své světelné kouzlo neudrží navěky a loučí už mnoho nezbývalo.

Nad schody pokračovala chodba užší, s mnoha odbočkami po pravé i levé straně. Oba rikhové zavětřili. Jediný pohled jim stačil, aby se navzájem ujistili, že oba cítí to samé.

„Tady někde je komora, spíž, nebo jak tomu říkáte," vyhrkl Tirin. „Prostě cítím spoustu jídla."

„Jo jídla," přizvukoval Akat. „A taky cítím, že mám obrovský hlad."

„Odkud to jde," zajímal se Yard a mohutně nasával vzduch.

„Odevšad," odvětil Tirin. U nejbližšího rohu, následován ostatními odbočil nečekaně doleva a po chvíli zastavil před obyčejnými, nahrubo ztlučenými dveřmi.

„Pánové, já mám takový hlad, že bych snědl snad i mrkev," nechal se slyšet pul.

Válečník zakroutil pochybovačně hlavou. „Promiň, Lorene, ale tohle ti nevěřím."

To už bral Tirin za kliku.

„Ne, že by mi nekručelo v žaludku," ozval se Pesack, „ale nezdá se mi to, co děláme, správné. Nemáme ani tušení, kde jsme se ocitli, nevíme, jak jsme daleko od té staré zříceniny a jediné, co můžeme

říct na sto procent je, že nic z toho co tu najdeme, není naše.“

„Co je to procent?“ ozval se Yard.

„To znamená, že to víme naprosto jistě,“ vysvětlil Loren a tentokrát byl rád, že Yard trpaslíka přerušil.

„V tom případě já vím procent, že mám taky hlad,“ ukončil válečník debatu a vstoupil do dveří za Tirinem.

Pesack počkal, ač všichni vejdou a po krátkém zaváhání prošel jako poslední dveřmi a pečlivě je za sebou zavřel.

„Pivo!“ jásal Loren po chviličce zkoumání z místa na hranici dosvitu louče.

„Tady je spousta uzeného,“ rozplýval se Tirin.

„Lorene, našel sem pro tebe mrkev,“ šklebil se Yard škodolibě přes rameno směrem, odkud zaslechl pulův hlas. Akat objevil hromadu loučí a hned jednu zapálil. Našel na stěně železný držák, do kterého pochodeň zastrčil, a vzápětí už se pokoušel dohnat náskok, který získali ostatní jedlíci. Jediný Pesack si sedl opodál a zachmuřeně své přátele pozoroval.

Hostina byla v plném proudu, když Tirin zpozorněl. „Pánové, nechci vám kazit náladu, ale asi budeme mít návštěvu.“

„Áááá, pán už zase věští,“ posmíval se Yard. Tirin se zamračil, ale když viděl válečníka vytáhnout meč z pochvy pochopil, že Yard, navzdory úsměšku, nebere jeho slova na lehkou váhu. Pesack došel po špičkách ke dveřím a válečník o chvíli později zaujal podobnou pozici z druhé strany vchodu. Teď už i ostatní slyšeli hlasy, nesoucí se podzemím.

„Muselo to být někde na tomhle konci,“ rozeznali první slova.

„Tady u mě je čisto,“ oznamoval vysoký mužský hlas odkudsi z chodby.

„Aby tak něco přišlo ze začarovaný chodby,“ vyjádřil své obavy hluboký hlas blízko dveří.

„Nehudruj, nebo něco přivoláš!“

„Kecal sem,“ zašeptal Yard. „Žádnou mrkev sem nenašel.“

Trpaslík se naklonil k válečníkovi a významně poplácal tupou stranu sekery. „Raději takhle. Nemáme tušení kde jsme, tak bych to raději nepřeháněl.“

Žoldák pochopil okamžitě. Pesack chce ty cizí chlapy jen omráčit a vzít je jako zajatce. „Dobrej nápad,“ utrousil Yard na půl úst.

„Slyšeli jste to?“ ozvalo se z chodby. Zároveň dveře zapraštěly, vylomily se z pantů a proletěly mezi oběma válečníky.

Strhla se krátká, ale prudká bitka s neradostným výsledkem. Pochodně v rukou mužů umožnily našim přátelům včas odhadnout, proti jaké přesile stojí. Pesack roztočil sekyru, odrazil několik ran vedených na své podsadité tělo a nečekané hbitě se probil řadou útočníků. Zastavil se až nad dalšími schody. Ocitl se na prahu rozlehlé kuchyně v obklíčení kotlů, hrnců, pánví a dalších osmi biřiců. Rána do hlavy zahalila jeho překvapení milosrdnou temnotou.

O chviličku později se do kuchyně vřítil Yard a zakopl o trpaslíkovo tělo. I jeho útěk skončil bezvědomím. Loren byl opatrnější. Prosmekl se mezi omráčenými a zraněnými muži, vyběhl po schodech a okamžitě si všiml bezvládně ležících těl svých přátel. Výzva, aby se vzdal, mu náhle přišla jako docela dobrý nápad. Odhodil zbraně. „Tirine, Akate! Právě jsem se vzdal. Ostatní už také má – auuu.“

Překvapený výkřik bolesti, který k rikhům dolehl, nebyl zrovna povzbudivý. Na to, aby si do teď udrželi útočníky od těla, stačilo pár drobných, v podstatě

neškodných kouzel. Pulova nedokončená věta však rozhodla. Pomalu, s rukama před sebou prošli dveřmi a nechali se spoutat.

* * *

O mnoho hodin později byli předvedeni k výslechu.

Na mohutném, krásně vyřezávaném a zjevně velmi starém trůně seděl prostě oděný muž středního věku. Ostře řezané rysy, vystouplá brada, obličej zarámovaný rovnými medovými vlasy, zkrátka tvrdý muž, který ví, co chce. Jen oči ho zrazovaly. Byly mírné a tváři dodávaly výraz neustálého překvapení. Vedle trůnu stál ještě jeden člověk. Jeho vlasy měly barvu slámy, a i když byly nakadeřené podle poslední módy, už notně prokvétaly stříbrem a ostře kontrastovaly s dlouhým černým pláštěm. Byl to zkrátka muž v letech, který se snažil vypadat mladě. Tvářil se vážně a neproniknutelně. Jeho rty se sotva pohnuly, když tiše přikázal: „Pokloňte se jeho milosti, knížeti Vilémovi z Llonu.“

Yard s Lorenem, kteří nepadli na kolena dost rychle, byli sraženi k zemi biřici, kteří je do sálu přivedli. Loren zbrunátněl, chtěl se zvednout, ale hrot meče, téměř se dotýkající jeho hrudi, jej přesvědčil, že mu na podlaze bude lépe. Yard byl vzteklý, cosi si bručel pod vousy, ale neodvážil se ani pohnout.

Tirin, jenž do poslední chvíle snoval a zavrhoval jeden plán na záchranu za druhým, se zarazil. Vilem z Llonu? Je možné, že by se ocitli tak daleko na jihu? To by mohlo znamenat trochu štěstí ve vší té smůle. Dobře si vzpomínal, jak se o tomto panovníkovi mistr Světlan několikrát zmínil. Hovořil o něm jako o jednom z mála spravedlivých velmožů na jih od Orwaru. Snad máme

nějakou naději, zadoufal v skrytu duše. Čekal, po očku, opatrně se rozhlížel a zároveň přemýšlel o tom, že pokud jsou v Llonu, tak ta nesmírná magie, se kterou se setkali nemohla být ničím jiným, než portálem – magickou branou, která je jednou z nejvyšších met, které se mágové snaží dosíci. Kdo jí asi stvořil? A proč?

Loren se opanoval a nakonec se jako první osmělil promluvit. Poklonil se, jak jen mu nedůstojná pozice dovolovala, hlavou se přitom dotkl země, a představil se. Neopomněl dodat, že nepřišli ve zlém a jak hluboce lituje toho nedorozumění ve sklepení.

„Samozřejmé," odpověděl Vilem a naznačil muži po svém boku, ať mlčí. „Jsem si vědom, že to všechno bylo jen pouhé nedorozumění, a že jste se v mém sklepě ocitli jen náhodou. A mé zásoby jste pojídali také jen náhodou. Politování hodná shoda náhod."

Muž v černém plášti se sklonil a cosi knížeti pošeptal. Ten ho opět zarazil pohybem ruky a pokračoval.

„Pochopím, když má někdo hlad. Dovedu pochopit i to, že ho ten hlad dožene k tomu, aby snědl něco, co mu nepatří. Ale řekněte mi," zahřímal, „jaký démon vás posedl, abyste se jali takovýmhle způsobem plenit hradní zásoby. To, co jste spořádali, by nakrmilo celý regiment. Dostal jsem hlášení, co všechno zmizelo v mém sklepení. Tomu říkáte hlad? To byste nesměli jíst tři týdny, aby se do vás vešlo takové množství potravin."

Nyní se poklonil trpaslík a také se představil. „Pesack z dalekého Lorivantu, ó kníže. Dobře slyším osten ve tvých slovech a věz, že jsme skutečně delší dobu neměli čím naplnit žaludky. Také je pravda, že jsme se do tvého sklepení nevloupali. Přišli jsme

podzemní chodbou.“ Zarazil se, protože si uvědomil, že mu nikdo neuvěří, že začátek té chodby objevili daleko na severu. „Nepřišli jsme se zlými úmysly,“ dodal.

„S tím posledním by se dalo souhlasit,“ přerušil jej Vilém. „Už před léty mocný kouzelník, Jabar ze Žluté věže, zabezpečil podzemní průchod proti vstupu bytostí zlých a těch, kteří nepřicházejí s dobrým úmyslem. V tomto bodě bychom tedy měli jasno.“

„Tirin, Vaše knížecí milosti,“ špitnul rikho, který už delší dobu čekal, až o něj Vilem zavadí pohledem. „Rikho z Hobaru.“

„Vida,“ kývl kníže hlavou. „Takových, jako jsi ty, zde na jihu nevídáme ročně ani do tuctu. Co tebe přivedlo do našeho sklepení?“

„Dá se říct, že náhoda, pane. Ale také ti přinášíme dar.“ Tirin celý zčervenal, jak nedokázal zakrýt svoji lež.

„Nesl ho zde přítel Yard,“ pokračoval a snažil se nevnímat válečníka, který ho probodával zlým pohledem. „Ale při šarvátce tam dole ho někde ztratil.“

„Tak dar, říkáš. Dobrá. Nechám ten dar přinést a potom můžeme pokračovat. Ranielli,“ oslovil muže po svém boku. „Zařiď, co je třeba.“ Muž v černém plášti se krátce uklonil a spěšně odkráčel.

V sále nastalo tíživé ticho, které se nikdo neodvážil přerušit. Kníže hleděl celou tu dobu zamyšleně z okna, a také mlčel.

Konečně se dveře otevřely a dovnitř vkráčel zachmuřený Raniell, v uctivé vzdálenosti následovaný služebníkem, který nesl důvěrně známý ranec.

„Nelhali, Vaše milosti,“ oznámil muž v plášti chladně a pokynul sloužícímu, aby položil balík na zem před Viléma. „Rozbalte to,“ přikázal kníže.

Sluha rozmotal kožený řemen a vyskládal obsah

smotku Vilémovi k nohám. Ten kývl na Raniella, aby mu věci podal.

Vilem, kníže Llonský zažíval pocity, jako snad ještě nikdy v životě. Ani s největším úsilím se mu nepodařilo skrýt svoje vzrušení. Promluvil až po hodné chvíli. „Víte, co jste to přinesli?“ zeptal se.

Všichni svorně zavrtěli hlavou. Neměli ani tušení. Snad Tirin by si mohl ledacos domyslet, kdyby věnoval větší pozornost hodinám dějepravy, kterými jej Světlan pravidelně častoval, a které ho tak zoufale nebavily.

„Tohle,“ pokračoval kníže, a hlas se mu stále ještě trochu chvěl, „je nejcennější dar, jaký kdy mohl dostat kterýkoli z pánů Orwarského knížectví. Pánové! Nejen, že vám uděluji milost, ale navíc budete štědře odměněni.“

„A co to tedy vlastně je? Jestli se smím zeptat,“ špitl nesměle Tirin.

„Tohle, pánové, je s největší pravděpodobností meč Aravera Sangyra, prvního z vládců tohoto knížectví. Zakladatele území, které dodnes spravujeme. Araver Sangyr Orwarský, první toho jména, postavil naše knížectví na troskách Wheerijské říše. To se stalo před čtyřmi sty devadesáti třemi lety. Araver se se svými muži často vydával na několikadenní vyjížďky. Z jedné z nich se nevrátil. Ani on, ani nikdo z jeho stráže. Nevíme kam jel, ani jak zahynul.

Spolu s ním zmizely i jeho odznaky moci, které jste dnes, téměř po pěti stech letech, svěřili mně. Pánové, jste mými hosty.“

Toho večera, po dlouho trvající hostině, vyhledal Yard Tirina, osaměle přemýšlejícího o prudké změně v chování knížete Viléma.

„Vidíš cos způsobil? Bůh ví, jakým obnosem se nás kníže pokusí odbejt, aby se nás zbavil. Jistě to nebude

nic slavnýho. Tak jako tak by nás časem pustil a mohli sme si vybrat, komu ty věci prodat. A rozhodně by z toho byl daleko větší balík. Počítej s tím, že ti to ještě dlouho nezapomenu.“ Bez dalšího slova se otočil a odešel.

Nazítří je opět povolal kníže. Tentokrát se vstup do velkého sálu obešel bez doprovodu biřiců.

„Tady je vaše odměna pánové. Až si ji převezmete, měl bych pro vás návrh, jestli s ním tedy budete souhlasit. Muž, kterého znali pod jménem Raniell, odklopil víko necelou stopu vysoké truhličky. Byla až po okraj naplněná zlatem.

„Výsosti.“ Akat chtěl jistě něco říct, ale nedostávalo se mu slov. „Vaše milost je nesmírně štědrá,“ prohlásil dojatý Tirin.

„Ó pane. Jako trpaslík dokážu ocenit tak velkorysý dar. Nebo, chcete-li, odměnu?“

„Jedno i druhé, c co.“ kníže se na chvilku zarazil, okamžitě však získal ztracenou sebekontrolu. „Říkal jsi trpaslík?“

„Ano pane. Nejsem člověk, jako ty, nebo tady mí přátelé.“

„Zajímavé. Nikdy jsem trpaslíka neviděl.“ Krátce se zamyslel. „Ani jsem neslyšel o nikom, kdo by měl v poslední době tu čest.“ Pesack se ještě jednou uklonil.

„Chtěl jsem vás požádat o malou službu,“ vrátil se Vilem k tomu, o čem chtěl původně hovořit. Na chvíli se odmlčel a přejel všechny pohledem.

„Nechci vám tajit, že dar, který jste mi přinesli, mi může dopomoci k tomu, abych se stal Araverem. Vzhledem k tomu, že výsostné znaky prvního z vládců orwaru hledají lidé už přes čtyři století, pevně věřím, že se mi podaří přesvědčit radu knížectví, aby zvážila můj návrh a svolala všechny velmože k velké volbě. Přál

bych si, abyste to byli vy, kdo donese moje poselství do hlavního města.“

Tirin s Lorenem udělali jako jeden muž krok dopředu. Pohlédli na sebe a neubránili se úsměvu. Rikho kývl na pula a stáhl se k ostatním.

„Ctěný pane kníže,“ promluvil pak Loren. „Bude nám ctí a potěšením prokázat ti službu.“ Tirinovi neušlo, že pul nemluví zcela jako poddaný. „Kolem poledního bychom mohli být s tvým svolením připraveni.“

Rikho se usmál pod vousy, které neměl. Pulův způsob jednání mu imponoval.

I kníže se pousmál. Zjevně ani jemu neušel podtón pulova projevu.

Loren lehce zčervenal. Nebyl si jist, zda nezašel příliš daleko, a tak se ještě jednou Vilémovi poklonil.

„Jsme tedy domluveni. Raniell vás bude očekávat s poledním zvonem na nádvoří,“ pokynul jim kníže a odešel rázným krokem ze sálu.

* * *

Další den ráno Tirinem nikdo nezacloumal, neprobudil ho ranní mrazík a dokonce ani Akatův pronikavý hlas. Sluhové, kteří přinesli snídani, přišli tak potichu, že rikha vzbudila až pronikavá vůně dobrot na dvou stříbrných podnosech. Rozhlédl se, jestli je sám, a aniž se oblékl, tiše a bos přeběhl ke stolu, odkud voněly ty laskominy. Když dojedl, stále ještě neoblečený, stoupl si k oknu a rozhlédl se po městě. Jak že Llonu říkal mistr Světlan? Město zlatých věží – to je ono, vzpomněl si Tirin. Spousta věží, věžiček a vížek samozřejmě neměla se zlatem nic společného. To jen měděné a mosazné plechy vrhaly za slunečného dne dokola nespočet zlatavých odlesků.

Dveře za jeho zády se otevřely tak tiše, že si toho ani nevšiml. Když Akat zakašlal, aby na sebe upozornil, ranila Tirina málem mrtvice.

„Co blázníš," houkl na přítele. „Chceš mě zabít?" Pravou rukou se chytil za srdce a snažil se zhluboka dýchat. Akat mu položil ruku na rameno. „Odkdy jsi tak lekavý?" zeptal se s mírným úsměvem. „Máš snad špatné svědomí?"

„Kochám se tou nádherou," odpověděl Tirin popravdě. „A tak vůbec si užívám. Skvělou postel, nejlepší snídani ve svém životě, sluhy, o jakých se mi nikdy ani nezdálo. Zasloužím si vůbec něco takového?"

„Určitě ano," pousmál se Akat. „Za jedno vyloupení hrobu to stálo," řekl tiše, a Tirinovi neuniklo, že se trochu červená. „Mimochodem, všiml sis, že se nás kníže ani jednou nezeptal, kde jsme k těm věcem přišli? Tomu říkám účelné přehlížení okolností, panečku."

„Tak tímhle směrem jsem neuvažoval," přiznal starší z rikhů. „Spíš jsem přemýšlel, že Vilem dost snadno vyměnil zlobu za úsměv, a také mně zaujal ten pan Raniell."

Akat mlčel, ale jeho obličej plný otazníků hovořil za něj. „Podle mě je to čaroděj," zašeptal Tirin.

„To je docela dobře možné," pokrčil Akat rameny. „A co tě na tom tak překvapuje? Bojíš se, že tě promění v žábu?"

„Neblázni," zakroutil Tirin hlavou. „Jde mi o něco úplně jiného. Mistr Světlan nám přeci kladl na srdce, abychom nikde nedávali zbytečně najevo, že se zabýváme magií. Lidé v knížectví prý nemají kouzelníky nijak zvlášť v lásce. Proto mě překvapuje, že jeden s prvních kontaktů s civilizací, nepočítám-li hospodu v Boru a Karlíka ve Vilenu, je poznamenán přítomností magicky činné osoby."

Na to Akat neměl odpověd1. „Půjdu si raději zabalit,“ řekl po chvíli váhání a se zamyšleným výrazem vyšel z místnosti.

Ještě téhož dne nechali Llon daleko za zády. Nedorazili sice až do městečka Tuly, jak předpovídal kníže Vilem, ale to jen proto, že se rikhové styděli přiznat, že na koních ještě nikdy neseděli. Zvířata, která jim kníže daroval, nebyla navíc ani zdaleka podobná svalnatým, podsaditým, pomalým tahounům, které znali z Hobaru a blízkého okolí. Tohle byli šlachovití, neklidní, rychlí jezdečtí koně, kteří každý prudší pohyb považovali za pobídku do klusu. Během prvních patnácti mílí měli rikhové bolestivě odřená stehna na vnitřní straně, a kyčle rozbolavělé, jak je koňské hřbety nutily držet nohy od sebe v nepřirozeném úhlu.

„Takhle to dál nejde,“ čertil se Yard. „Odpočineme si, rozdělíme konečně ty prachy, a pak si vezmeme každej jednoho z vás před sebe do sedla,“ navrhl a neustále si měřil pohledem truhličku, kterou držel Loren mezi nohama a ani jedinkrát jí neodložil. „Stejně je nebezpečný, vézt jí takhle viditelně. Kolik toho asi tak může bejt?“

„Řekl bych, že pro každého na slušný dům v sídelním městě,“ utrousil Loren a přitáhl svému koni uzdu. „Možná ještě něco navíc.“

„Tak sem s tím,“ halasil Yard nedočkavě a zamířil k nejbližšímu křoví. Sesedli, a jen tichý cinkot oznamoval okolí, jak se v houští drobí obsah truhličky na pět hromádek.

„Tak, to bysme měli,“ cpal si Yard peníze do sedlových brašen. „V Orwaru si musíme koupit nějaký váčky. Nebo vaky?“ usmíval se zářivě a zdálo se, že jeho zloba vůči Tirinovi je věcí dávno minulou.

„Tak ještě chvíli sni, my zatím pojedeme dál,“

naskočil pul na koně a podal ruku Akatovi. „Naskoč si, drobku, ať se pohneme z místa.“

Pesack, který se svým zvířetem žádné větší problémy neměl, vytáhl před sebe Tirina, vzal jeho koně za uzdu a vyrazil za Lorenem. „Jakmile budeme mít chvilku času,“ prohlásil, když jej dohnal, „musíme jim dát několik lekcí, nebo jejich koně prodat.“

Malí rikhové měli potíže i s tímto způsobem jízdy, ale nemuseli se starat o vedení zvířat, a jejich věčné poposedávání teď padalo na vrub někoho jiného.

Akat za jízdy bedlivě sledoval Yardovo počínání, a od pohledu mu vedení koně nepřipadalo nijak složité. Pokaždé však, když jej zabolela rozedřená stehna, uvědomil si, že za tím vším je zcela určitě spousta dnů učení a dřiny.

Přenocovali u jedné ze studní, které zásobovaly orwarské pláně vodou, a ráno pokračovali v cestě. Až čtvrtého dne se nad obzor vyhouply hradby hlavního města.

* * *

V malém, dřevem obloženém pokoji právě černě oděný muž rozluštil další pasáž ze staře vypadajícího svitku. Přestože pergamen vypadal tak letitě, byl ve skutečnosti nový a popisoval události současné, aktuální, a navíc něco málo z blízké budoucnosti.

Nové rozluštěný řádek hovořil o tom, že nebezpečí přichází z východu i ze západu zároveň.

Co to má, k ďasu, znamenat, uvažoval muž a v duchu uvažoval nad příkazy, které vydá svým lidem.

* * *

Tirin si prohlížel své nové šaty, vybrané v krámku s honosným názvem JILVO & synové – vše pro rikhy.

Byl sám se sebou spokojený. Nová kožená vesta, jemné jelenicové kalhoty a zelený plášť naprosto naplnily jeho představu o tom, jak má vypadat rikho v sídelním městě. I vysoké boty, o kterých jako malý vždy snil, mu působily nemalou radost. Akat, oblečený podobně, se zhlížel ve vyleštěném bronzovém zrcadle o pár kroků vedle.

„Jsem zvědav, s čím se vytasí Loren," zajímal se starší z učňů.

„Jasně, honem k podkově," zajásal jeho hobarský přítel a zamířil ke dveřím.

„Moment, pánové," zarazil je vychrtlý prodavač,¨možná dokonce sám Jilvo. „Kdo to všechno zaplatí?"

„Ty jsi nějak hrr," plácl Tirin Akata po zádech a se smíchem odpočítal na pult požadovanou částku.

„Nezlobte se," řekl s omluvným úsměvem. „Máme trochu napilno." Chvatně vycouvali ze dveří a vyrazili k hostinci, kde měli dohodnutý sraz s ostatními. Nebylo to daleko. Prošli třemi postranními uličkami, a už zdálky viděli, jak se jim vývěsní štít nad vchodem do oblíbené palírny houpe v ústrety.

Zdálo se, že Loren na sobě nemá nic extra nového. Jen celý prokoukl a zmizely díry i záplaty. „Tak jak se vám líbím?" zeptal se.

„No, řekl bych, že sis to nechal vyprat, ale nějak rychle ti to uschlo," usmíval se Akat.

„To je nové, ty troubo. Nevidím jediný důvod kupovat si něco jiného, než na co jsem zvyklý."

„Dobrá, dobrá. A kde máme naše dva bojovníky?" vmísil se honem Tirin, ve snaze předejít možné roztržce. „Převlékají se nahoře v pokoji," odpověděl Loren.

„Tedy počkáme. Ostatně, tenhle kvas nepatří

zdaleka k těm nejhorším. Co vy na to?“

Nedopili ještě ani první holbu piva, a seděli u stolu všichni. Yard se pyšnil novým oblečením, pobitým neskutečným množstvím železných cvoků a cvočků.

Trpaslík se zdál, podobně jako pul, úplně stejný jako dřív, jen jeho oděv byl vykartáčovaný a pod koženým brněním svítil límeček nové lněné košile. „Parádu máme za sebou, snad abychom vyrazili na hrad,“ halasil a otřel si vous hřbetem ruky. S dobrou náladou se vyvalili z nálevny a zamířili ke Ghlarovu náměstí.

Brzy však v praxi poznali pravdivost rčení, že je snazší říct, než udělat. Na první problémy narazili hned u hradní bány, kde se jich stráž zeptala, jsou-li někým očekáváni. Úplatek jim sice otevřel cestu na hlavní nádvoří, nicméně tam se setkali s další stráží, a hned na to se ctěným panem komořím. Tady už museli sáhnout po stříbrňácích a zdaleka nebyl překážkám konec. Čekal je totiž vrchní ceremoniář, pak kancléř, a teprve pak to začalo vypadat, že se cesta úplatků chýlí ke konci. Bohužel se zároveň nachýlil i den, a tak se museli vrátit na noc k Podkově. Nazítří, až bude Araver udělovat audienci, už měli alespoň jednu jistotu. Budou očekáváni.

Pak už šlo všechno hladce. „Jen“ čtvrt dne čekání, předání jedné ze dvou listin, opět čekání, a potom sdělení strohého muže, že kníže Vilem bude včas obeznámen s výsledkem rokování o své žádosti.

Po velmi chladném přijetí a jednání se rozhodli ještě pro druhou variantu, pro kterou je Vilem vybavil. Roztrpčeni, že si hlavního města příliš neužili, vyrazili s druhou peticí do města Gery. Tam sídlil Vilémův vzdálený příbuzný, rytíř Haltmer. Předali mu druhou listinu a rádi, že mají všechno za sebou, vydali se nazpět do Llonu.

* * *

„Vzkaz od jeho milosti, knížete Viléma.“ Posel z hradu pečlivě odsekával slova a krčil nos, jakoby mu hostinec, kde se naši přátelé ubytovali, zrovna dvakrát nevoněl.

Tirin převzal dopis a kývnutím ruky, jak to odkoukal od knížete, muže propustil. Ten se vděčně uklonil a chvatně odkráčel. Rikho zlomil pečeť a začal nahlas číst:

Milí přátelé!

Svůj úkol jste splnili na výbornou. Dostal jsem vzkaz, ať se dostavím do Orwaru k projednání volby nového Aravera. Doufám, že neodmítnete nabídku mě na mé cestě doprovázet.

Vilem kníže Llonský

„Tak co si o tom myslíte, pánové,“ křenil se Tirin a rozvalil se na kavalci.

„Stručné a jasné,“ řekl Loren. „Připouštějí se eventuální námitky?“

„Těžko říct, jak to s námi náš novej milej přítel myslí,“ poznamenal Yard kousavě. „Nikdy jsem se nesnažil paktovat s téma nahoře.“

„Snad abychom se připravili na cestu,“ broukl Akat a široce se usmíval. „Zase pospícháš?“ zahrozil Tirin prstem.

„Jsme si jistí, že se do toho chceme ještě víc zamotávat? Nebylo nám před měsícem líp?“ zeptal se pul vážným hlasem.

„Možná nám chce Vilem ještě jednou osobně poděkovat, a taková cesta je k tomu nejvhodnější záminkou,“ zavrčel válečník.

„Chtěls asi slyšet, že jsme byli ještě před dvěma týdny daleko volnější a svobodnější, ne?“ ušklíbl se

Pesack. „Nikdo z nás není schopen odhadnout, jak krkolomný pád může následovat po vzestupu z vězení až do knížecí družiny. Zatím se nám ovšem nic zlého neděje a jsme o poznání bohatší. Mimochodem, dnes jsem s placením na řadě já. Jen tak pro pořádek.“

„Jen tak pro pořádek,“ zašklebil se Yard, „když jsem byl včera zaplatit svůj díl, hostinskej se zubil od ucha k uchu a pošeptal mi, že se tu zastavil nějakej člověk od dvora a zaplatil celou útratu a ještě ubytování na tejden dopředu. Co vy na to?“

„Pojďme se dohodnout,“ zvýšil Tirin o poznání hlas, aby si zjednal pozornost. „Rád bych od každého slyšel, co si o tom všem doopravdy myslí a co by nejraději udělal. Je mi jasné, že se většina z nás dostala někam, kde možná toužila být, ale všechno má své stinné stránky. Třeba tady Yard. Je teď bohatý, obléká se, jak si vždy představoval a pokud vím, má objednaný fungl nový meč, jaký by si hned tak někdo nemohl dovolit. Nechce se mu pokoušet osud, ale je mu jasné, že by si ve stínu knížete mohl přijít ještě k dalším penězům.“

„Jasně,“ skočil mu žoldák do řeči. „Domnívám se totiž, že bysme bejvali za ty Araverovy věci dostali mnohem víc, jen zvolit toho správnýho kupce. Takhle se budeme muset zahojit na knížeti.“

„Takže ten problém úplně nezmizel, co? Myslím, že raději zůstanu,“ mračil se Loren. „Kdybychom tě tu nechali samotného, zavánělo by to hodně velkým průšvihem.“

Rázem bylo dohodnuto. Pojedou s Vilémem do Orwaru.

V. kapitola

Nezúčastněné se tvářící muž naslouchal ustrašenému hlasu posla, jenž mu přinášel nejnovější zprávy z Orwaru, a pod maskou nezájmu skrýval zvolna narůstající vztek.

Sotva muže propustil, velmi se zachmuřil a dal si zavolat nejspolehlivějšího ze svých nohsledů.

„Vzkaž všem mým mužům v Orwaru, že s nimi potřebuji nutně mluvit. Pozítří večer je tu chci mít. Do jednoho!“ poslední slova již prakticky křičel, takže jeho příkaz byl slyšet až ven, na malé nádvoří. Všechny muže ve zbrani, kteří byli právě ve službě, polil ledový pot.

* * *

Přijetí v sídelním městě bylo tentokrát o poznání vřelejší. Jako členové Vilémovy družiny dostali každý svůj pokoj. Nespočet sloužících se každou chvíli ptal, co pro ně může udělat a mohl se přetrhnout, aby jejich přání byla splněna co nejdříve a nejlépe.

„Tak co, brachu,“ zeptal se Yard bodře staršího lokaje v livreji.

Ten se zatvářil uraženě, ale jenom tak, jak mu jeho postaveni dovolovalo.

„Inu, spousta práce, pane. Přípravy na velkou volbu. Všude vládne hrozný zmatek, pane. Pošlu vám službu s obědem. Nebo si budete přát pojíst později?“

„Ne. Klidně to sem pošli.“ Válečník se rozvalil na posteli a dál si lokaje nevšímal.

Ozvalo se zaklepání. „Dále.“

Byl to Loren. „Zrovna teď mi přinesli večeři,“ oznámil věcně a prohýbal se pod tácem plným jídla. „Nějak jsem si odvykl jíst sám, tak jestli ti to nebude

vadit…“

„Jasné, že ne. Posaď se. Dáš si trochu vína?“

„Lurské,“ mlaskl pul požitkářsky jazykem poté, co lahodný mok ochutnal. „Kdes k tomu, prosím tě, přišel?“

„Děvče, co přineslo večeři, se má docela k světu. Mimochodem, taky říkala, že panstvo se má sejít už zejtra.“

„Škoda, že tě nenapadlo zeptat se jí, co se mezi služebnictvem říká o šancích obou kandidátů.“

„Opravdu tě to zajímá?“ zašklebil se Yard. „Abys věděl, nenapadlo. Ale můžeš to napravit. Za chvíli přijde s dalším džbánkem.“

„Dobře sis to zařídil,“ poznamenal pul závistivě. „Nevíš, kde jsou naši podměreční?“ zeptal se s šibalským úsměvem.

„Rikhové si chtěli pořádně prohlídnout město, když na to teď máj čas, a trpaslík, zdá se, nadšeně souhlasil.“

„To je tedy trojka. Doufám, že nevzbudí zbytečné pozdvižení, jak to někdy dokáží.“

„Trpaslík má z nich nejvíc rozumu. Snad jim nedovolí do něčeho se zamotat.“

„Jak dlouho už jsou pryč?“

„Vyrazili hned ráno. Zapomněl sem ti to říct.“

Opět se ozvalo bušení na dveře. Tentokrát se otevřely dříve, než stačil Yard něco říct.

„Hola chaso!“ hlaholil Tirin a hrnul se dovnitř. „Cítím víno. Nenašel by se pohárek i pro mě a mé přátele?“

„Dobře, že jdete. Jídlo bude ještě teplé.“

„Neblázni. Tady jídlo přeci nevychládá. Na to sis ještě nezvykl?“

„Nech si řeči,“ zamračil se Yard. „Jak bylo ve městě?“

Tirin zvážněl. „Málem bych zapomněl. Poslechněte si, co se nám přihodilo. Našli jsme v bohatší čtvrti velmi zvláštní dům.“

„Ale? Copak? Neměl okna?“ Válečník už se zase posmíval a Tirin tentokrát neměl daleko k tomu, aby vybuchl. Akat začal rychle vyprávět místo něj.

„Zpočátku to byl jen takový nejasný pocit a nemohli jsme přijít na to, co je na tom baráku v nepořádku. Až potom si tady Pesack všiml jedné babky. Udělala zvláštní gesto a přešla na druhou stranu ulice.“

„Hmm. Asi tam něco smrdělo.“

„Jak se to vezme,“ ujal se slova trpaslík. „Chvilku jsme tam postáli a vypozorovali podivnou věc. Pomalu každý třetí člověk se tomu domu vyhnul. Ulice nabitá k prasknutí, ale na to místo by se vešli tři kramáři, jak tam bylo volno. Nakonec Tirina napadlo pozvat jednoho chudáka do hospody a vytahat z něj nějaké rozumy. Po dvou holbách z něj vypadlo, že v tom domě straší.“

Yard se bouřlivě rozesmál. Plácal se do stehen a smál se tak nahlas, že přiběhla služtička, aby se podívala, co se to děje.

„To nic, moje milá. A když už jsi tady, nechej nám tu ten džbáneček, co držíš v ruce.“

„Co vás tak rozesmálo, můj pane,“ zeptala se mladá dívka, podala válečníkovi džbán a udělala pukrle, přičemž odhalila roztomilý živůtek, čímž si získala i zbytek Yardovy pozornosti.

„Ale, tady přítel mi vypráví, že tu ve městě máte strašidelnej dům. Ha, hááá! Všude, kam přijedu se mluví o nějakým místě, kde straší. Většinou pak zjistím, že ty strašidla vidělo akorát pár opilců.“

Děvče znatelně pobledlo. „Ale takový dům tady opravdu je,“ pronesla tak potichu, až to všechny

překvapilo. „A není ani daleko od hradu. Říká se, že si tam araver Berholf vydržuje černokněžníky," špitla, a podívala se na válečníka velkýma vystrašenýma očima.

Ten toho hbitě využil a vzal jí kolem pasu. „Se mnou se, holubičko, nemusíš bát ani tuctu čarodějů. Ostatně, všichni kouzelníci nemusej bejt zlí. Podívej se třeba na naše přátele rikhy. I oni jsou čarodějové, a vypadaj snad, že by ti chtěli ublížit?"

Tirin se zarputile mračil, když si ho dívka stydlivě prohlížela. Pak se pousmála. „Ne. Myslím, že tihle jsou hodní."

Rikho pokrčil rameny a začal se věnovat džbánku.

Služka se omluvila. „Už musím běžet, můj pane." Yard jí vtiskl hubičku a zdvořile jí vyprovodil ke dveřím, drže ji přitom stále jednou rukou kolem pasu. Sotva za ní zavřel dveře, pustil se do Tirina. „Ale copak? Snad by ses nezlobil, že nevypadáš jako hrozívej mág? Takhle máš alespoň daleko blíž k lidem," řekl a pozvedl číši. „Na tvoje zdraví."

Rikha válečníkův názor překvapil. Byly chvíle, kdy mu připadal docela snesitelný, ale bylo jich, pohříchu, zatraceně málo. Rozhodoval se, zda mu říct, že jej doopravdy naštvalo to, jak bez přemýšlení odhalil jeho zasvěcení magii. Váhavě pozvedl džbánek, aby si s Yardem přiťukl.

„Stejné bych byl raději," řekl po chvíli, „kdybys to, že čarujeme, nevyprávěl každému na potkání."

„Tak bych řekl," vyjádřil se konečně Loren, „že za celým strašením bude snaha odradit lidi od zbytečného šmejdění."

„Tak vidíte." smál se Yard. „A je po záhadě."

„Kdybys nás nechal domluvit," ozval se Pesack, „dozvěděl by ses, jak jsme nakonec z hostinského vytáhli tu samou informaci. Zaráží mě jen, že se po

městě šuška o araverovi něco takového, protože jak říkáme my trpaslíci, na každém šprochu, je pravdy trochu.“

„Kam míříš?“

„Přemýšlím, jaké šance bude mít Vilem proti někomu takovému.“

„Měli bysme se ho zeptat, jestli o tom ví,“ navrhl Yard. „To zní rozumně. Nejdříve ale uspokojím tohohle,“ pohladil si Tirin bříško a zvonkem přivolal službu, která přiběhla celá udýchaná, ale soudě podle úsměvu, který vrhla na válečníka, jí běhat často právě do jeho komnaty ani trochu nevadilo. Po jídle přišla strašidelná místa znovu na přetřes, protože Yardovi dělalo dobře, jak se dívka vždy zatvářila ustrašeně a přitiskla se k němu. Po nějaké době, aby také přispěla svou troškou do mlýna, zmínila se služka o Teranu.

„Teran,“ zarazil se Akat. „Nemluvíš náhodou o bývalém hlavním městě staré Wheerie?“

„Samozřejmě, že mluví,“ divil se trpaslík rikhově krátké paměti. „Právě tam jsem měl přeci původně namířeno. Už jsme se o tom místě bavili, ne?“

„Tak staré a slavné město,“ uvažoval pul. „Zajímalo by mé, jaká kletba je mohla stihnout a proč.“

„Třeba se to dozvíš ve zdejším paláci. Prej tu máj místo zvaný knihovna. Je k prasknutí přeplněný starejma knihama a svitkama. To by ses ale musel nejdřív naučit pořádně číst,“ pousmál se Yard škodolibě.

„Co bych se nenaučil,“ bránil se Loren. „A třeba hned. Tirine, měl bys na mě, prosím, chvilku čas?“

Rikho se pokusil odhadnout, jestli si z něj pul utahuje, nebo to myslí vážně. „Jasně,“ odpověděl po chvíli. „Jen si sežeň olůvko a nějaké čisté svitky. To tady asi nebude žádný problém.“

Sotva se Loren vrátil, odebrali se oba do zlodějovy komnaty. Učení se protáhlo dlouho do noci. Loren sice nebyl příliš trpělivý, ale Yardovo popichování jej přišpendlilo k pergamenu lépe, než šíp se železným hrotem.

Ráno vstával s bolavýma očima a s hrůzou zjistil, že si téměř nic nepamatuje.

„Tirine! Tirine," vtrhnul k rikhovi do pokoje. „Jaks mě to učil. Já z toho vůbec nic nevím."

„Možná bude stačit párkrát si to zopakovat. Nebo nebudeš mít náladu?"

Loren si vzpomněl na Yarda. „Samozřejmě, že budu. Začneme hned po snídani."

Tak zůstal zapomenut úmysl promluvit si s Vilémem a pul se vytrvale učil orwarskému písmu.

Po sedmi dnech byl schopen skládat slabiky k sobě a s velkými obtížemi začal velmi neuměle a kostrbatě psát první znaky.

„Je vidět, žes měl kdysi dobrého učitele," chválil jej Tirin. „Chyběla jen výdrž, domnívám se. Nebo se pletu?" Loren trochu zčervenal. „Snad abychom pokračovali," navrhl. Nebylo jim však dáno.

Nadešel totiž den volby. Všude vládl zmatek a pozdvižení. Tirin, Loren, Pesack a Yard byli vybráni do „Stráže zavřených dveří," spolu s dalšími dvěma Vilémovými muži a šesti ozbrojenci aravera Berholfa. Jednalo se o službu u dveří poradního sálu, která měla zaručit, že rada nebude po dobu volby nikým rušena. Každý z velmožů shromážděných v sále vytvořil čtyřčlennou stráž ze svých služebníků, a umístil jí v bezprostředním okolí jednací síně.

Jednak aby nebyl narušen průběh volby, ale také aby byli po ruce, kdyby se strhlo něco nepředpokládaného. Přes dveře zaznívaly vzrušené hlasy jednotlivých pánů.

Tirin nerozeznal, který komu patří, ale věděl, že se tam sešli všichni.

Současný araver Berholf, kníže Vilem z Llonu, baron Berten z Twolu, baron Otmar z Kruxu, Blazerac z Oranu, Nohurak Prokletý z Orlí Hůrky, Olwik Vilenský, Kertin, pán na hradě Viltar, mladý hrabe ze Solly a rytíř Haltmer z Gery. Dokonce se šuškalo, že na poslední chvíli dorazil i baron Sighur z Peolu, vládce města, vzdáleného několik set mil na jih, podél řeky Giltar. Peol byl v podstatě svobodným městem. Jeho vzdálenost od Orwaru je činila prakticky nezávislým a pán Sighur byl, tam daleko na jihu, všemocným a neomezeným vládcem. Přesto se o něm říkalo, že je spravedlivý, a kraj peolský pod jeho rukou jen vzkvétá. Nikdo mu nekouká pod pokličku a on se neplete do věcí ostatních. Přesto se za dlouhou dobu své vlády – ujal se jí už v sedmnácti letech – objevil v Orwaru vždy, když bylo třeba učinit nějaké velmi závažné rozhodnutí. Naposledy při nájezdech svobodných kmenů ze západu.

A právě nečekaně přijedší pán z Peolu byl tím, kdo zvrátil poměr volby o jeden hlas ve prospěch Viléma Llonského.

To byl poprask. Celé město bylo rázem vzhůru nohama, ale dřív, než radostná novina dorazila mezi lid, sňal pán Berholf z jemné podušky výsostné znaky Aravera Prvního, a obřadné je předal Vilémovi Llonskému s přáním, aby vládl stejně moudře, jako zakladatel knížectví, jehož odznaků moci bude po více než čtyřech stech letech prvním nositelem. Berholf se tvářil vážně a slavnostně, kdo jej však bedlivé sledoval, mohl nabýt dojmu, že je mu najednou mnohem volněji, jakoby mu spadl kámen ze srdce.

Od konce stolu vstal představený Ghlarovy církve,

oděný do obřadního, bleděmodrého roucha a do naprostého ticha novému araverovi požehnal jménem pána nad bohy.

Celé město, zaplavené zkazkami o Vilémově moudrosti a dobrotě, pulsovalo a vřelo.

Berholf nebyl špatný vládce, ale ani dobrý. Lidé očekávali od Viléma splnění lecčehos, po čem toužili a snili. Tužby dělného lidu nebyly velké a některé ani nesplnitelné, a to zase věděl Vilem. Proto jeho přísaha na Ghlarově náměstí, ještě téhož dne odpoledne, získala na velmožovu stranu i drtivou většinu poddaných. Přesto však nebylo málo těch, kteří doprovázeli Berholfa městem na cestě do jeho lenního sídla Stravlinu. Celé město vřelo, jen na jednom místě vládl zdánlivý klid. Ode dveří domu, o němž se vyprávělo, že v něm straší, se odlepilo sedm stínů a beze svědků tiše opustilo město. Vydaly se na cestu severozápadně, po Vilenské cestě.

Oslavy neznaly mezí. Jen Tirin s přáteli se jich nezúčastnil. Loren byl pověřen dohledem nad převozem některých fragmentů Vilémova majetku, a stejně tak nad bezpečnou cestou jeho dcery Vileny do Orwaru. Přátelé jeli s ním.

První setkání s Vilenou Lorena doslova přimrazilo k zemi. Sluha držel za uzdu skvostného bělouše a pul stál nedaleko, naplněn očekáváním. Obě křídla dveří se otevřela a na nádvoří vstoupila Ona.

Loren se později sám sebe ptal, jak dlouho asi vydržel nedýchat. Vilémova dcera nebyla jen krásná. Měla v sobě cosi, co způsobilo, že se pulovi sevřely vnitřnosti a měl pocit, že ho každou chvíli obestřou mrákoty. Jak ji oslovit, když se jazyk nehýbe a mozek si vzal dovolenou? „Krá-á-ehmm-sný den, vzácná paní.“

„I vám, milý pane Lorene,“ usmála se Vilena a pulovi se zatočila hlava. Slyšel dobře?

„Vy mně znáte, má paní?“ zeptal se, a nebyl schopen odtrhnout oči od její zvláštním způsobem krásné, výrazné tváře, orámované rovnými dlouhými černými vlasy.

„Poprosila jsem otce, abyste to byl vy, kdo mě bude doprovázet do Orwaru, vyjde-li z Velké volby vítězně. Smím vás požádat, abyste jel po mém boku?“

„Nejsem hoden, vzácná paní. Nejsem poddaný vašeho otce, dokonce ani šlechtic,“ namítl pul roztřeseným hlasem.

„Přesto bych byla neskonale šťastná, kdybyste mě ochraňoval právě vy. Ráda si poslechnu vyprávění o vašich cestách.“

Loren měl pocit, že se v jejích očích začíná topit, a zalapal po dechu. Navíc to vemlouvavé, zdvořilé vykání a ten pohled. „Není vám dobře?“

„Odpusťte, má paní. Jestli si to přejete, budu vás chránit tělem i duší.“

„Pak se tedy mohu cítit bezpečná,“ kývla Vilena spokojeně hlavou a pohlédla na okamžik stranou, čímž jej propustila ze zajetí svých tmavohnědých očí. „Lorenc!“

Pul se jako vytržený ze sna otočil za hlasem. Chvíli na nedaleko stojícího Tirina nechápavě hleděl.

„Všechno je naloženo, vzácná paní. Můžeme vyrazit,“ uklonil se rikho Vileně a ještě jednou se pátravé zahleděl na svého přítele.

„Tedy vzhůru,“ rozhodla Vilena, a bez cizí pomoci se ladně vyšvihla do sedla.

Pomalým tempem projeli branou Llonského hradu na náměstí a pak dál, k severní bráně, ale pul ještě dlouho nebyl schopen slova. Jeho přátelé se stáhli

dostatečné daleko, aby mohli beztrestně hýřit vtipy na jeho účet. I kdyby byl blíže, na doslech, zůstal by hluchý a slepý. Hlavu mu dokonale vyplňoval obraz sličné Vileny.

Cesta do Orwaru teď trvala mnohem déle. Plné naložené vozy se kolébaly po cestě a čas plynul v pomalém, uspávajícím tempu. Jen Loren nebyl klidný a ani zdaleka vyrovnaný. Oči měl jen pro Vilémovu dceru. Jel vedle ní a pomalu se zaplétal do čím dál náročnějších a také důvěrnějších rozhovorů. Tak to šlo den po dni. Pak najednou vypluly nad obzor Orwarské hradby. Život v hlavním městě se pomalu vracel k normálu. Hostince a hospůdky se přesto plnily lidmi, vyprávějícími spoustu povídaček, drbů i senzačních zpráv. Vilem prý snížil daně, hodlá přes zimu rozdat část z obsahu královských sýpek, a mluví se dokonce o další výpravě do trosek Teranu.

Loren seděl s přáteli v nálevně U podkovy a naslouchal všem těm řečem jen na půl ucha.

„Zdá se, že Vilem se má k světu," prohodil Tirin neutrálním tónem.

„To se dalo čekat. Jen by mě zajímalo, co je pravdy na té výpravě do Teranu," nechal se slyšet Pesack.

„Pořád ten zpropadený Teran. Já bych se tam snad i šel podívat," vyhrkl zničehonic Loren.

Tirin si pula zvědavě prohlížel a přemýšlel, jestli to myslí vážně. „Ty si nějak troufáš. Chápu, že pověsti o Teranu neříkají nic konkrétního, takže nevíme, čeho se vlastně máme bát. To ale neznamená, že je to tam bezpečné, jak na Orwarském náměstí."

„To už jsem někde slyšel," pousmál se pul. „Říkal jsem to ale já tobě a jmenoval jsem hobarskou náves. Navíc, děkuji pěkné za takové bezpečí, jako je tady. Peníze tu neuhlídáš ani ve vlastní botě."

Tirin se rozesmál. „Oni tě okradli? Tebe, zloděje z Elealu?“ Plácal se do stehen a nechávaje za sebou nasupeného pula, odkráčel pro další plné korbely.

„Koukám,“ zakřenil se po chvíli Pesack, „že to téma je nějak zakleté. Pořád se vrací.“ Zahleděl se pulovi do očí a prohrábl si vous. „Až nás to tu definitivně omrzí, mohli bychom se tam přeci jen podívat. Co ty na to?“ popichoval Lorena.

„No, mně se nijak zvlášť nechce. Nemyslím, že bych v nejbližších dnech pospíchal jinam.“

Pesack se usmál pod vousy. „Nepředpokládáš, koukám, že bys někam pospíchal v nejbližších týdnech, natož dnech. Proč si ale před chvílí říkal, že by ses tam vypravil?“

„Moc chlastám a pak mluvím hlouposti. Promluvíme si o tom zítra.“

K rozhovoru nedošlo. Velice brzy po ránu je probudil sluha a odvedl je k Vilémovi. Všichni hořeli zvědavostí.

„Pánové,“ pronesl kníže nezvykle tichým a vážným hlasem. „Omlouvám se za přetržený spánek, ale vzhledem ke službám, které jste mi až dosud prokázali, jsem poznal vaše kvality a jdu se svým problémem nejdříve za vámi. Mohli byste mi pomoci?“

„S dovolením, vaše milosti. Ještě jste nám neřekl, o co se jedná,“ poznamenal pul opatrně.

„Ó promiňte. Jsem trochu roztržitý. Tedy – unesli mi dceru.“

„Kdo? Je to vůbec možné,“ Tirin nevěřil vlastním uším. „Snad Berholf? Ale, co by tím docílil? Volba proběhla podle všech regulí a araverství již zpět nemůže získat.“

Loren zesinal a nebyl schopen ze sebe vydat jediné slůvko.

„Stalo se to dnes v noci," pokračoval kníže. „Nemám jediný důkaz o zradě kohokoli ze sloužících nebo strážných, a nikdo nic neviděl. Snad kromě hlídky u brány. Nad ránem projeli Vilenskou branou čtyři od hlavy až k patě zahalení jezdci. Velitel stráže tvrdí, že jeden z nich byl asi opilý, jelikož jej ostatní museli chvílemi podpírat. Je – li to stopa, je ještě dost horká, abyste se po ní mohli vydat. Pojedu s vámi. Já a dvacet mých nejlepších mužů. Nuže…? Mohu s vámi počítat?"

Přátelé svorně kývli a beze slova odběhli pro svá zavazadla a zbraně.

Jízda tryskem přes město, v běžných denních hodinách nemyslitelná, jim brzy po ránu nečinila žádné potíže, pokud pomineme oba rikhy, zoufale se snažící udržet se na koních co nejdéle. Drželi se za hřívy svých koní, a přes veškerou snahu začali zaostávat. Domy se kolem nich jen míhaly a několik krátkých paprsků času odpočinku jim přinesla jen zastávka u západní, Vilenské brány. Pak je už neomezovalo naprosto nic a Vilem pobídl svého koně znovu vpřed, cestou mezi poli. Chvíli se řítili tryskem, posléze zvolnili, jen stopaři pokračovali ještě dál, aby daleko vpředu mohli sledovat stopy, dokud byly neporušené. Problémy rikhů nikdo nekomentoval. Vilem proto, že si jich s největší pravděpodobností ani nevšiml, a ostatní si to nedovolili. Netrvalo dlouho a objevili místo, kde se pronásledovaní na chvíli zastavili.

„Jen tři tady sestoupili z koní, pane. Vypadá to, že něco upravovali na čtvrtém koni. Je možné, že na něm seděla vaše dcera," podával hlášení jeden ze zvědů. Pospíchali dál. Únosci nemohli být daleko.

Přesto je do soumraku nezahlédli. Prchající museli udržovat šílené tempo.

Jeli dál, dokud bylo možné sledovat stopy. Až za úplné tmy se utábořili.

Ráno s prvními slunečními paprsky vyrazili znovu po stopě. Stopaři už hlídali jen okolí vilenské cesty, jestli pronásledovaní někde neodbočili. To se také záhy stalo.

„Toho jsem se obával," promluvil Vilem toho dne poprvé.

„Oč jde, pane?" zeptal se Tirin.

„Viel, starý rádce bývalého aravera, mě upozornil na možnou hrozbu ze strany Emregalu."

„Omlouvám se, vaše milosti, ale o tom Erm – Emregalu jsem v životě neslyšel," prohlásil Pesack.

„Ani jsi nemohl. Nejsi zdejší. A buď rád, trpaslíku. Zcela nedávno jsem se dozvěděl, že v emregalském lese žije jakýsi mág. On pravděpodobně stál za některými nevysvětlitelnými jevy v Orwaru. Jeho jméno je Karmelin Lauros."

„To nic neříká ani mně," divil se Tirin.

Loren popojel k Vilémovi „Víte o tom Laurosovi něco bližšího?" zeptal se.

„Nic zvláštního. Snad jen to, že o muži toho jména se prameny zmiňují poprvé už před sto deseti lety."

„No nazdar. Ten musí vypadat," ujelo Akatovi, ale hned se snažil svou poznámku zamluvit. „Viděl ho vůbec někdy někdo?"

„Pokud vím, tak ne," odpověděl kníže.

Není divu. Pokud by mě bylo více než sto deset let, byl bych rád za každou postel, ze který bych nemusel slézt," poznamenal Yard.

„Obávám se, že u mágů je to trochu jinak," vložil se do debaty Tirin. „Věk na nich nemusí být na rozdíl od normálních lidí vůbec znát."

„Chceš tím říct, že může klidně vypadat třeba jako

ty, nebo já?“

„To asi ne, ale například jako statný čtyřicátník, nebo padesátník.“

„Ghlare,“ vydechl Loren. „Že já se nenarodil jako mág.“

„Mágem se člověk, ani pul nerodí,“ pokyvoval Vilem vážně hlavou. „Podle toho mála, co vím, je cesta magie trnitá. Víc, než někteří dokážou unést.“

Akat se pousmál. „To samozřejmě víme. Stejně je to ale požehnaný věk, těch sto deset let. Na člověka je to skutečně víc než dost.“

„Kdo ví, jestli je vůbec člověkem,“ zachmuřil se trpaslík. „Vy rikhové se dožíváte někdy i sta let. My trpaslíci máme mezi sebou kmety staré čtyři století a bůh ví, jakého věku se dožívali Ererai.“

„Myslíš elfy?“

„Elfy je nazývají lidé. My o nich mluvíme jako o Errif – věčně žijících, a to i přesto, že už možná žádní elfové nejsou.“

„Jak víte, že už nežijí?“

„Trpaslíci mnohé znají a chodí všelijakými stezkami. Kdyby Errif ještě někde žili, věděli bychom o nich.“

„Škoda. Bereš nám pohádky, Pesacku. O čem teď budeme snít?“ pronesl smutně Akat.

„Lidé si něco najdou. Nebojím se, že by se o své sny nedovedli postarat.“

Za nimi se ozvalo významné zakašlání. „Snad abychom pokračovali,“ navrhl Vilem a prudce pobídl koně.

Pesack se naklonil k Tirinovi. „Myslíš, že jsem se ho nějak dotkl?“

„On si to jistě přebere. Hlavně teď uvažuje o něčem jiném. Hledáme Vilenu, pokud si vzpomínáš.“ Stopy

vedly přímo k hradbě lesa. Mezi prvními stromy se rozdělily. Prostřední dva koně jeli dál, zbylí se oddělili. Jeden napravo, druhý nalevo. Každý v mírném úhlu zmizel v lese. „Chcete se také rozdělit, pane?“

„Ne. Moje dcera je už jistě v Emregalu. Zbylí, podle mě, chystají léčku. Půjdeme všichni za tím vlevo – to je víc do lesa. Snad se nám podaří část léčky včas zneškodnit. Potom objedeme Emregal ze severu.“

Měli štěstí. Stopaři objevili dvě skupiny útočníků, ukryté v hlubokých, hustých křovinách. Obklíčení vrazi neměli žádnou šanci uniknout. Přesto se odmítali vzdát. Loren se připlížil k Vilémovi.

„Škoda, pane, že nemáme luky. Mohli bychom demonstrovat sílu a sami zůstat mimo dosah jejich mečů.“

„Dobrých lukostřelců je v Orwaru, pohříchu, zatracené málo,“ posteskl si Vilem. „Pokud vím, jediní opravdu dobří lučištníci jsou vychováváni v Kruxu. Nesmíme však otálet,“ rozhodl rázně. „Pokud se ani na poslední výzvu nevzdají, budeme je muset pobít. Nemůžeme se zdržovat dlouho na jednom místě. Připravte se!“

Po té došlo ke krátkému, ale tvrdému boji, po kterém zůstali na zemi ležet čtyři Vilémovi vojáci a všichni nepřátelé. Tirin s Akatem, kteří ještě před chvílí, oba doširoka rozkročeni, metali do klubka nepřátel jeden smrtící výboj za druhým, stáli teď osamoceni nedaleko Viléma a trochu je vyváděly z míry uctivé i vyděšené pohledy, jimiž je častoval kníže i stopaři. I oni se právě zařadili do skupiny lidí, kteří viděli poprvé v životě kouzelníka v akci.

Až teď si Tirin všiml, že je Loren zraněný. Jeden z Laurosových bojovníků mu probodl stehno. Zatímco Vilémovi muži v rychlosti vršili na své padlé vrstvu

dřeva a kamení, obvázali rikhové pulovi zraněnou nohu. Po té vyrazili se sedmi zbývajícími muži houstnoucím soumrakem k severu.

Tirin přemýšlel, jak strašlivými praktikami si asi Lauros zajišťuje věrnost svých nohsledů, když je ani taková smršť, jaká se na ně snesla, nepřiměla v posledních chvílích ke kapitulaci. Bylo mu líto tolika zmarněných životů.

Vilémem vyslané hlídky po návratu potvrdily, že se teď nalézají asi dvě míle severně od Emregalu.

„Mohli byste mi tady do hlíny vyrýt, jak to vypadá v nejbližším okolí toho místa?“ požádal Tirin.

„Samozřejmě, mistře,“ uklonil se velitel stopařů, a horlivěji než bylo třeba začal čistit kus půdy, aby do ní mohl zakreslit požadované údaje. Rikho, nezvyklý na tak uctivé jednám, zčervenal. Přetáhl si proto přehyb pláště přes hlavu, jak to dělával při sychravém počasí, a hluboko předkloněný, aby mu nebylo vidět do obličeje, sledoval mužův výklad.

„Emregal stojí uprostřed široké, zřejmě nedávno rozšiřované mýtiny. Bašta sama je však na první pohled velmi stará. Vypadá jako podsaditá, silná věž s pěti podlažími. Okna jsou až od třetího patra výš. Má jediný vstup. Masivní velkou bránu na jižní straně. Kolem bašty, do vzdálenosti tak dvaceti sáhů, jsou vyklučeny i pařezy po bývalých lesních velikánech. Tam se popásá na pětadvacet koní, které hlídá pět mužů. Mezi lesem a věží neustále pendlují hlídky, stavěné po čtyřech chlapech. Jsou vyzbrojeni luky, pane. Zřejmě už vědí, že jsme prokoukli jejich léčku a pozabíjeli všechny muže, čekající v záloze. Jestli smím vyslovit svůj názor, měli bychom zmizet. Jestli šli po našich stopách, a nevidím jediný důvod, proč by to neměli dělat, musí nás v nejbližších chvílích objevit.“

Vilem chtěl něco říct, ale Loren mu nezdvořile skočil do řeči.

„Nedomnívám se, že je třeba prchat. Mohli bychom jim úskok oplatit.“

Vilem spolkl výtku, která se mu drala z úst. „Máš na mysli něco konkrétního?“ zeptal se.

„Já bych možná něco měl,“ ozval se Tirin. „No?“ otázal se kníže, hledě s nadějí na malého čaroděje.

Tirin opět mírně zčervenal, ale hned pokračoval, zcela zaujat vlastním nápadem.

„Detaily bych si s dovolením nechal pro sebe, protože vždy hrozí nebezpečí, že velmi schopný a zkušený mág přečte i na dálku něčí myšlenky. Postačí, když budete předstírat, že odjíždíte na východ, a mě tu necháte s Lorenem a Yardem. Vsedneme sice na koně, ale za jízdy se pokusíme zachytit nižších větví a vyšplhat do korun stromů.

Naše zvířata pojedou dál s vámi. Tak by si nikdo z pronásledovatelů nemusel všimnout, že tu někdo zůstal. Pak by stačilo počkat ve větvích do tmy a ostatní je na nás.“ Tirin skončil a napjatě Viléma sledoval.

„Vidím na tobě, že máš v hlavě možná už konkrétní plán a chápu tvé vysvětlení, proč o něm nechceš mluvit. Souhlasí-li tvoji druhové…“ Kníže pokrčil rameny, ale v očích se mu zračila čím dál silnější naděje.

Tirin si vzal Akata stranou, aby mu mimo doslech zvědavých uší vysvětlil, proč chce, aby zůstal s Vilémem. Muži kolem zatím nasedli na koně a nezbývalo, než provést, na čem se dohodli.

Na Emregalský les se snášel soumrak. Tirin se neodvažoval téměř ani dýchat, když pod nimi mlčenlivě projížděla jako had se vlnící řada po zuby ozbrojených pronásledovatelů. Jeho přátelé seděli na jiném stromě, a to mu vyhovovalo. Měl dost času

přemýšlet o svém nápadu.

Léčka vyšla. Ozbrojenci projeli, a krátce na to zaslechli už jen občasné tlumené cinknutí postroje, nebo meče.

Rikho zakýval nejbližší větví, a na toto dohodnuté znamení se začali všichni tři opatrně spouštět k zemi.

„Tak co dál?“ zeptal se Yard. Jeho nepříjemný úsměšek z prvních týdnů společného putování byl ten tam, jako vždy krátce po tom, co zhlédl kouzelnické praktiky v praxi. V obličeji se mu odráželo jen mírné napětí. Situace se poprvé za dobu, co byli pohromadě, výrazně změnila. Věděli přesně, kdo proti nim stojí a co je zač. Kroky do prázdna a spoléhání se na štěstí ustoupily realitě a chladnému uvažováni. Tirin ukročil do blízkého křoví a začal šeptem vysvětlovat.

„Mám tu poslední z darů od svého mistra. Není to nic z kouzelnické dílny a tudíž nic, co by se dalo ještě někdy zopakovat. Pokud to selže, nebo zklameme my, ztratíme jedinou možnost dostat se za zdi Emregalu.“ Zmlkl, aby jim poskytl dostatek času na strávení tak odvážného plánu. Čekal otázky, ale jedinou odezvou bylo zamračené mlčení.

„Tohle,“ vytáhl z vaku malou fiólu, „dostal kdysi můj učitel od jednoho velmi mocného alchymisty. Jmenoval se myslím Zhorgan, nebo tak nějak. Má to velmi zajímavé účinky. Když si to namažeme na tělo, mohlo by se nám podařit prolnout zdí bašty dovnitř, aniž bychom potřebovali dveře. Účinky se dostaví záhy a trvají velmi krátce. Říkám to proto, že přípravku je tak akorát pro tři lidi na jedno použití. Chápete? Ven se budeme muset dostat přirozenou cestou. Teď bychom měli vyrazit k jihu a na místě se poradíme o detailech. Souhlasíte?“

Loren kývl a tiše čekal na válečníkovu odpověď.

Yard rovnou, bez dalších řečí, vykročil. Stačit jeho rychlému tempu nebylo pro rikha právě nejsnadnější. Naštěstí válečník po pěti stech krocích zvolnil. Snažil se našlapovat tišeji a stále častěji se zastavoval a naslouchal. Právě v okamžiku, kdy už rikhovi připadala cesta temným lesem nekonečná, začala mezi stromy probleskovat mihotavá světla několika ohňů.

„Mrkvová omáčka," vyjádřil Loren svoje znechucení. „Postavili hlídky přímo před věží. To jsem zvědav, co s tím budeme dělat."

„U Ghlara, jako by nás čekali," zašeptal Tirin a blahořečil tmě, že halí jeho váhavost. Doslova cítil, jak bledne. Yard přidřepl a začal prohledávat zem okolo sebe. Po chvilce tiše zajásal. „Paráda. Dívejte se. Tohle mě naučil jeden lovec lidí. Moc pěknej fígl. Doufám, že se vám bude taky líbit." Postavil se, rozpřáhl, a hodil kámen co nejdále mohl, podél hradby stromů. Odezva byla okamžitá. Čtyři muži od jednoho ohně vyskočili, tasili meče a oklikou se rozběhli k místu, odkud zaslechli podezřelé zvuky. Ostatní rozmetali během chvíle ohniště tak, že se z nich linula jen matná záře oharků.

„Tak. Teď zbejvá jen počkat na vhodnou chvíli a doufat, že nás mezitím nenajdou."

„To bylo dobré," pochválil jej pul. „Snad bude mít doufání stejný úspěch jako házení."

Zmlkli, pozorovali dění kolem věže a naslouchali, jestli se k nim z lesa neblíží některá z hlídek. Slyšeli hlasy a praskot větví, kterak emregalští pročesávali les. Záhy se otočili jejich směrem.

„Přišel čas trochu si zariskovat," rozhodl Tirin a vyrazil po kolenou pomaloučku vpřed. Slyšel za sebou Lorena, jak šeptá Yardovi: „Riskování to bylo doteď. Tohle je sebevražda."

Doplazili se na polovinu vzdálenosti mezi lesem a baštou. Až doteď se mohli ukrývat ve stínech mezi pařezy, ale už byli velmi blízko hranice, za kterou emregalští vylámali i to, co zbylo po poražených stromech. Tirin zabočil trochu doprava, aby se vyhnuli dalšímu z ohňů. Bylo s podivem, že je doteď ještě nikdo neobjevil. Navíc neměl nikdo s plížením žádné zkušenosti a jeho zadní část se sem tam mihla nad vrškem pařezu. Jediné štěstí, že nepřátelé nikoho takhle blízko neočekávali.

Rozmístění ohnišť nutilo rikha, aby se k věži plížil téměř po spirále. Trvalo dlouho, než se jim otevřel pohled na přední části bašty. Bylo to překvapivé, ale na jižní straně nebylo zdaleka tolik stráží.

Tirin vytušil šanci a po dalších dvaceti sázích zahnul přímo k věži. Vzrušený na nejvyšší míru počítal každý sáh. Šest, pět, čtyři, tři dva, – vztyčil se a opřel se zády o chladnou kamennou stěnu bašty. Se zatajeným dechem čekal, až se doplazí i ostatní.

„Mám tu něco, co by se nám mohlo hodit," šeptal Yard, jak nejtišeji dovedl a vytáhl zpod pláště plochou dvouramennou kotvičku. Podal ji rikhovi a začal odmotávat lano, obtočené kolem pasu.

Teď je mi jasné, proč mi připadal tak široký v pase, přemýšlel Tirin. Nahlas však řekl: „Skvělé, jen se obávám, že by to mohlo být trochu hlučné."

„Psst," přitiskl si Yard prst k ústům. „Ramena se daj obmotat kusem hadru. Funguje to bezvadně. Uvidíš," slíbil tiše.

„Vidím, že máš pestrou minulost," zabručel pul. „S trochou štěstí nebudeme tu kouzelnou vodičku ani potřebovat." Stejné mi z těch kouzel naskakuje husí kůže, pomyslel si v duchu.

Yard si vzal nazpět od Tirina kotvu a přivázal k ní

konec lana. „Tak co, dem na to?“ vydechl sotva slyšitelné.

„Tak to zkus. Doufám, že se trefíš a lano bude dost dlouhé. A ta celá legrace dostatečně tichá,“ dodal rikho po chvilce.

Yard omotal železo pruhem látky, naměřil kus provazu, asi tak na délku paže od kotvy, a začal jej roztáčet. Pomalu se natáčel a odhadoval úhel a vzdálenost. Ostatní dva bedlivě pozorovali okolí. Kotva začala trochu hvízdat a v tom momentě ji válečník pustil. Svištěla vzhůru a zdálo se, že trochu mimo cíl. Pak už byla výš než horní římsa bašty, ale těsně před tím Yard máchl rukou v širokém oblouku a poslal vzhůru vlnu. Ta se rychle kroutila po laně nahoru, až narazila do kotvy. To už kotva padala dolů, ale smyčka s ní smýkla na stranu. Byla to mistrovská práce. Kotvička jim zmizela z očí a podle tupého úderu poznali, že dopadla na plochou střechu bašty. Yard se při tom zvuku přikrčil. Ostražitě se rozhlédl a pak zkusmo zatáhl za provaz. „Drží,“ zkonstatoval spokojeně. Tirin se vylekaně tiskl ke stěně a modlil se, aby si jich nikdo nevšiml. Začínalo mu být jasné, že se jeho přátelé nemýlili. To, co zde provádějí, je ohromná pitomost. Ještě pořád mohou couvnout, ale dokud něco podobného nenavrhnou ostatní, on rozhodně nebude tím, kdo by to řekl nahlas jako první.

Loren by býval nešetřil chválou, ale podivný zvuk, který vydala kotvička při dopadu, jej doslova přimrazil k zemi. „Co to bylo?“ zeptal se.

„To by mně taky zajímalo,“ zasupěl válečník, který visel celou svojí váhou na laně, aby měl jistotu, že je kotva pevně zaklínaná.

„Líbí se mi tady čím dál víc,“ ušklíbl se pul do tmy. „Tu legraci s kotvičkou mě budeš muset naučit,“

prohlásil vzápětí.

„Tohle fakticky rád slyším, ale nech si to na jindy," odbyl jej Yard. Ještě jednou zatáhl za lano a pak začal zručně šplhat vzhůru. Sotva se dotkl okraje cimbuří, následoval jej Loren.

Konečně přišla řada na Tirina, který se napřed, již poněkolikáté, pomodlil, a to nejen ke Ghlarovi, ale tentokrát i ke svému bohu Uialavartanovi, pánu spásy a patronu bílých čarodějů, a potom začal pomalu stoupat vzhůru. Akorát že stoupat bylo poněkud vznešené slovo. Tirin neoplýval zrovna krollími svaly. Neoplýval totiž skoro žádnou silou. Doufal, že jeho druhové to po společné strávených týdnech vědí a vytáhnou jej. Byl sotva v polovině stěny a už toho měl plné zuby. K sakru, co tam dělají, ulevoval si a zatínal zuby. Předposlední patro zdolával s představou sebe sama, ležícího na úpatí věže v podobě krvavého fleku. Na čele mu vyrazily ledové krůpěje potu. Zpocené ruce začaly prokluzovat. Náhle sebou lano cuklo a pohnulo se směrem vzhůru. Krátce na to rikha uchopily dva páry rukou a vytáhly jej na cimbuří. Snahu přátel vyrvat z jeho křečovitě zaťatých rukou lano už skoro nevnímal. Podlomila se mu kolena. „Co se stalo," zeptal se, když přišel k sobě.

„Ale," odtušil tiše Yard. „Kdyby ses hned neskácel, asi by tě, stejně jako mně s Lorenem překvapilo, co sem na tu udici chytil." Kývl rukou do tmy, kde rikho matně rozeznal ležící tělo. „Myslím, že než si ten nešťastník stačil uvědomit, co se kolem něho děje, dostal slupku do hlavy a byl v limbu. Sotva sem se přehoupnul přes okraj, přišel k vědomí a vrhnul se na mně. Nebyl to žádnej sušinka. Sice sem ho okamžitě zbavil meče, aby nás neprozradil třeskot zbraní, ale měl nelidskou sílu, a celou dobu sem se bál, aby nezačal

křičet. Nebejt Lorena, byl by mě uškrtil.“

„Dobře, dobře, a co dál?“

„Jak, co dál? Chceš říct, že jsi ztratil paměť?“

„Ne, ne, to samozřejmě ne. Chtěl jsem vědět, jestli jste našli nějaký poklop, nebo něco, kudy bychom se dostali dovnitř.“

„Poklop tu je,“ šeptal Loren. „Jen nebyl čas ho zkoumat,“ pronesl s mírnou výčitkou v hlase.

„Promiň,“ dotkl se rikho pulova ramene a zabloudil pohledem k mrtvole, ležící opodál. „Tak jdeme na to. Ne?“

Loren uchopil držadlo poklopu a zabral. Nic. „Ono je to snad zavřené zevnitř. U Ghlara, proč by to dělali? Vždyť tu mají lidi! Tedy – měli,“ dodal potichu.

„Jsou opatrnější, než bychom čekali,“ uvažoval Tirin. „Zřejmě otevřou poklop jen při střídání stráží.“ Při řeči obcházel své přátele a najednou na cosi šlápl. „Co je tohle?“ Shýbl se a zdvihl poloprázdný měch. Vytrhl zátku a přičichl. „Ten chlap zřejmě nebral svou hlídku příliš vážně.“ poznamenal a podal měch Lorenovi. I ten pozdvihl špunt k nosu. „Hmm, kořalka,“ zavrněl a opatrně ochutnal. „A dobrá. Tady už nikomu k ničemu nebude. Vezmeme ji s sebou.“

„Vypadá to, že ten tvůj hnus bude přeci jenom k něčemu,“ šeptal Yard a natahoval ruku po měchu s kořalkou. „Mám na mysli tu tvoji vodičku,“ ukázal druhou rukou na Tirina.

Rikho zalovil v kapse. „Tak tedy do toho. Namažte si to na čelo, dlaně a chodidla.“

„To jako že si mám sundat boty?“ zeptal se Yard vyděšeně. „Jestli chceš jít s námi.“ ušklíbl se Tirin.

„Nezdržuj,“ zavrčel Loren. „Vím co mě čeká, až se zuješ, tak nezdržuj, ať to mám za sebou. Kápni mi trochu,“ obrátil se k rikhovi. Kouzelník je spravedlivě

podělil. Když vtíral několik zbývajících kapek do svých chodidel, byl už Loren ten tam a pohled na vyjeveného Yarda, trčícího horní polovinou těla z kamene, nebyl právě nejpříjemnější. Záhy i Tirin cítil, jak ztrácí půdu pod nohama. První, co po chvilce uslyšel byl válečníkův znechucený hlas: „Ó Ghlare, to byla šlupka. Teď už o nás musí každý vědět."

Zatímco si Tirin třel naražené zadní partie a vzpamatovával se z účinku kouzelného lektvaru, Loren už obcházel místnost se zbraní v ruce. Až na malou nepravidelnost kruhová prostora byla prázdná a odnikud se překvapivě neozýval dusot běžících nohou, ani chřestění zbraní. Matné světlo obstarávala nevelká, poblikávající lojová lampa. Pul se zvědavě rozhlížel. „S gustem bych uvítal nějaké dveře," řekl popuzeně.

„Ty nemusej bejt na první pohled vidět," namítl válečník tiše a ztěžka vstal. Tirin měl v tu chvíli, navzdory nebezpečné situaci co dělat, aby se nerozesmál. Krátkým syknutím na sebe upozornil a ukázal prstem na místo, kde Yard ještě před chviličkou ležel. Byl tam další poklop a na něm držadlo, o které si válečník narazil kostrč. Shlukli se uprostřed místnosti a zkusmo zatáhli za železné oko. Pohnuli s ním bez větších problémů. Na chvíli se zaposlouchali, jestli zezdola neuslyší něco podezřelého, a pak poklop společnými silami tiše odstranili. Dole, přímo pod vzniklým otvorem, stál opřený dřevěný žebřík, osvětlený, podle stínu, z obou stran loučemi. Loren se jako kočka prosmýkl dolů. Tirin se nestačil divit. Zcela jasně viděl pula doskočit, jeho uši však nezaznamenaly jediný zvuk, s výjimkou vlastního vzrušeného dechu. Yard podal Lorenovi dolů svůj meč, pevně se chytil roubení a začal se opatrně spouštět dolů. Svaly na rukou se mu zavlnily jak klubka hadů, a až teprve když

špičky jeho nohou visely necelé dvě stopy nad podlahou, se válečník pustil, a zlehka doskočil do dřepu. Pul mezitím položil válečníkův meč na prkennou podlahu a plížil se po špičkách chodbou.

Tirin se pokusil s Yardovou pomocí slézt po žebříku co nejtišeji dolů. Do chodby ústily troje dveře. Jedny měli za zády a dvoje ve výhledu. Za těmi druhými končila chodba obyčejným, o patro níž vedoucím schodištěm.

Loren se po pár krocích zastavil, zaposlouchal se a naznačil posunkem, že za nejbližšími dveřmi nic neslyší. Yard kývl a ohlédl se po Tirinovi, jakoby čekal, že mu řekne, co dál. Rikho si v duchu pomyslel, že by bylo rozumné začít těmi krajními, ale pokrčil rameny a udělal gesto, jako by bral za kliku. Pul beze slova kývl a opřel se do dveří, které pod jeho tlakem okamžitě povolily. Tirin mrkl na válečníka a ukázal rukou ke schodům.

Yard nakreslil prstem do vzduchu schody, aby se přesvědčil, že rikha správně pochopil, a po souhlasném kývnutí se vydal naznačeným směrem. „Přeci jen má ten mrňous rozum," broukal si pod vousy. „Taky bych nerad, aby nám někdo vpadnul do zad."

Loren se přikrčil u prvních dveří a zatímco jej válečník míjel, nahlédl dovnitř. V místnosti byla tma a dokonalé ticho. Osmělil se a udělal další dva kroky.

Yard na konci chodby vzrušené zamával rukama a rychlými krátkými krůčky se po špičkách rozeběhl zpátky k Tirinovi. Teď to zaslechl i rikho. O patro níž někdo šeptem udílel rozkazy.

Ve stejnou chvíli zazněl z otevřených dveří Lorenův výkřik, plný bolesti a překvapení. Vzápětí se pul vyřítil z místnosti a chodba v tu ránu zjasněla od plamenů, které jej následovaly ven. Se zaťatými zuby se vrhl na

podlahu a pokusil se plameny uhasit. Oheň však hořel a pálil dál. Tirinovi stačil jediný pohled, aby si dal dvě a dvě dohromady. „Rychle zpátky! Je to léčka!“ zakřičel a vrhl se k žebříku.

Z vedlejší místnosti se ozval čísi hlas. Nebylo mu dobře rozumět, ale rikho neomylně rozpoznal monotónní rytmus zaříkávání. Zároveň se na schodech rozezněl dupot mnoha nohou. Zhmotnělý záblesk magického náboje, který vyletěl ze dveří směrem k Lorenovi, už Tirin neviděl. Nejrychleji jak dovedl šplhal vzhůru po žebříku. Pul, nedbaje na bolest, vystartoval hned za ním.

Kde je, u všech démonů, Yard? Blesklo Tirinovi hlavou, a navzdory panickému strachu, jenž mu velel co nejrychleji utéct, se shýbl a ještě jednou pohlédl přes Lorena do chodby. Ozbrojenci, stojící nad schody, byli jen nedůležitou kulisou. I oni hleděli s bázní na černě oděnou postavu s rozevlátými šedými vlasy, která stála uprostřed chodby, ruce napřažené v hrozivém gestu k Yardovi.

Stále ještě doutnající pul se navzdory bolesti, která se mu zračila nejen ve tváři, ale sálala z každého jeho pohybu, protáhl se zaťatými zuby kolem Tirina. Rikho sledoval, jak válečník doběhl chodbou až k žebříku, dotkl se prvních příček a pak, jakoby zkameněl. Světlanův učeň z téměř bezprostřední blízkosti zíral, jak Yard napíná své mohutné svaly, ale není mu to k ničemu. Byl spoután neviditelnými silami a oni mu neměli jak pomoci. Tirin hleděl na scénu pod sebou a nebyl schopen se od ní odtrhnout. Jakoby i jeho něco poutalo na místo a bránilo mu v pohybu.

V té chvíli uchopil duchapřítomný Loren Tirina za límec a smýkl jím stranou. Vzápětí se pokusil vytáhnou nahoru žebřík i s Yardem, ale to bylo nad jeho síly.

Uvědomil si, že v téhle věci mu nemůže fyzicky slabý Tirin nijak pomoct, a ve zlomku okamžiku se rozhodl. Hrábl za sebe a zabouchl poklop.

I ve slabém světle lojové lampy mohl bez potíží číst všechny emoce, které se zračily v rikhové obličeji. Pak se Tirin konečně vnitřně oklepal a zmobilizoval veškeré síly, aby se odpoutal od hypnotizujícího černého víru, který se kolem něho roztáčel neuvěřitelnou rychlostí. Udělal krok a najednou se všechno změnilo. S pocitem úlevy, že už nestojí uprostřed toho temného mraku, který ho obestíral, nabyl konečně vládu nad sebou.

Loren, čekající ani ne sáh od něj konečně pochopil, že rikho nemá žádnou kouzelnou hůlku, jejímž mávnutím by tohle všechno změnil. Přidřepl u zdi a opřel se oběma rukama o zeď. „Vylez mi na ramena," sykl směrem k Tirinovi. „Tady už to asi nevylepšíme." Zdvihl se i s rikhem, který bez větších problémů odjistil západku a otevřel vnější poklop. S pomocí pula se vysoukal na střechu. Loren pak vyskočil, přitáhl se a vyšvihl za ním. Dole pod nimi se ozvala hromová rána, jak kdosi jediným úderem vyrazil poklop. Pul bez řečí nasměroval Tirina k provazu a sám se pak přehoupl přes cimbuří a spustil se po laně k patě věže. Rikho jej s děsem v očích následoval.

Už když svištěl dolů, kousal se do rtů, aby nezaskučel bolestí. Sotva stál oběma nohama pevně na zemi, přitiskl spálené dlaně k chladnému kameni. Jak se hodí, ledové stěny prokletého Emregalu, uvědomil si ironii té chvíle.

„To budeš muset, hošku, vydržet," sykl Loren a snažil se, aby to neznělo příliš rozladěně, nebo dokonce kousavě. Pokusil se odhadnout, je-li rikho schopen proplížit se mýtinou, ale pak uslyšel několik hlasitě volaných rozkazů a vzdal se myšlenky na plížení.

„Rychle,“ houkl na rikha a dal se do běhu.

Tirin jej vrávoravě následoval. Za běhu si utrhl rukáv, a ačkoli jej to zpomalovalo, pomohl si zuby, aby jej rozdělil na dva zhruba stejné díly. Obalil si jimi v rychlosti ruce a vyrazil, co mu síly stačily, za pulem. Ze zhora, z cimbuří, se ozývaly vzteklé výkřiky a první z emregalských se začali spouštět k patě věže. Strážci pod baštou se rychle vzpamatovali z překvapení, ale přesto Loren s Tirinem zmizeli mezi stromy dřív, než je ozbrojenci dohnali. Běželi ozlomkrk, dokud stačili s dechem. Tma hrála v jejich prospěch, ale zároveň se díky ní nedokázali vyhnout všem větvím, které je šlehaly do tváří a působily bolestivé šrámy i na ostatních odkrytých částech těla. Dovolili si jen kratičký odpočinek, a zase pádili nočním lesem dál, dokud si neuvědomili, že už dávno neslyší hlasy pronásledovatelů. Pak padli vyčerpáním k zemi a odpočívali.

„To bylo o chlup,“ začal opatrně pul. „Nechci si ani představit, co by s námi mág udělal, kdyby se mu podařilo chytit nás všechny. Chudák Yard. Pořád si vyčítám, že jsme ho tam nechali, ale co jsme mohli dělat?“ povolil Loren konečně stavidla svému svědomí. „No, řekni, co jsme mohli dělat? No tak, Tirine. Tirine!“ zacloumal rikhovým ramenem, ale ten už hodnou chvíli spal jako dudek. Loren, osamělý v tu chvíli sám se sebou se rozhodl, že nechá přítele trochu zdřímnout a bude hlídat, ale i jeho po chvíli přemohla únava. Probudil se krátce před svítáním a okamžitě rikha vzbudil.

„Rychle pryč,“ nabádal jej. Byl vyděšený a v obličeji rudý, jak se styděl za nedobděnou hlídku. „Za chvíli bude les plný Laurosových chlapů.“

„Už měl dávno být,“ usoudil Tirin, sotva se

rozkoukal. Zaposlouchal se do zvuků lesa a chladil si přitom bolavé dlaně v ranní rose. „Něco mi tu nesedí," zašeptal spíš jen tak pro sebe, a konečně se postavil. „Měli bychom vyrazit." Nechal se Lorenem vést k místu dohodnutého srazu, a při chůzi uvažoval o tom, co se včera přihodilo. Cítil se nejistý, zmatený a vinný. Zanedlouho se přiblížili ke kraji lesa a pohled, který se jim naskytl, přerušil tok rikhových myšlenek. V dálce na pláni tábořil Vilem s prořídlou družinou. Sotva však opustili příkrov posledních stromů zpozorovali, že zároveň s nimi vyšel ve vzdálenosti asi pěti set stop severozápadně, tedy vlevo od nich, z lesa ještě někdo. Byla to postava, zahalená do tmavého pláště a něco v její kočičí chůzi, ve zvláštním rytmu kroků, donutilo Tirina, aby se přikrčil.

Loren si sedl na bobek vedle něj. „Taky máš takový divný pocit?" zeptal se.

Rikho pohlédl do pulovy nápadné bledé tváře. „Jde z něho strach," odpověděl přiškrceně.

Na obzoru nastal pohyb. Několik jezdců jim vyjelo vstříc. Blížili se rychle a po necelé stovce kroků rozvinuli orwarskou zástavu. Po chvilce už rozeznali tváře svých přátel i Viléma, jedoucího v čele. Rozběhli se k nim, jak nejrychleji dovedli.

Zatímco si Tirin vyměňoval pár vět s Akatem a Pesackem, Loren Vilémovi v krátkosti shrnul, co se ve věži událo.

Postava mezitím dokráčela k nedaleké vyvýšenině a tam se zastavila. Nebyla od nich vzdálená víc, než padesát sáhů. Vilem chvíli váhal, ale pak sebral veškerou odvahu a vydal se k ní. Čtyři muži z araverovy osobní stráže knížete okamžitě obstoupili a kráčeli spolu s ním, aby jej mohli chránit.

Muž několik okamžiků vyčkával a pak vyšel

Vilémovi vstříc. Zastavil se deset kroků od něj a tiše se zeptal: „Mám tu čest hovořit s araverem Vilémem Llonským?“

Nastalé ticho se nepříjemně prodlužovalo a kníže cítil, že musí něco říct.

„Bývá zvykem se představit, muži. Zvláště, hovoříme-li se svým panovníkem.“

„Promiň, ó kníže,“ uklonil se muž zdvořile. „Přicházím jako posel. Můj pán, Karmelin Lauros, si dovoluje pozvat tě k sobě. Domnívá se, že s ním stejně budeš chtít hovořit.“ Znovu se uklonil a o několik kroků poodstoupil.

Vilem se zachmuřil. „Vyřid svému pánu, že přijdu po poledni.“

„Myslel jsem,“ vysekl posel další poklonu, „že bych vás tam mohl doprovodit.“

Vilem však cítil, že potřebuje čas, aby se uklidnil, pročistil si hlavu a donutil nohy nést zbytek těla pevně, bez nepříjemného pocitu měkkosti a třasu. „Není třeba,“ odmítl a snažil se, aby jeho hlas zněl co nejrozhodněji. „Vyřid moji odpověď.“ S těmi slovy se otočil a odešel mezi své vojáky se stejnou grácií, jakoby na orwarském hradě skončil audienci posledního čekatele a vracel se do svých komnat. Stálo ho to však hodně úsilí. Muž nehnul ani brvou, jen se znovu uklonil a zahalil se do pláště. V následujícím okamžiku po něm na trávě zbyly jen otisky podrážek.

Kníže, kterého jeho muži upozornili, co se stalo, zatnul zuby a stejnoměrným krokem došel až ke svému koni. „Do tábora,“ zavelel a vyšvihl se do sedla.

„Docela by mě zajímalo, jak vypadal,“ řekl do ticha, když se později sesedli do kruhu před knížecím stanem.

„Nesnáším, když někomu nevidím do tváře.“

„Moc bych za to nedal, že to byl sám Lauros.“

uvažoval Akat.

„Dost možná.“ pokrčil Vilem rameny. „Co navrhujete?“ obrátil se k ostatním s utrápeným výrazem pro radu.

„Teď už nic, když jsi přijal, milosti,“ vyletělo z pula, který vzápětí pevně sevřel rty a zčervenal. Zdálo se, že je svým upřímným výlevem zaskočený víc, než ostatní.

Tirin, jenž se vzpamatoval jako první, začal o překot mluvit, protože mračna, stahující se nad pulovou hlavou, nešlo přehlédnout. „Taky si myslím, že to byl Lauros,“ prohodil lehkým, konverzačním tónem. „Jednoduše se přišel osobně přesvědčit, co jsme zač. Neuvěřitelná drzost.“ Po očku sledoval Vilémovu tvář. „Taky je podle mě zbytečné uvažovat, co s načatým večerem,“ obdařil Viléma odzbrojujícím úsměvem. „Dýchánek u Laurose nastolí pravidla hry a pak se uvidí. Nevíme, jak je mocný, i když už můžeme ledacos tušit, ani jak daleko je ochoten zajít. Jediné, co můžeme udělat, je obrnit se trpělivostí a být ve střehu.“

Vilem si rikha změřil zpytavým pohledem a pak nepatrně kývl. Tirin měl v tu chvíli pocit, že kývnutí neznamenalo jen souhlas s jeho hodnocením.

Všichni nakonec přiznali, že má rikho a tím pádem i Loren, pravdu. Byla to však strašlivá představa, že jak jednou stanou Laurosovi tváří v tvář, budou bezpochyby v jeho moci a jen na mágovi záleží, nechá-li je odejít.

Kdyby tu byl Yard, už by měl dávno sbaleno, pomyslel si Tirin a vzápětí se zhrozil nad směrem, kterým se ubíraly jeho myšlenky. Vstal a vykročil směrem do pláně. Yard šel přeci do Emregalu s námi a zůstal tam jen kvůli mému nedomyšlenému plánu, uvažoval. Jestli se naivní představě dá vůbec říkat plán,

uvědomil si vzápětí.

Táborištěm zavoněly první známky připravované snídaně. Tirin však neměl na jídlo ani pomyšlení. Zamračeně obcházel tábor a pomalu se propadal stále hlouběji do svých úvah. Od chvíle, kdy jsem odešel z Hobaru, přemýšlel, nutím lidi kolem sebe svou nezkušeností a hloupostí podstupovat ta nejnemožnější rizika. Bylo by na čase, abych se z toho všeho poučil a začal jednat rozumně. Pokus o proniknutí do Emregalu byl vrcholem mých zbrklých kousků, peskoval se a kousal do rtů. Ti lidé mi z nějakého nepochopitelného důvodu věří, a já je vždy naženu proti zdi. Zaťal pěsti a vlna horkého, neovladatelného vzteku jím prostupovala, aniž by narazila na jakoukoli překážku. Cítil se nepříjemně sevřený a každá další myšlenka, která mu vytanula na mysli, se okamžitě obracela proti němu. Jakoby v té chvíli ztratil veškerou schopnost obrany. Rozpřáhl ruce a doširoka rozevřel oči údivem. Co to se mnou k sakru je? „Tiri?“

Snad to bylo tím důvěrným oslovením, možná naléhavostí v hlase, nebo prostě jen proto, že byl Akat Tirinovým dlouholetým, velmi blízkým přítelem, zkrátka, jeho hlas pronikl všemi vrstvami Tirinových dovnitř i ven hřeby opatřených bariér. Tirin bytostně cítil, jak se závoj mlhy poodhrnul a paprsky ranního slunce prozářily zakroucená zákoutí jeho mysli. Navzdory zvednutým víčkům nevidoucí oči si pomalu počaly uvědomovat svět kolem sebe, a s ním i Akata.

„Kazím na co sáhnu,“ promluvil konečně a v jeho pohledu byla prosba o pomoc.

„To si nemyslím,“ odpověděl Akat a pevně sevřel Tirinovy dlaně ve svých. „Prostě, jak pořád říkají Yard s Lorenem, už nejsme v Hobaru. Co víc, to co dnes děláme už nepadá jen na nás. Ty záležitosti jdou dost

do široka, a tak se ani tvůj pohled nesmí napřít jen jediným směrem. To je všechno, o co tady kráčí.“

„Ty jsi poklad, Akate,“ povzdechl si Tirin a napětí z jeho tváře pomalu vyprchávalo. Vymanil se z přítelova sevření a posadil se do mokré trávy. „Myslíš že to, že jsme kluci zralí na ženění ještě neznamená, že jsme dospělí?“

Akat se spokojeně usmál a zahleděl se k lesu. Po chvilce se posadil vedle Tirina a dlouho pak spolu mlčeli.

V tmavém, plísní páchnoucím podzemí stáli dva muži. Menší a starší z nich, který se v těchto zdech choval a cítil jako doma, zahalený v černém plášti, tiše šeptal.

* * *

„Dobře ti rozumím. To všechno ti může být dáno – není nic snazšího. Stačí jen poznat pravdu a přijmout ji. Chceš?“

Druhý muž horlivě kýval hlavou. Před jeho vnitřním zrakem se začal odvíjet nový život, zcela odlišný od toho, který dosud vedl.

„Tak se pozorně dívej.“ Starší pokynul rukou k temnému výklenku a mladší se díval. Na černém pozadí jakoby se nepatrně pohnulo něco ještě temnějšího.

* * *

Prostor před Emregalem byl vyklizen, zmizeli koně i hlídky. U brány je očekával jediný muž. Byl zahalený do černého pláště a zdálo se, že jde o stejného člověka, který je navštívil v táboře. Stál tam, mírně nahrbený, bez hnutí – Tirin měl však pocit, že jeho pohled cítí i přes vzdálenost šedesáti kroků. Chtěl se se svým

pocitem někomu svěřit, ale uvědomil si, že na to není ta pravá chvíle.

Araver si odkašlal, jako kdyby chtěl něco říct, pak si to však rozmyslel a jenom rukou naznačil, ať zůstanou kde jsou, a seskočil z koně. Rikho chvíli bojoval s nutkáním rozběhnut se za ním. Co zmůže kníže sám, proti mocnému čaroději? Co bych proti němu zmohl já, položil si otázku a Vilem mezitím nezadržitelně kráčel k věži.

„Můžeme něco dělat?“ zeptal se Loren. „Viděl jsem, že jste se ráno na pláni radili.“

Tirin se obrátil k pulovi a smutně zavrtěl hlavou. „Je příliš silný, příteli. Nezbývá než počkat, jak to celé dopadne, a doufat.“

Když araver došel k bráně, muž v černém hábitu se konečně pohnul. Zdvihl hlavu tak, že odhalil větší část obličeje a pak, jakoby se rozhodl, že to ještě nestačilo, stáhl černou kápi na záda. Vilem spatřil bledou tvář muže středního věku a pokusil se v ní najít něco odpudivého, co by potvrdilo jeho názor, který si utvořil. Nic takového nenašel. Snad jen zbytečně ostré rysy Laurosovy tváře a nepřirozeně zarudlé oči, jaké mívají pijáci, mohly hovořit o něčem nepřirozeném a tvrdém v tomto muži. „Vítejte,“ kývl čaroděj hlavou. „Domnívám se, že k našemu setkání muselo dříve, či později dojít. Nepůjdeme dovnitř?“

„Není třeba, díky,“ zavrtěl Vilem hlavou. „Chtěl jste jistě hovořit o něčem konkrétním. Předpokládám, že VY,“ řekl s důrazem, „jste Karmelin Lauros.“

„Oh, promiňte, nepředstavil jsem se. Samozřejmě. Karmelin Lauros, jméno mé. Těší mě, že vás poznávám, vaše milosti,“ uklonil se čaroděj.

„Těší vás,“ řekl kníže zamyšleně a zarazil se. Poprvé postřehl za uhlazeným chováním emregalského

pána stín pohrdání. „To mám opravdu radost, ale hovořte. Oba víme, že máte o čem.“ Hovořil ostře a sebevědomé, ale maska sebejistoty měla křehké stěny a hrozila každou chvílí prasknout. „Nepůjdeme ke mně?“ zeptal se Lauros.

„Svěží vzduch mi nikterak nevadí,“ ušklíbl se Vilem a přejel pohledem ponuře působící stěny Emregalu. „Ne, děkuji. Myslím, že tady nám bude stejně dobře, jako kdekoli jinde.“

„Tak tedy někam stranou,“ hlesl tiše Lauros a vyloudil na tváři prosebný výraz, který působil spíš výsměšné.

„Jestli si budete přát, můžeme se posadit támhle na ty pařezy,“ navrhl Vilem. Změna, která se odehrála v mágově obličeji, mu na jistotě nepřidala a navíc měl pocit, že Lauros mu nehledí jen do očí, ale skrze ně až do mozku. Otřásl se. Uvědomoval si, že čaroděj ví o jeho strachu. Dokonce s ním počítá. Musím vydržet, pomyslel si. Všechno je lepší, než vstoupit do té věže. Když tak o tom přemýšlel, musel Tirina obdivovat, že se o to vůbec pokusil. Odpoutal se od Laurosova pohledu, pokynul směrem k mýtině a vykročil. Posadil se na kraj nejbližšího pařezu a počkal, až k němu Karmelin dojde.

Mág, jak se zdálo, nijak nepospíchal. Tvářil se, že přehlédl gesto, kterým ho kníže vybídl, ať se posadí, a změřil si jej spatra nepříjemně ostrým pohledem. Stále mlčel, a to knížete nemálo znervózňovalo. Ticho houstlo. Když už se zdálo nesnesitelné, mág se nehezky usmál.

„Zdá se, že bych snad mohl přejít k věci.“ Dříve, než pokračoval v řeči, zadíval se Vilémovi ještě jednou zkoumavě do očí a v tom pohledu tančily tisíce temné rudých jisker.

„Zachránil jsem vaši dceru. Mám ji tady, na svém panství. Můžete hovořit o velkém štěstí, že se dostala právě do mých rukou. Únosce jsem přísně potrestal. Už si s nimi nemusíte dělat starosti.“

Knížeti jeho chladně a drze do očí vmetená lež vyrazila dech.

„Nezdráhám se vám ji navrátit,“ pokračoval čaroděj, „ale jelikož jsem poněkud v tísni, stanu se tak trochu vyděračem. Vydám vám dceru proti podpisu na téhle listině,“ vytáhl zpod pláště pergamen a podal jej Vilémovi. Kníže svitek rozbalil a potichu četl. Já, Kníže araver Vilem Llonský se tímto zavazuji a slibuji, že nebudu zasahovat proti orwarské gildě, ani Karmelinu Laurosovi a jeho lidem. Toto stvrzuji přísahou a svým podpisem, kníže araver Vilem Llonský.

„Stačí jeden úhledný podpis a Vilena je vaše,“ pronesl Lauros medovým hlasem. „Můžete mi věřit, že mám dobré důvody hájit své zájmy.“

„Co si o sobě, sakra, myslíte?“ vykřikl Vilem. „To nikdy nepodepíšu,“ sáhl po meči a vrhl se na Karmelina. Mág jen pozdvihl dlaně a novopečený pán Orwaru znehybněl ve směšné pozici, s mečem napůl vytaženým z pochvy. Loren, stojící ve stínu stromů na okraji mýtiny, vykřikl vzteky a dal se do běhu. Nebyl sám. Všichni muži Vilémovy stráže se rozběhli s ním. Tirin, postávající opodál, si okamžitě uvědomil, do jak strašlivého, smrtelného nebezpečí se všichni řítí. Mágova magie byla neskonale silnější než jeho, a on si ve vteřině představil, kam takové jednání může vést. Navíc sám neznal žádné kouzlo, kterým by mohl na Laurose zaútočit z takové vzdálenosti. Chápal, že všichni běží na jistou smrt. „Stůjte,“ vykřikl, jak nejhlasitěji dovedl, a sám se rozběhl, aby pulovi zkřížil

cestu. Nezastavil se téměř nikdo. Jen Pesack s Akatem se po sobě podívali a zvolnili. Pak si všimli Tirina, pochopili jeho úmysly a znovu vyrazili, aby mu pomohli zastavit Lorena. Rikho se vrhl pulovi pod nohy a podařilo se mu jej srazit na zem. Vzteky pološílený pul se s ním začal prát a nebýt Akata s trpaslíkem, byl by ho asi pěkné zřídil. Pesack Lorena v nestřeženém okamžiku poslal úderem plochou stranou své sekery do limbu. Společně pak odtáhli přítele zpět mezi stromy. Z rozlícených stopařů a mužů Vilémovy stráže se však nezastavil ani jeden. Zbývalo jen doufat, že do Laurosových plánů nezapadala smrt Viléma, ani jeho mužů.

Vše se naneštěstí vyvíjelo přesně podle Tirinových nejtemnějších představ. Mág se rozhodl demonstrovat sílu tím nejtvrdším způsobem. Před knížecími vojáky vyrostla zčistajasna vysoká ohnivá hradba. Muži řvali hrůzou i bolestí a dávali se na ústup. Jen tři vojáci našli odvahu proskočit ohněm a pokračovat v běhu ke dvojici, stojící mezi pařezy. Oheň scénu ještě chvíli zastiňoval a když o něco později konečně zmizel, spatřil Tirin tři zohavená spálená těla, ležící mágovi u nohou. Všichni znehybněli a vyčkávali, co se bude dít.

Mág posměšně zamával rukou směrem k lesu a pak se rozmáchl širokým gestem. Kníže se svalil na zem, ale ihned se k úlevě všech, kteří se shromáždili na kraji lesa začal škrábat na nohy, ruku stále na jílci meče. Lauros se rozkročil a i na dálku bylo poznat, že Vilémovi cosi důrazné vysvětluje. Pak chvíli hovořil kníže a mával přitom rukama nad nějakým cárem pergamenu. Najednou oba zničehonic zmizeli. Tirin měl pocit, že se zblázní bezmocností. On, ani nikdo jiný však nedokázal vymyslet nic, čím by mohli araverovi pomoci. Čekali na kraji lesa, dokud se brána

neotevřela. Na prostranství vyšel Vilem, s Vilenou po boku. Za nimi se belhal Yard. Rikho nevěřil vlastním očím. To vypadá příliš snadně a idylicky, pomyslel si. Co za tím může vězet?

V temném, zatuchlém podzemí, daleko od Vilémovy zdecimované, mlčenlivé, domů se vracející družiny, se rozléhal dlouho neutuchající, nepříjemný smích. Ještě mnohokrát déle jej vracela ozvěna starých, místy plísní pokrytých zdí.

Karmelin Lauros seděl nad svitkem, popsaným velmi drobným písmem a sršel dobrou náladou. Zvítězil. Podařilo se mu zlomit moc zlé věštby. Kosz, jeho temný bůh, stál opět při něm. Budiž jeho jméno blahoslaveno na věky.

Jen jediné mágovi trochu kalilo radost z vítězství. Ten malý čaroděj, který přijel s knížetem a dovolil si dokonce proniknout mezi zdi Emregalu. Právě to neskutečné sebevědomí Laurose mátlo. Ten človíček je buď neskonalý blázen, nebo setsakra dobrý čaroděj. Proč ale nezasáhl, když si mág pohrával s Vilémem?

Musím o něm zjistit co nejvíce, sliboval si pán Emregalu. Musím se ho zbavit. Teď už to možná půjde.

VI. kapitola

„A co se stalo pak, vaše jasnosti?“ pokoušel se rikho zjistit podrobnosti ze setkání Laurose s knížetem.

„Nerad bych o tom mluvil,“ mávl araver rukou.

„Promiň, výsosti, ale cítím, že je to velmi důležité.“ Tirin věděl, že se stalo něco, co Viléma velmi pokořilo, a že bude trval dlouho, než se o tom odhodlá promluvit. Rád by znal pravdu hned teď, ale bylo mu jasné, že bude muset být trpělivý.

Ještě dva týdny po návratu do Orwaru chodil kolem knížete po špičkách a jen občas mu jemné naznačil, že ještě stále čeká na odpověď. Nakonec jej Vilem pozval do svých komnat a tam se Tirin dozvěděl celou pravdu.

Karmelin aravera až neskutečně snadno zlomil a on podepsal. Jeho podpis je na té listině a on ví, že už nemá právo být araverem. Jen neměl sílu to někomu říct. Až dodnes. Teď, když konečně promluvil, jakoby z něj vše spadlo. Našel svoji sílu.

Vilem seděl ve svém pokoji ještě dlouho po tě, co se za malým kouzelníkem zavřely dveře a přemýšlel o tom, co mu rikho řekl. Dospěl k názoru, že Tirin má ve většině věcí pravdu, ale nic to nemění na tom, že se knížeti bude s vědomím toho, čeho se dopustil, nesmírně těžko žít. V každém případě se musí pokusit napravit alespoň část z toho, co hned na začátku své vlády napáchal. Nenapadalo jej však nic, co by mohl proti Laurosovi podniknout. Slunce se klonilo k západu a on stále ještě seděl a přemýšlel. Krátce před večeří jej vyrušilo zaklepání na dveře. „Vstupte,“ řekl hlasem klidnějším, než se ve skutečnosti cítil. Byla to Vilena.

„Oni odjeli, otče,“ řekla vyčítavě namísto pozdravu. „Nikomu nic neřekli, sebrali se a zmizeli.“

Tirin mě předběhl, pomyslel si Vilem a pátravě se zahleděl na svou dceru. Neuniklo mu, jak se Vilena v posledních dnech dívala na černovlasého pula Lorena, když si myslela, že ji nikdo nepozoruje. Také si uvědomil, že to všechno mohlo začít už tehdy v Llonu, když jej žádala, aby se pul stal členem jejího osobního doprovodu. Jednou to muselo přijít, povzdychl si a před očima mu vyvstal obraz Astry, Vileniny již dva roky mrtvé matky.

Dvacet mil na západ, od hlavního města knížectví, tepala kopyta pěti koní prach Vilenské stezky. Nezastavili, ani když se na orwarskou pláň snesl soumrak. Zdálo se, že jezdci chtějí ještě tohoto dne mezi sebe a Orwar položit co největší vzdálenost. Pádili nocí a krátce před rozedněním, ještě pod rouškou tmy, projeli jižně od Emregalského lesa. Schopný stopař by poznal, že dva z koní vezli čtyři jezdce a zbývající dva nesli jen lehký náklad. Třetího dne ráno dojeli k Vilenskému mostu.

„Až do večera nevylezu z hospody," kasal se urostlý vousatý válečník, ukrývající svou kštici pod zbrusu novou bronzovou přilbicí.

„To se hodí, Yarde," odpověděl vysoký, šlachovitý, černovlasý mladík. „Po těch zážitcích z Emregalu se musíš pořádně odreagovat." Mrkl na válečníka a obrátil se k ostatním. „Všichni zůstaneme zalezlí až do soumraku a já se pak pokusím vyřídit naše záležitosti."

Rikhové mlčky přikývli a jako jeden muž upřeli své pohledy zpět k Yardovi. Už několik dní si lámali hlavu nad změnou, která se s válečníkem odehrála. Byl teď podivně roztěkaný. Chvíli veselý, chvíli popudlivý a mnohem častěji zamračený a nemluvný. Otázky směřující k jeho krátkému pobytu ve zdech Emregalu však pokaždé odbyl mávnutím ruky, doprovázeným

často bolestně staženým obočím.

Sotva se slunce dotklo obzoru, vstal Loren od stolu a zamířil ke dveřím.

„Hodně štěstí,“ houkli za ním jeho spolustolovníci sborově.

Když se však po mnoha paprscích vrátil, netvářil se ani trochu spokojené. „Tak jak?“ přivítal jej starší z rikhů.

„Nic. Našel jsem tu palírnu, o které tenkrát hovořil, a domluvil jsem si schůzku u řeky. Nikdo nepřišel. Zkusím to zítra. Teď mám žízeň, že nevím, jak se jmenuju.“

„Jasně,“ smál se Tirin. „Až se napiješ, tak si vzpomeneš. Ale jenom na chvíli.“ Ostatní vybuchli v návalu nevázaného veselí. I přes vážnost situace nedokázali sedět jak boží umučení. Zvláště povaha rikhů se mohla ostatním zdát více než lehkovážná. Bavili se dlouho do rána, a ani si nevšimli otrhaného muže, který se zdvihl od rohového stolu a zmizel zadním vchodem, kam chodili návštěvníci nálevny močit, a už se nevrátil. Krátce před svítáním se vytratili jeden po druhém spát. Slunce je pracně budilo ještě před polednem, ale úspěch místo něho slavila vepřová kýta, opékaná k obědu několika gerským kupčíkům, jejíž vůně se linula až do patra a našla si cestu k citlivým nosům rikhů.

Přestože věděli, že by to pro ně nemuselo být zrovna dvakrát bezpečné, nevydrželi sedět druhý den na zadku a vyrazili do města. Potulovali se ulicemi až do chvíle, kdy se od nich Loren odpojil a odešel na stejné místo u řeky, jako předešlého dne. Zatímco oba rikhové s trpaslíkem obhlíželi nespočet krámků a stánků, Yard se vrátil do hostince. Zdálo se, že vzpomínky na Emregal budou dlouho živé a válečník už nikdy nebude tím,

koho tak důvěrně znali. Mnohem více teď pil a halasně se bavil, ovšem především s ostatními návštěvníky hospody. Co se svých druhů týče, poněkud ochladl. Tirin uvažoval, že by měl sám někdy vyzkoušet účinky některých kouzel na sobě. Jak tak vzpomínal, jediné kouzlo, které zažil na vlastní kůži bylo to, které mu vzalo paměť. Pohříchu, s tímto jediným zaklínadlem si užil víc, než mu bylo milé. Jakmile se alespoň částečně vyřeší problémy, do kterých se nechtě přimíchali, byl pevně rozhodnutý zamířit co nejrychleji do rodného Hobaru, probrat všechno s mistrem Světlanem a podívat se, co je zač mapa, o které mu řekl Křišťálový věštec.

Pul se už po bůh ví kolikáté ploužil podél řeky a kolem přistávací lávky. Nečekaně studený vítr mu fičel kolem uší a on se snad už po dvacáté snažil zabalit do pláště co nejtěsněji. Vzpomínal, jak to vypadalo tenkrát, kdy potkali Karlíka poprvé. Znova se zamýšlel nad každým detailem, když ho vyrušil zvuk od řeky. Otočil se, ale útok, který podvědomě očekával, přišel z druhé strany. Šlo to ráz na ráz. Roky tréninku podmíněný kryt, odskok bokem, otočka na špičce. Krátký pohled do tváře útočníka, levá ruka tasí dýku a dopředu. Všechno dobré, až na to, že muži byli dva. Tak tedy znovu odskok. Jeden z útočníků jeho úmysl vystihl a pohnul se spolu s ním. Tak se jim podařilo dostat pula mezi sebe. Loren se pokusil proskočit jim za záda. Chyba. Nebyli to žádní začátečníci. Situace zůstala stejná, jen téměř zrcadlově otočená. Jedné svištící čepeli se vyhnul, druhou odrazil, s kopancem na ledviny už to bylo horší. Ztratil rovnováhu a další ráně dýkou uhnul jen zázrakem. Následoval soušek, jehož vykrytí jej odhodilo dozadu. Tam ale, vzhledem k tomu, že se pozice otočily, bylo křoví. Hlavou mu

náhle bleskla šance na záchranu. Nebo na rychlou smrt, pomyslel si.

„Menší peklo," vyrazil ze sebe heslo, na které si v hospodě U švába nevzpomněl.

Pohled na blížící se čepel byl provázen neskutečné zrychlenými vzpomínkami na mnoho uplynulých let. Když se rána vedená na hrud zastavila snad palec od jeho těla, naplňovala mu hlavu jen jediná myšlenka. Znovu viděl před sebou, jako na dlani, rodný Eleal.

Probrala ho rána do žeber, vedená tak, aby byla citelná, ale ne příliš.

„To heslo už neplatí," syknul jeden z útočníků, „ale myslím, že jsem o tobě už slyšel. Ty jsi Loren, že?" Pul horlivě přikývl.

„Pojď za mnou." Vedl pula vycházkovým tempem podél rozestavěné části městských hradeb, které byly poslední podmínkou k tomu, aby Vilen dostal statut města, a Olwik Vilenský by tak dosáhl splnění svých tužeb. Stal by se baronem, ovšem jen za předpokladu, že nový araver potvrdí platnost příslibu svého předchůdce.

„Tak povídej. Už jsme kvůli tobě chtěli obrátit město vzhůru nohama." Všichni seděli v pokoji nad šenkem a upírali veškerou pozornost k Lorenovu vyprávění.

„Jak už jsem řekl. Zatímco jeden se mnou obcházel hradby, druhý běžel kamsi pro Karlíka. Už jsem se bál, že obejdeme celé město dokola, ale najednou se odnikud vynořil Karlík a odvedl mě na pláň, kde jsme zůstali sami."

„A co? Ptal ses ho na Laurose?"

„Ne. Ptal jsem se ho na mrkvovou omáčku," urazil se Loren, že je neustále přerušován.

„Tak už ho, k sakra, nechte mluvit," napomínal

Tirin ostatní.

Pul se nadechl a pokračoval. „Není toho mnoho, co jsem se dozvěděl. Základ veškerého dění v podsvětí stojí na věčném boji o moc a o přežití. Co se toho prvního týče, musím říct, že náš přítel dosáhl mnohého. V současné době drží pevně ve svých rukou drtivou většinu vilenské gildy. Zbytek odporu je prakticky na zhroucení. Nejpozději do dvou měsíců by se mu mohlo podařit zcela ovládnout podsvětí ve Vilenu. Naši pomoc už tak akutně nepotřebuje, ale spolupráci by klidně uvítal. To je jedna věc.“ Rozhlédl se kolem sebe. Zjistil, že posluchače zaujal a nehodlal jejich pozornost ztratit.

„S Karmelinem Laurosem, to je jiná. Karlík říkal, že zatímco vůdci gildy ve Vilenu byli vždy známi alespoň několika zasvěceným, v Orwaru je tomu jinak. Ten, kdo dává rozkazy gildě v hlavním městě, tak činí už několik let anonymně. Proto se domněnky o tom, kdo by to mohl být, různí. Jedna z variant například uvádí jako skutečného vůdce bývalého aravera. Jiná hovoří o podvratné činnosti z Coolwinu, což je s největší pravděpodobností pitomost. Někteří se domnívají, že gildě vládl Vilem a jeho nynější nástup na trůn je vlastně definitivním převzetím moci ve dne i v noci, jak tomu vilenští říkají. V každém případě, žádné zmínky o mágovi z Emregalu. Jsme patrně jediní, kdo mají jakýsi důkaz o délce jeho prstů.“

„Počkej,“ přerušil jej tentokrát Tirin. „Myslím, že jsem v tom všem zachytil cestičku. Poslouchej. Vzpomínáš si na prokletý dům, ve kterém strašilo?“

„Jasně. A co má být?“

„To děvče tenkrát přeci říkalo něco v tom smyslu, že by tam měli žít araverovi čarodějové. A přes ně už není daleko k Laurosovi. Co když se prostě s bývalým

araverem dohodli a rozdělili si moc. Jeden ve dne a druhý v noci, jaks řekl před chvílí. Myslíš, že je to tak nemožné?“

„Nemožné? Obávám se, že je to velmi pravděpodobné,“ zamyslel se Loren. „Čarodějové, ukrývající se v tom domě, Laurosovi zprostředkovávali kontakt s gildou. To by mohlo sedět.“

„Jasně,“ rozzářil se Akat. „A když se Vilem vytasil s Araverovými ostatky, tedy – chci říct – s mečem a tím ostatním, tak mág včas odhadl situaci a připravil se na případnou změnu. Po volbách prostě hodil Berholfa přes palubu a vymyslel způsob, jak si obmotat Viléma kolem prstu. Teď se domnívá, že má všechno v suchu, poleví v ostražitosti a to je jedinečná příležitost, jak mu zatnout tipec.“

Tirin se rozesmál. „Ty máš ale nápady. Jak si s ním chceš poradit? Oba známe nějaká ta drobná kouzlíčka, ale proti Laurosovi jsme naprostí žabaří. To celé je hloupost.

Máme se ještě hodně co učit, abychom se společnými silami mohli postavit někomu takovému. Zapomeň na to. Povíme Vilémovi, co jsme zjistili a jestli toužíš po dobrodružství, můžeme se jet, pro mě za mě, podívat třeba do toho Teranu. Co vy na to?“

„No, nevím,“ mnul si Loren bradu. „Nicméně, napadá mě zajímavý způsob, jak Laurose vyprovokovat k nějakému nepředloženému činu. Mohli bychom Karlíkovi pomoct zvětšit vliv na podsvětí. Jistě má nějaké kontakty v Orwaru, a možnost rozšířit moc na sídelní město by ho určitě zajímala.“

„Ty jsi mi hrdina,“ ušklíbl se Pesack. „Ještěs pořádně nevybředl z jednoho problému, a už si koleduješ o další.“

Yard se zamyslel. „To nevypadá až zas tak špatně.

Myslím, že v budoucnu se asi přeorientuju spíš na zlodějnu. Ta má budoucnost. Mimochodem, ten Teran," zeptal se s dychtivostí v hlase. „Tos myslel vážně?"

„No, jen takový nápad pro případ, že by nebylo do čeho píchnout," odvětil kouzelník a z tónu jeho hlasu bylo znát, že se do hlavního města staré Wheerie zase tak moc nežene.

„Nejsem proti," nechal se z ničeho nic slyšet Pesack. „I když už vím, že tam nikdo nežije, nesmírně by mě zajímalo, jak dopadlo město, ze kterého byla řízená tak veliká říše."

„Asi tak nevalně," utrousil Akat, „že se ti o tom ani nezdálo."

„Nezdálo, to máš pravdu," odpověděl nepřítomně trpaslík. „Už mnoho let se mi vůbec nic nezdálo," zamyslel se a vypadalo to že jej ten nečekaný postřeh nemálo překvapil. „Není to divné?" zeptal se. „Možná jsi nemocný," dobíral si ho Akat.

„Nebo zkrátka nejsi Kochranovým oblíbencem," zachechtal se Yard.

„Pána snové říše bych si do úst raději nebral," napomenul válečníka Loren.

Kochran byl málo uctívaným, ale přesto obávaným vládcem snového světa, a dárcem snů a vizí. Pul jej nechtěl nijak popudit a raději navrhl, aby si šli zabalit věci. Tady už nebylo co řešit a Viléma bude jistě zajímat, na co přišli. Vlastně na nic, uvědomil si Loren, ale nápad s Karlíkem v hlavní roli se mu zamlouval čím dál tím víc.

Ještě té noci odjeli z Vilenu.

„Tak se mi zdá, že jedeme jinudy, než bychom měli. Podívej, kde vychází slunce," ukazoval Tirin následujícího rána k obloze.

„Vychází. No a co má být?“ zeptal se Loren podrážděně.

„Co má být? Jedeme špatně. To jsou ty tvé noční jízdy. Kam tak spěcháš? Do hrobu?“

„Nekřič. A kam si myslíš, že jedeme?“ snažil se Pesack zmírnit náhlý výbuch zlosti, na který nebyl u Tirina zvyklý.

Rikho se zastyděl. „Promiň, ale je přeci zřejmé a podle slunce nad slunce jasnější, že jedeme k jihu,“ jeho slovní hříčka pomohla trochu uvolnit napětí.

„Nehádejte se. Někdo nás pronásleduje,“ upozornil válečník. „Kde?“ zeptal se Akat a začal se rozhlížet.

„Pronásleduje znamená za náma,“ zatvářil se Yard útrpně, jako když něco vysvětluje učitel nechápavému žáku. „Ale ne. Neotáčejte se. Vidíte támhle ten les na obzoru? Dojedeme až k němu a tam se ukryjeme. Rád se podívám, komu stojíme za pozornost.“

Vyrazili ke vzdálené hradbě lesa. Tam se skryli a po delším čase prošel ve vzdálenosti necelých deseti kroků od nich po cestě muž v hnědé kutně. Sotva byl z doslechu, otočil se Loren k válečníkovi.

„Tohle že má být pronásledovatel? Vždyť nemá ani koně.“

„Může to být úskok,“ navrhl z ničeho nic Akat. „Třeba předpokládá, že o něm víme, ostatní hlídají jeho koně a on se za námi vydal pěšky v převleku za mnicha.“

„A tys za námi viděl nějaké ostatní?“ zeptal se Loren, překvapený, že se rikho tak snadno chytil válečníkovy myšlenky.

„Neviděl. Byli by hloupí, kdyby se nechali vidět. Může být něco, jako jejich zvěd. Co vy na to?“ ohlédl se po ostatních. „Myslím, že na zvěda je dost starý,“ podotkl Pesack.

„Starý?“ podivil se pul. „To soudíš podle vousů, co mu trčely zpod kápě? Podívej na sebe. Říkals, že jsi mladý trpaslík, a jaké máš vousy.“

„Vousy může mít kdekdo,“ přitakal Yard. „Kromě tady Tirina s Akatem. Těm nerostou.“

Rikhové se po sobě podívali. Tirin už chtěl něco říct, ale Loren ho předběhl.

„Vousy, nevousy, buď ho budeme ještě chvíli sledovat, nebo se tu zdržíme, abychom zjistili, jestli jede někdo za ním.“

„Jo. My tu budeme trčet a on nás zatím obejde, aby se moh vrátit k ostatním,“ rozčílil se válečník.

„Vidíte všude bílé myši.“ Tirin, ještě zjevně popuzen zmínkou o svých třech chlupech na bradě, se rozhodl učinit debatě krátký proces. „Buďto se rozdělíme, nebo půjdeme všichni za tím mnichem. I kdyby tu nebyl sám, můžeme jej chytit a pokusit se z něj něco dostat. Pořád tu ale existuje možnost, na kterou jste trochu zapomněli. Co když je to docela obyčejný pocestný? Prostě člověk, který jde jen tak kolem.“ Chvíli bylo ticho.

„Tirin má pravdu. Máme jen podezření a žádné důkazy. Pojďte, budeme ho nějaký čas z povzdálí sledovat,“ vyzval nakonec ostatní Loren.

Vydali se tedy za mužem v kutně a pomalu získávali přesvědčení, že měl rikho pravdu.

„To je na draka,“ odfrkl si Yard. „Pojeďme normálně dál. Akorát se zdržujeme.“

„Jasně. Pospícháme totiž do Teranu. Jenomže místo na východ, uháníme už pěkné dlouho k jihu,“ pronesl kousavě Tirin. Rozladění jej zjevně ještě nepustilo ze spárů a ostatní se s ním nechtěli hádat.

„Podívejte,“ syknul Pesack. V naznačeném směru se potulný mnich právě pohodlně usadil na kraji cesty, a

zadíval se jejich směrem, jakoby na ně čekal.

„Tak, pánové. Kdo měl pravdu?“ Válečník se zatvářil vítězoslavné a hned na to se pátravě zahleděl směrem, odkud přijeli. „Jaký řád se tady u vás vlastně obléká do hnědého?“ zeptal se z ničeho nic Pesack.

„Žádný,“ odsekl Tirin. „Ten muž je unavený, a tak odpočívá. Jestli sis nevšiml, tak narozdíl od nás nejede na koni.“ Rikho pobídl své zvíře a bezstarostně se rozjel přímo k mnichovi.

„Hnědá barva by měla, pokud vím, příslušet mnichům Ulvikovým,“ ozval se Akat. „Nikdy jsem ale žádného neviděl.“

Tirin mezitím dojel až k muži sedícímu u cesty a zarazil koně.

„Dobré poledne. A dobrou chuť,“ dodal, když se mnichova ruka zvedla k ústům s kusem jakési placky. Muž sousto dlouho, poctivě žvýkal a dával si s odpovědí na čas. Teprve po chvíli, když dorazili i ostatní, k nim zvedl oči, které působily nesmírně staře v obličeji, podle odhadu, maximálně pětačtyřicátníka.

„Ano, už je skoro poledne. Dobré i vám. Vidím, že se vám konečně podařilo mě dojet.“

I na jeho hlase je něco zvláštního, uvědomil si Tirin. Především to, že ani podle něho nebylo možné určit, patřili muži mladému, nebo staršímu. Rikho, který se tak ochotně ujal úvodního slova, teď najednou nevěděl, jak dál. Mnich mu trochu pomohl.

„Inu, když už jste tady, mohli byste se mnou posvačit. Tedy – poobědvat,“ dodal s pohledem upřeným na oblohu. Vytáhl z malého vaku ještě tři placky. „Jen nevím, jestli nám to bude stačit.“

„Nemusíte si dělat starosti,“ zadrmolil Akat horlivě. „Máme své vlastní jídlo.“ Začal tahat z torny plátky uzeného masa a po chvíli se objevil i bochník sýra.

„Vezměte si s námi,“ nabídl se zdvořilou úklonou.

Muž se mírně pousmál, kývl na souhlas a ulomil si trochu ovčího sýra. Maso odmítl.

„Nechte si chutnat,“ mluvil dál mladší z učňů. „Je dobrý. Skoro jako by byl od nás z Hobaru. Koupili jsme ho sice ve Vilenu, ale to vůbec nevadí. Jen si dejte.“

Co se to, u všech bohů, děje, přemýšlel Tirin, ale jeho mysl, jakoby se prodírala hustě tkanými závoji. Nedařilo se mu dát dohromady složitější myšlenku a něco, co mu zpočátku vytanulo na mysli, jakoby neustále proklouzávalo mezi prsty.

„Možná by vám přišla k chuti i kapka vína. K tomu sýru…“ pokrčil Loren skoro omluvně rameny a podal mnichovi šplouchající měch.

Yard zašoupal nohou a po chvíli se posadil opodál. Tirin nevěřil vlastním očím. O co tady, k sakru, jde? Bojoval s pocitem, že by měl tomu naprosto neznámému mnichovi říct něco příjemného, a nebylo mu jasné proč.

Pesack, poslušen trpasličí zdvořilosti se představil, a ostatní hned po něm říkali svá jména. Jako poslední se váhavě představil Tirin. „A vaše jméno?“ zeptal se do chvíle ticha. „Ještě jste nám neřekl své jméno.“

„Jméno? K čemu jsou jména. Můžete mi říkat prostě Poutník, chcete-li.“

Neviditelný, ale všudypřítomný opar, který je až do téhle chvíle halil, jakoby se najednou rozplynul.

„Poutník?“ zeptal se Loren. „Copak to je nějaké jméno?“

„Pročpak by nebylo?“ pousmál se mnich. „Kdekdo mi tak říká. Například na západ od Hobaru žije muž jménem Tamek. Ale nikdo mu neřekne jinak, než poustevník.“

„Vy jste byl někdy v Hobaru? Že jsem vás tam neviděl," zamračil se Tirin. Cítil, jak se mu myšlenky zase rozeběhly a pokoušel se v hlavě srovnat, co se tady vlastně udalo.

„Tos hochu ještě nebyl na světě," odvětil poutník a pohladil rikha pohledem. „A mistr Světlan?" vyhrkl Akat mimoděk.

„Světlan? Ten ano. Je to starý a zkušený čaroděj. Jednou jsme spolu hovořili, ale to už je přeci jen pěkná řádka roků. Možná si na to ani nebude pamatovat."

„A odkud pocházíte, jestli se můžu zeptat?" ozval se Yard, v němž, když už mohl zase svobodně uvažovat, opět zahořela jiskřička nedůvěry.

„Proč bys nemohl. Jsem zdaleka. Ale už dávno jsem tam nebyl. Toulám se už dlouhé roky po světě. A kam máte namířeno vy?" zeptal se zvědavě.

„Do Ter – ehm Llonu," zakoktal se Akat, který se ještě stále necítil ve své kůži.

„Terehmlon neznám," pokýval mnich hlavou, „ale na Llon se jezdí z Vilenu jinudy. Jestli to ještě chcete napravit, dejte se na východ. Za kopci je les a za lesem Orwar, tedy – musíte si trochu zvětšit měřítko."

Yard nevěděl, co je to měřítko, ale tentokrát se neodvážil nikoho zeptat.

„S trochou štěstí narazíte na stezku Borovým žlebem, vyjedete na pláně a cesta z Orwaru do Llonu je známá a bezpečná," dokončil Poutník. „My jsme hovořili o Vilenu?" zeptal se Tirin.

„Ne, ale severní cesta nikam jinam nevede. Ostatně, já odtamtud také přicházím."

Lorena podezíravost pomalu přecházela. Začal uvažovat, co všechno by mohl vědět muž, který Ghlar ví kolik let putuje po území bývalé Wheerie. Následující Tirinova věta prozradila, že rikhovy

myšlenky se ubírají stejným směrem. „Jistě jste zcestoval kus světa," nahodil udičku. „To ano," připustil Poutník.

„Znáte tedy dobře i cestu z Vilenu do Orwaru," kul Tirin železo, dokud bylo ještě žhavé.

„Jestli je cesta z Vilenu do Orwaru kus světa," pousmál se mnich ještě zářivěji než před tím, „tak jsem s tímto kusem světa docela dobře obeznámen."

Tirin si uvědomil, že takhle pitomým způsobem mnicha nepřechytračí, a tak se zeptal přímo: „Nebyl jste v poslední době někde v okolí Emregalského lesa?"

„Emregalu? Byl – samozřejmě. Kam míříš?" oplatil rikhovi stejnou mincí.

„Napadlo mě, jestli nevíte něco o čaroději, který tam sídlí," zanechal Tirin vytáček a riskl konkrétní otázku.

„Jistě," zvážněl Poutník. „Slyšel jsem o něm. Rod Laurosů sídlí v Emregalu od nepaměti. Mágové. Jeden jako druhý." Jeho rysy poněkud ztvrdly. „Magické nadání se v tomto rodě dědí z otce na syna. Jen bych trochu pochyboval o povaze jejich kouzel. Nemyslím si, že jejich patronem je zrovna Uialavartan." Pokradmu se podíval na oba rikhy, ale ani jeden z nich si pohledu nevšiml. Dokonce se ani nepozastavili nad tím, že slyší na veřejnosti jméno svého patrona. Zdálo se, že si ničeho nevšimli ani ostatní.

„Možná, že by vám o jejich magii mohli něco povědět v Umturu," poškrábal se mnich ve vousech a zadíval se k jihu.

„Pane," Akat se sám podivil, jak mu přišlo na mysl takové oslovení. „Jak se dostaneme do toho Um, jak jste to – Umtaru?"

„Umturu. To byste museli pokračovat v nynější cestě. Zítra touhle dobou můžete být v Geře. Tam už se kdekoli doptáte, kudy do Umturského kláštera.

Mimochodem, kdyby vás napadlo začínat si něco s Laurosem, tak na to rychle zapomeňte. Jeho moc je veliká a navíc se říká, že je ve spojení s Fanghrou.“

„Tak o tom místě jsem taky nikdy neslyšel,“ utrousil Tirin. „Kde to je?“

„Fanghra je velice daleko. Je to místo, kde se už generace mágů snaží, ne zrovna nejčistějšími způsoby, přijít na způsob, kterým kouzlili pramágové.“ Akat vykulil oči.

„A kdo byli pramágové?“ pokusil se Poutník napodobit Akatův tenký, dětský hlas i vyjevený obličej a rovnou, bez vyzvání odpověděl. „Pramágové žili v dávných dobách a z vůle tehdejších bohů vládli a radili lidem.“

„A co se nimi stalo? Kde jsou? Nikdy jsem o nich neslyšel,“ nevycházel Akat z údivu.

„Ani jsi nemohl. Je to už skutečně velmi dávno. Sídlili dříve daleko na jihu tohoto kontinentu. Pak ale mágové z Fanghry roznítili neshody v řadách mladších pramágů a zakrátko se spor vyhrotil v Magickou válku. Lidé se pak začali bát obrovské moci starých čarodějů. Od té doby se cesty lidí ubíraly různými směry, ale už to nebyly cesty vedené moudrými. Přišel zmatek a bezvládí, které tady na východě doopravdy ukončilo až založení Wherijské říše. Lidé se znovu vrátili k původním hodnotám a spolu se starými pořádky se navrátila i přízeň některých nelidí.“

„Jak to všechno víte?“ zeptal se Akat, oči navrch hlavy.

„Vím to od lidí, kteří vědí, nebo alespoň tuší, kudy vedou cesty síly a moudrosti. Ještě i dnes žije několik jedinců, kterým není jedno, co se kolem nás děje.“

„To je úžasné. Kdo jsou ti lidé? Chtěl bych je poznat,“ dychtil Tirin z celého srdce. Poutníkovo

vyprávění v něm probudilo zájem o dříve trochu opomíjenou historii lidské rasy.

„Nemyslím si, že by se vám někdy poštěstilo někoho z nich potkat. Třeba Jabara ze Žluté věže," nadhodil. „Pro jistotu si však jeho jméno zapamatujte."

„A co se stalo s pramágy?" chtěl vědět Akat, zatímco Tirin uvažoval, kde už jméno Jabar slyšel. Už to mám, zajásal v duchu. To je jméno mága, o kterém Vilem prohlásil, že zabezpečil magický portál vedoucí do podzemí Ilonského hradu.

Poutník mezitím odpovídal na Akatovu otázku. „Těžko říct, jestli ještě nějací jsou. Magická válka byla strašná. Na tomhle kontinentě vám jí připomíná Mirská poušť. Jistě jste o ní slyšeli. V těch místech se srážely magické energie nesmírné síly. Poušť se táhne od místa střetu stovky mil na všechny strany. Dovedete si představit tu moc? Říká se ale, že někteří z pramágů přežili a připravují lidi na svůj návrat." Za řeči vstal a přehodil si vak přes rameno. „Vaše zvědavost nezná mezí, ale jestli se rozhodnete jít do Umturu, naše cesty se tady dělí. Jestliže pojedete na Orwar, nebo Llon, tak také."

„Myslím, že zkusíme Umtur," hlesl Tirin.

„V tom případě přeji šťastnou cestu." Poutník zdvihl ruku na pozdrav a vyrazil přímo na západ, kam nevedla žádná cesta. Po několika krocích utrousil pres rameno: „Teran je také zajímavé místo."

Všichni stáli jako opaření a hleděli za vzdalující se postavou.

„Myslím," zašeptal Tirin, aniž si to uvědomoval, „že jsme možná právě jednoho z pramágů potkali." Nasedli na koně a beze slova vyrazili k jihu. Nazítří se přiblížili k říčce. „Voda," vykřikl Loren a zprudka pobídl koně do trysku. Na břehu ze sebe shodil šaty a než k němu

ostatní dojeli, stál už po kolena ve vodě jen tak, jak ho Ghlar stvořil. „Brr, ta je studená," šklebil se pul, ale postupoval statečně dál do proudu, kde očekával větší hloubku. Tirin jej chvíli pozoroval a pak se nahlas rozesmál. „Jestli si chceš zaplavat, měl bys asi jít mimo brod." Pak se také svlékl a navzdory studené vodě vlezl do vln za Lorenem. Po chvíli jej následovali i Akat s Pesackem. O něco později už zase seděli v sedlech a mířili k lesu na obzoru. Smáli se a žertovali. Nejvíce vtipů sršelo na hlavu Yarda, který se jako jediný odmítl vykoupat. Smočil jen chodidla a opláchl si ruce. Musel si chudák vyslechnout spoustu narážek na „něco" páchnoucího. Netrvalo to však dlouho. Přiblížili se k lesu a zakrátko dojeli k prvním kopcům, mezi kterými se krčilo městečko Gera. Bylo jen o málo menší než Vilen a nemělo hradby. Na přespání bylo brzy, tak se přeptali na cestu do Umturu a bez průtahů pokračovali v cestě. Přenocovali v lese, mezi dvěma vývraty, a brzy ráno vyrazili dál na jihovýchod.

Vyjeli z lesa a Pesacka hned praštil do očí necelých sedm sáhů vysoký pahrbek o základně asi deset stop. Jak jej míjeli, spatřili černý jícen jeskyně. „Co to může být?" zeptal se Akat a přitáhl koni uzdu.

„Slyšel jsem, že v okolí Gery je spousta zlatých dolů," nechal se slyšet válečník a v jeho hlase zazněla dychtivost.

„No, nevím," kroutil trpaslík pochybovačně hlavou. „Na štolu to nevypadá," uvažoval zamyšleně a odbočil z cesty. „Něco málo o zlatonosných žilách vína. I o typech terénů, kde je možné zlato najít. Tohle jakoby sem ani nepatřilo. Pochopil bych, možná, nějaký ten bludný kámen. Ale tohle?"

„Co je to bludný kámen?" zeptal se mladší rikho, který pro otázku nemusel nikdy chodit daleko.

„Ty to nevíš? Možná je to jenom u nás. Takový balvan, co se tváří jako každý jiný, a když se o něj opřeš, je to tvůj konec. Vsaje tě do sebe," odpověděl Pesack s vážnou tváří.

„Kecáš. To není možné. Kámen je kámen. Jak by mohl udělat něco takového?" divil se mladší rikho a hodil pohledem k vyvýšenině.

„To se mě moc ptáš, ale jednou jsem to viděl na vlastní oči. Vzalo mi to kamaráda rovnou před nosem. Než jsem k němu doběhl, byl napůl vevnitř. Nešlo nic dělat. Dodnes mé jeho řev občas budí ze spaní."

Dojeli k otvoru a sesedli. Trpaslík se hned hrnul dovnitř a najednou – bác – ležel na zemi.

„Fustrene, co to bylo?" vyjekl vyděšeně. Po čtyřech couval od pahorku a něco si mumlal pod vousy.

„Pesacku, co se ti, u Ghlara, stalo?" Yard se sklonil a pomáhal trpaslíkovi vstát. Vrhal přitom kolem sebe kradmé pohledy.

Mezitím se k otvoru přiblížil Loren. Jelikož ještě neslyšel z úst trpaslíka žádnou odpověď, vytasil meč a zkusmo s ním máchl před sebou. Ostatní viděli, kterak najednou upustil zbraň a chytil se za zápěstí. Vzápětí odskočil od otvoru, jakoby dostal žihadlo.

„Je tam někdo neviditelný," křičel. „Buďte připraveni bránit se proti čemukoliv." Odkulil se ke své zbrani a pevně ji sevřel v ruce.

Oba rikhové, bok po boku, postupovali k ústí domnělého dolu. Tirin s taseným mečíkem, přítele, střádajícího magickou energii, po pravé ruce. Zvolna, krok za krokem se vnořili do stínu tunelu. Yard se rozběhl za nimi. Na stejném místě, jako před ním trpaslík s pulem, i on skončil zničehonic na zemi, jakoby jej cosi srazilo. Na obličeji se mu okamžitě začala vybarvovat ošklivá podlitina. „Ó Ghlare, ono je

to zabije," zakřičel, a zatímco mu jeho představivost malovala jednu strašlivou příšeru za druhou, tasil zbraň a znova, tentokrát s krajní opatrností, se blížil k ústí sluje. Rikhové se po několika krocích svorně zastavili. „My jsme." zadrhl se Tirin.

„Prošli," dokončil za něho Akat. „Proč právě my?" divil se starší z rikhů. „To je fuk," odvětil Akat. „Musíme se vrátit." Tirin popošel ještě několik kroků kupředu, ale pak opatrnost zvítězila nad zvědavostí a oba se vrátili ke svým přátelům.

Yard mezitím učinil zajímavý objev. „Podívejte se," ukazoval Pesackovi s Lorenem. Pozdvihl meč a pomalu vedl ránu proti otvoru. V jednom místě, aniž se ozval jakýkoli zvuk, se meč zastavil. Zkusil to ještě dvakrát, pokaždé s větší razancí. „Vyzkoušejte si to," pobídl je.

Oba, jeden po druhém, se pokusili tnout proti vchodu a přihodilo se jim to samé.

„Klid. To jsme my," ozval se z hloubi tunelu Akatův hlas.

„Jste v pořádku?" zeptal se úzkostlivým tónem pul. „Jistě," odpověděl Tirin. „Můžete klidně dovnitř."

„Tobě se to řekne," vyplivl Yard krvavou slinu.

„Nejde to," vztekal se pul. „Něco nám brání jít dál."

„Takže žádný neviditelný nepřítel, ale neviditelná stěna," zkonstatoval Akat.

„Ano. Ale jak je možné, že vy jste prošli?" zeptal se váhavě Pesack a podezíravě si oba prohlížel.

Loren se mračil. „Existuje v Orwaru místo, kde by měl poctivý pul pokoj od magie?"

Tirin zamyšleně vystoupil ze stínu jeskyně, otočil se na patě a znovu vešel dovnitř. Krčil rameny a na čele mu vyskočily vrásky, jak usilovné přemýšlel. „Nedá se nic dělat," prohlásil po chvíli. „Půjdeme s Akatem sami. Jenom kousek, neboj se," řekl trpaslíkovi, jemuž

se chystané protesty zračily ve tváři. Nakonec se dohodli, že prozkoumají pár desítek kroků chodby a přijdou se zpátky poradit, co dál.

Tunel se prudce svažoval a po dvaceti krocích se v dálce před rikhy náhle začalo rozjasňovat. Šli dál, až došli ke schodům, směřujícím dolů. Nebylo jich mnoho. Poslední stupeň byl ještě v dohledu a za ním kus dlážděné chodby.

„Měli bychom se vrátit, aby o nás neměli starost," navrhl Tirin.

„To je pravda," odvětil Akat. „Jenom nahlédnu do té chodby a vrátíme se." Chvíli se šeptem dohadovali a starší rikho nakonec svolil, aby sešli po několika schodech natolik, že uvidí pokračování chodby. Chviličku na to stanuli proti bílému plédu, zavěšenému napříč tunelem. Jas jakoby vycházel přímo z látky. Nebyl však natolik oslňující, aby nerozeznali jemnou výšivku, znázorňující holubici hlavou nahoru s rozevřenými křídly, symbol oběma víc, než známý. Tirin postoupil kupředu.

„Neblázni, počkej, až co řeknou ostatní," varoval pro změnu Akat. Snad kdyby nemluvil a přítele rovnou zadržel. Takhle se díval, jak jeho druh v učení překonal vzdálenost, dělící jej od závěsu, několika dlouhými kroky, a poodhrnul pléd. Pokusil se zastavit drkotání zubů a vyrazil za ním. Pohled, který se jim naskytl, by vyrazil dech snad každému „bílému" čaroději. Stáli na prahu neveliké kobky. Závěs, který ji zakrýval, byl z vnitřní strany zářivě bledě modrý. Po pravé ruce holá skála, na levé stěně visela prastará tapisérie. I ona znázorňovala holubici, symbol spásy a jeden ze znaků přisuzovaných Uialavartanovi, bohu, kterému oba rikhové zasvětili život. Na čelní stěně nebylo nic, jen na zemi ležela modře lakovaná truhlice. Tirin, oči upřené

na holubici poklekl, a začal se modlit. Akat jej napodobil sotva o zlomek paprsku později. Čas pro ně ztratil smysl a pomalu se propadali do stavu naprosté odevzdanosti. Pak se jejich mysli na kratičký okamžik spojily s vůlí neskonale mocnější. Když přišli k sobě, přetrval v nich z celého zážitku povznesený pocit míru a pochopení. Až po hodné chvíli si uvědomili, že každý z nich drží v ruce nějaký předmět.

* * *

Loren přecházel neklidně tam a zpět podél ústí sluje. Doba, za kterou by rikhové ušli smluvenou vzdálenost uběhla už bezpočtukrát. Nervozita se projevovala u každého jinak. Yard se vztekal a klel, zatímco jindy soudný trpaslík navrhoval řešení typu: „Prokopeme se do chodby z boku," nebo: „pojďme to ještě jednou obejít. Třeba to má ještě jiný vchod." Tak se stalo, že vycházející rikhy nakonec zpozorovali až ve chvíli, kdy stáli kus od nich, v plném světle odpoledního slunce.

Yard měl natolik pocuchané nervy, že se na ně málem vrhnul. Akat uskočil za Tirina. „Bohové," vyjekl. „Co blázníš?"

„Tak bohové, jo? Kde jste se, u všech démonů, flákali? Dohodli jsme se přeci jasně. Sto kroků a dost. Že jsme tu málem zešíleli starostí o vás, to pány kouzelníky nezajímá, he?" Rozhořčení z Lorena přímo odkapávalo.

„Nic je nesežralo," zkonstatoval Pesack. Právě tuto schopnost, uklidnit se v neuvěřitelně krátkém čase, na něm Tirin obdivoval. Yard se však tvářil jak bouřkový mrak těsně před tím, než spadnou první kapky. „Co jste tam našli tak skvělýho, že jste si to museli nechat pro sebe?" zasyčel.

Tirin, stále ještě pod vlivem zážitku z podzemí, upřel na válečníka vážný pohled.

„Napřed odlož zbraň. Není důvod ke zbytečnému podezírání.“

„Tak není důvod? A zbytečnýmu, jo? Vy si jen tak zmizíte na bůh ví jak dlouho a myslíte si, že se na vás budeme usmívat? No tak! Čekám!“ Yard si sedl na zem, meč si položil napříč přes stehna a nespouštěl z rikhů podmračený pohled.

„Tam dole je svatyně,“ pronesl Tirin potichu, ale naprosto srozumitelně. „Svatyně patrona kouzelníků. To je patrně důvod, proč právě nás uzavírací kouzlo u vchodu nezadrželo. Myslím, že působí jako magické síto. Nepustí dovnitř nikoho, kdo není čarodějem. Přesto je to celé zvláštní. Kdyby na tomhle místě byla svatyně bílé magie, tak by o tom mistr Světlan jistě věděl. Jen co budeme mít za sebou návštěvu Umturu, musím za svým mistrem.“

„Dobrá, dobrá,“ mávl válečník netrpělivě rukou. „Co jste tam našli?“

„Praktický, jako vždy,“ povzdychl si Tirin. „Nenašli jsme nic, ale dostali jsme dary. Akat má takovou malou obruč, vypadá to jako čelenka, a já mám tuhle hůlku,“ zdvihl ruku, v níž držel krátký chlazený klacík. „Myslím, že je magická. Cítím to z ní.“

„A dál?“ vyzvídal Yard nedůvěřivě.

„To je vše. Pak jsme udělali to nejpřirozenější, co člověka na takovém místě napadne. Pomodlili jsme se ke svému bohu. Jak dlouho jsme tam vlastně byli?“

„Slunce urazilo za tu dobu pořádný kus dráhy,“ ozval se Loren. „Ale, smažme to. Pokud vám uvěřím, a to je přesně to, co právě dělám, je magie především vaše záležitost a já s tím nechci mít nic společného. Jenom se příště nenechte tak unést. Jestli to teda jde,“

dodal.

„No tak vidíš. Sám tomu moc dobře rozumíš," pousmál se Tirin a dřepl si na paty čelem k pulovi. „Chápu, že jste o nás měli strach. Dívali bychom se na to stejně, kdyby portál vpustil někoho z vás a my tu museli čekat."

Jeho prohlášení uklidnilo všechny, kromě válečníka. Ještě když se vzdalovali od pahrbku, držel se se svým koněm jako poslední, cosi si mumlal pod vousy a nespouštěl rikhy z očí.

Cesta mířila plání téměř přímo k jihovýchodu. Jeli mlčky, každý sám se svými myšlenkami.

Po západu slunce se uložili ke spánku přímo u cesty, a s prvními paprsky pokračovali dál. Udržovali svižné tempo, a jakmile zahlédli první usedlosti kolem městečka Solly, odbočili z cesty přímo k jihu, jak jim poradili v Geře.

Po dvou dnech se nad obzor vyhouply obrysy rozlehlé budovy. Až zblízka poznali, že se nejedná o stavení, ale nezvykle vysokou zeď, která bránila všetečným pohledům zahlédnout cokoli z toho, co se ukrývalo uvnitř. Od severovýchodu se vinula cesta. Podle ní poznali, kde mají hledat bránu.

Yard seskočil z koně a zabušil na bránu hruškou meče. Zpočátku se nic nedělo. Po chvíli se ve vratech otevřela úzká špehýrka.

„Můžeme vám nějak pomoci?" zeptal se hlas kohosi na druhé straně naprosto klidným, neutrálním tónem.

Loren už chtěl promluvit, ale pak se zarazil. Co má vlastně říct? Posílá nás sem jeden poutník, kterého jsme potkali cestou, abyste nám řekli něco o Karmelinu Laurosovi. To zní dost zvláštně.

„Přicházíme sem hledat někoho, kdo se vyzná v kouzlech," zkusil to opatrně.

„Potřebovali bychom s něčím poradit.“ dopověděl za pula Tirin a slezl z koně. „Tedy, jestli jsme tady dobře v klášteře umturském,“ dodal.

„Zvláštní prosba. Můžete chvíli počkat?“ Špehýrka se zavřela, aniž ten někdo počkal na odpověď. Zanedlouho se však vrátil. Vrata se otevřela bez očekávaného vrzání pantů. Nemají rádi hluk, napadlo Tirina. Za branou stál mnich v bílé kutně. „Pojďte prosím dál,“ vyzval je týmž bezvýrazným, neosobním hlasem, jako předtím. Projeli branou na rozlehlý dvůr, který působil velmi podivným dojmem. Na různých místech tam seděli i stáli mniši, ve více méně nehybných pozicích. Vypadali jako sochy. Uprostřed dvora stála nízká, bíle omítnutá jednopodlažní budova. Všechno nač pohlédli působilo chladně a stroze, nikde žádné ozdoby, nebo malby, které znali z chrámů, či jiných svatostánků a modliteben v Orwaru.

„Koně zaveďte támhle,“ ukázal mnich k nízkému přístřešku u severní zdi. „Snažte se prosím nerušit ostatní bratry. Mají své úkoly a na jejich řešení potřebují naprostý klid.“ Počkal, až uvážou koně a pak je vedl okolo budovy do protilehlého rohu. Stál tam malý altán z bílého leštěného dřeva.

„Mé jméno je Hordal. Bratr Hordal,“ řekl mnich, mírně se uklonil a pokračoval, aniž by dal komukoli čas promluvit, nebo se také představit. Budu vám zatím dělat společnost. Myslím, že něco k jídlu by vám přišlo k chuti. „Podíval se ke dveřím do budovy, odkud právě vyšel další z mnichů s velikou mísou.

„Jak to přijde,“ zajímal se Yard, „že si silnej, práce schopnej chlap jako ty vybere takovejhle život za zdí?“

Tirin strnul zděšením, ale Bratr Hordal bez mrknutí oka odpověděl: „Důvody k takovému rozhodnutí mohou být různé. Například já jsem v klášteře už

mnoho let. Jeden z bratrů mi kdysi zachránil život a přivedl mne sem. Neměl jsem v té době už otce, ani matku, a tak jsem zůstal.“

Mnich s mísou, plnou kouřícího čehosi, mezitím došel k až k nim. Položil jídlo na prkennou podlahu a beze slova odešel.

„Nemyslím, že bychom byli příliš vítáni,“ zahleděl se Loren Hordalovi do očí, zatímco rikhové očichávali předloženou krmi.

„Nedejte na povrchní zdání,“ řekl mnich a poprvé od chvíle, kdy je vpustil na dvůr se pousmál. Rázem se zdálo, že tu s nimi sedí úplně jiný člověk. „Bratři mají spoustu práce a nechtějí se ničím rozptylovat,“ vysvětloval Hordal. „I když vám bratr Lhaas přinášel jídlo, zabýval se v duchu úkolem, který mu dal náš představený. Tak to u nás chodí.“ Všiml si Yardova pousmání a obrátil se s další větou přímo na něj. „Bude-li se vám zdát, že jsou k vám mí bratři neteční, není to tím, že by měli proti vaší přítomnosti zde nějaké výhrady. Jen se zabývají problémy, které vyžadují jejich plnou pozornost.“

Loren přikývl a nabral si z misky plnou hrst masa. Svou dlabanou smrkovou lžíci nechal v sedlové brašně a mnich žádné nepřinesl. Hovězí, nakrájené na malé kostičky, opečené s kusy nějaké zeleniny, chutnalo velmi dobře. Jen množstvím odpovídalo sotva dvěma porcím.

„Doufám, že to bude stačit,“ ozval se Hordal. „Jestli ne, omlouvám se. Nemáme masa nazbyt.“

Ghlare, vylekal se pul. Ten chlap mi snad čte myšlenky.

„Žaludky máte plné,“ řekl Hordal když dojedli a tvářil se, že nevidí Yardovy a Pesackovy vyčítavé pohledy. „Co se týče vaší žádosti, náš představený si s

vámi promluví po soumraku. Pak rozhodne co dál. Do té doby setrvejte, prosím, zde.“ Úklonou se rozloučil a odešel.

„Tak tady bych nechtěl bydlet nastálo,“ ozval se Pesack. „Ne, že by se mi tu nelíbilo, den, dva, ale ztratit to venku…“

„Dovedu si představit lidi, kteří to venku, jak ty říkáš, ztratili řízením osudu ještě dříve, než sem přišli. Tady se možná učí znovu žít. I když je to určitě jiný život, než si přeje vést většina ostatních.“ Tirin vytíral prsty zbytek šťávy z misky, a dál přemýšlel o místě, kde se ocitli. Napadlo ho, že jednou, kdyby se všechno kolem něj rozpadlo, kdyby všechno ztratil a nevěděl kudy kam, vedly by jeho první kroky možná právě sem.

Yard začal být netrpělivý. Přednesl ostatním hned několik vizí, v nichž se umturský klášter stal místem, kde se konají krvavé oběti a vstoupit mezi jeho zdi se rovná jisté sebevraždě. Svůj monolog uzavřel nařčením Poutníka, který jim o klášteře pověděl, z nadháněčství. Nikdo však na jeho narážky nereagoval.

Západ slunce se valem blížil a hovor vázl. V jejich zorném poli se neustále pohybovalo několik mnichů, a množství dalších stálo nebo sedělo ve strnulých pózách, které se možná nezměnily od chvíle, kdy vstoupili na půdu kláštera. Klid, který tu vládl, nebyl klidem lesa nebo odlehlého místa. Chvílemi naprostá absence zvuků působila tíživé.

Je tohle opravdu náboženské vytržení? uvažoval Tirin. Nebo nějaký druh meditace? Čím se zdejší mniši vlastně doopravdy zabývají? Mimoděk začal srovnávat potulné kněze, které ode dne, kdy odešel z Hobaru občas vídal, s těmito mlčenlivými, až nepřirozeně klidnými lidmi, žijícími daleko od vesnic a měst, za zdí, která je oddělovala od okolního světa. Napadlo jej,

kolikrát slyšel lidi kolem sebe, jak se zaklínali bohy, nebo jim dokonce spílali. Znamená to, že potřebují svého boha, jenom když jsou v úzkých? A když nejsou vyslyšeni, tak co? Zapomenou, nebo to prostě zkusí jinde a jinak?

Do čeho jsem se to, sakra, nahnal, spílal si v duchu, ale nedokázal se těch myšlenek zbavit. Třeba jen u nás v Hobaru, přemýšlel. Bohů Ghlarenu není zrovna málo, ale spoustě rikhů se zdá existence například takových skřítků, nebo domácích bůžků a dobrých duchů daleko zjevnější. Nebo přijatelnější? Pousmál se při vzpomínce na misky s mlékem, nebo kousky ovoce, které nechávaly hospodyňky večer na zápraží, aby skřítkové netrpěli nouzí.

Velcí bohové tohoto světa se jeví vzdálení a nedosažitelní. To se přeci od bohů očekává, řekl si v duchu, ale zároveň mu vytanul na mysli zážitek z podzemní kobky, která nemohla být ničím jiným, než Uialavartanovou svatyní. Já teď neochvějně věřím – vlastně, věřil jsem i předtím, uvědomil si. Těžko se však věří tisícům ostatních – bez důkazů, že bohové na své děti myslí a pomáhají jim. Událostí, které by bylo možné nazvat zázrakem, nebo dílem božím, se zdálo být čím dál méně, a dochované příklady byly rok od roku starší a pomalu upadaly v zapomnění.

Možná právě zde, za zdmi Umturského kláštera, žijí lidé, kteří mají k bohům stejné blízko, jako jejich dávní předkové. Toto tajemné, na většině orwarského území téměř neznámé místo by mělo, alespoň podle toho, co se dozvěděli v Geře, být zasvěceno Pánu nad bohy. Přestože jsou tu už několik desítek paprsků, neslyšel Tirin vyslovit Ghlarovo jméno ani jedenkrát.

Slunce se dotklo čáry obzoru a celý dvůr se ponořil do šarlatového stínu. Většina bratrů se zvedla a

odebrala se do útrob budovy. Uctivě přitom zdravili jedinou postavu, která pomalu postupovala zástupem, jako proti proudu řeky. Byl to na první pohled velice starý muž, oděný jen v lehké bělostné říze, kterou západ slunce barvil do ruda. Došel až k altánu a zlehka se uklonil. „Jmenuji se Li-Rakša," představil se tiše a jeho hlas vzbuzoval představu osvěžujícího vánku za parného letního odpoledne. „Ne, vaše jména nejsou důležitá," zarazil Akata, který už otevíral ústa, aby se představil.

„Vyberte teď dva z vás, kteří se se mnou odeberou do budovy kláštera. Těm zodpovím jejich otázky." Loren se začal zvedat.

„Nedělej to," varoval ho Yard a tahal ho za rukáv zpět k sobě dolů. Pak se zvedl a přiblížil ústa až těsně k pulovu uchu „Může to být past!" varoval ho.

Postavil se i Tirin. „Nemyslím," prohodil tiše přes rameno, aby dal najevo, že válečník nešeptal dostatečně. „Počkejte tady na nás, prosím," dodal a vykročil spolu s Lorenem za mužem v říze.

Yard si zase sedl a tvářil se uraženě. „Tak si běžte. Ale když se do rozbřesku nevrátíte, obrátím to tady vzhůru nohama." Opřel se zády o zeď a vytrvale zíral do země ještě dlouho po té, co pul s Tirinem zmizeli za rohem kláštera.

Li-Rakša vstoupil jako první nízkým vchodem, provedl je tmavou chodbou, a pak po schodech do podzemí. Z malé kobky pod schody, v níž nesměle blikala téměř dohořelá svíčka, vedly dvoje dveře. Bratr představený jedny z nich otevřel velkým bronzovým klíčem a uvedl své hosty dál. Ocitli se ve velké čtvercové místnosti, v jejímž středu plál jasný bílý plamen. Rikha hned zaujalo, že z něj nestoupá prakticky žádný dým. Když přišli blíž všiml si, že oheň

tryská z pukliny v nevelkém bílém kameni, pokrytém složitými kresbami. Pokoušel se přijít na to, co by mohly představovat, ale nic ho nenapadalo.

„Vítám vás v srdci Umturu," zaduněl podzemím Li-Rakšův hlas. Už nebyl ani zdaleka tichý, a připomínal spíš burácivý vichr, prohánějící se mezi horskými štíty. „Hledíte na Ghlarův věčný plamen, který ukazuje správnou cestu věřícím, a pěje věčnou píseň o boží přítomnosti v těchto zdech. Je záštitou a zároveň nejcennějším bohatstvím kláštera. Jsme předurčeni strážit toto jedinečné dědictví a nedopustit, aby kdokoli znesvětil čistotu Ghlarovy myšlenky.

Zajímalo by mě, která to je, napadlo Tirina, ale hned se hluboce zastyděl a cítil, jak se mu dere nach do tváří.

„Na tomto posvátném místě můžete vyslovit své otázky a já na ně, bude-li to možné, odpovím," přislíbil Li-Rakša, a posadil se na prastarý ošoupaný kobereček, necelé tři kroky od plamene.

Loren s Tirinem však neměli na nějaké otázky ani pomyšlení. Oba bloudili zrakem bezcílně po místnosti, a pokaždé to bylo hypnotizující pulzování posvátného bílého plamene, co si k sobě přitáhlo jejich pohledy. Ani jeden z nich nebyl schopen uspořádat si myšlenky natolik, aby dal dohromady kloudnou větu. Pozvolna se propadali někam, kde jim to připadalo teple blízké, známé a zároveň vzdálené a cizí. Sály, kterými proplouvali je oslovovaly dávno mrtvými jazyky, a přesto cítili, že nějaký kousek v nich těm slovům dobře rozumí. Kolem nich se střídal spalující žár, který nezabíjel, s všeprostupujícím mrazem, který osvěžoval. Chvílemi byli se svými myšlenkami a prožitky každý sám, nekonečně opuštění a od všeho vzdálení, a přesto byl s nimi neustále někdo třetí. Pak se svět kolem nich otočil a oni cítili, že aniž by změnili směr, vrací se tam,

odkud na začátku vyšli. Tirin otevřel oči dokořán a jeho pozornost okamžitě upoutal bělostně zářivý plamen. „Jsem tady," řekl si potichu na vysvětlenou a sklouzl pohledem k Li-Rakšovi. Ten jen nepatrně kývl hlavou a usmál se. Někde blízko se kdosi hodně zhluboka nadechl.

Přestože si byl rikho téměř jistý, co jeho přítel právě prožívá, nedalo mu to a otočil se, aby mu viděl do tváře.

Loren si našel způsob, jak od sebe odvést pozornost. „Ptej se," vybídl tiše Tirina, který odolal pokušení na pula mrknout a obrátil se zpátky k Li-Rakšovi. „Stálo to čekání za to," zašeptal. Představený kláštera se znovu jen usmál, ale byl to nádherný, hřejivý úsměv, plný pochopení. Pak rikha pobídl, aby položil svou otázku.

„Chtěli jsme, tedy, rádi bychom. Můžete nám říct něco o Karmelinu Laurosovi?"

Li-Rakšovo čelo se nakrabatilo spoustou vrásek. „Lauros, říkáš? Pověz mi, proč tě tolik zajímá právě on."

Zatímco rikho volil správná slova, Loren, kousek za jeho zády začal tiše vyprávět. Pověděl Li-Rakšovi o Vilémovi, meči, volbě a následnému únosu Vileny. Pak podrobněji popsal průběh cesty do Umturu.

„To je vážné," mračil se představený čím dál víc. „Myslím, že bude správné, když poznáte sílu svého protivníka." Odmlčel se a zahleděl do plamenů. „Poslouchejte," promluvil pak po chvíli tichým hlasem. „Lauros není první toho jména. Ačkoli čarodějové jeho formátu mívají málokdy děti, je nynější Lauros, křestním jménem Karmelin, potomkem dlouhé, nepřerušené linie předků s magickým nadáním. Většina z nich, nebo alespoň posledních pět známých, byla

kouzelníky vyššího řádu, takzvanými mágy. Praktiky mágů se točí, krom jiného, kolem myslí lidí a způsobu, jak je ovládat. Je to umění, vyžadující složitou přípravu a předlouhá léta studia. Mladíci, zabývající se dnes ve světě studiem vyšší magie, se stávají mágy až v pokročilém věku, a leckteří, jak jsem četl, studium nepřežijí. Nejsem s tímto problémem konkrétně obeznámen, ale vím, že chyby při spřádání těchto kouzel vyššího řádu mohou být sesilatelům osudné. Právě tento strach z následků vede mágy k opatrnosti a odkládání jistých pokusů na dobu, kdy se cítí naprosto připraveni a jisti sami sebou. V rodě Laurosů je tomu jinak. Synové mágů z Emregalu se stávají zasvěcenci nižšího řádu už v ranném věku, a k pokročilejším znalostem se mohou dopracovat dříve, než jejich vrstevníci odrostou těm nejjednodušším, učňovským trikům. Tím se vysvětluje převážná část jejich nemalých schopností. Druhé těžiště moci Laurosů spočívá ve víře. Předpokládám, že máte alespoň základní povědomí o většině bohů, kteří vládnou tomuto světu. Jsem si vědom, že zdaleka ne každý v Orwarském knížectví patří mezi věřící, i skutečnosti, že je stále dost Patronů, o kterých se v různých částech světa vůbec neví. Jedním z těch, o nichž se leckde málo ví a jinde raději nemluví, je Kosz. On je pánem skřetů, bohem zlovolné mysli a v neposlední řadě patronem takzvaných temných mágů. Mezi takové lze bezesporu zařadit i Karmelina Laurose. Vězte, že pokud se postavíte v otevřeném i jakémkoli jiném sporu Laurosovi, nebude proti vám stát jen on, ale kdesi v pozadí i jeho temný bůh. Každý krok proti němu by musel být dokonale promyšlen. Je třeba mít na paměti, že každá chyba může znamenat okamžitou smrt. Jsem přesvědčen, že při vniknutí do Emregalu o vás celou

dobu věděl. Chtěl znát, kdo proti němu stojí a jaká je jeho síla. Teď to ví, nebo se domnívá, že ví, a podle toho bude jednat. Nechal vás uniknout, jelikož je pro něj výhodnější mít vás naživu. Poslal-li někoho, aby vás sledoval, dozvídá se postupně o vašich činech a stycích. Pak určí míru vaší nebezpečnosti, a podle potřeby se vás zbaví, nebo ne. Doufám, že chápete veškeré důsledky tohoto sdělení. Podle mého byste udělali nejlépe, kdybyste na nějaký čas zmizeli z Orwaru.“

„To nepřipadá v úvahu,“ rozhorlil se Tirin. „V takové situaci nemůžeme Viléma opustit.“

„Tvá věrnost té ctí,“ přikývl vážně Li-Rakša, „ale přemýšlej o tom takhle. Když v tichosti opustíte knížectví, Lauros po vás začne s největší pravděpodobností pátrat, a novopečený araver bude díky tomu chvíli v bezpečí, pokud bude dodržovat podmínky té osudné dohody. A to jistě, alespoň prozatím, bude.“

„Zní mi to trochu jako zrada, ale o tom až pak. Myslím, že se chtěl Tirin zeptat ještě na něco,“ rýpl si Loren. Li-Rakša se na rikha zahleděl s klidným očekáváním. Ten se krátce zamyslel, a pak se mu oči rozzářily pochopením. „Má pravdu,“ přitakal a věnoval pulovi vděčný pohled. „Cestou jsme objevili něco dost podivného, i když jsem přesvědčen, že to není nic zlého. Spíš naopak.“

Loren s napětím poslouchal. Očekával, že se konečně dozví celou pravdu.

Tirin pokračoval. „Na cestě z Gery sem, jsme narazili na malý pahrbek, zepředu skalnatý, s vchodem. Mí přátelé se nemohli dostat dovnitř. Domnívám se, že jim v tom bránilo magické pole. Zato já, a můj přítel Akat, jsme vešli bez jakýchkoli potíží. Zatímco na nás

ostatní čekali venku, něco jako by nás dva lákalo a zvalo dál. Sešli jsme po schodech do podzemí, a za podivným zářícím závěsem objevili malou místnůstku. U zdi tam ležela truhla, na zdi visely tapiserie a to všechno neslo motiv Uialavartanovy holubice spásy.“

Přesto, že jméno patrona bílé magie uniklo už několikrát během společné pouti z Tirinových i Akatových rtů, pul je vnímal poprvé až teď. Uialavartan. Loren pocítil mrazení v zádech. Všeobecně se věřilo, že je jedním ze zapomenutých dobrých bohů dávných věků. Dnes prvně uslyšel pravdu, která jej šokovala. Všechno do sebe náhle zapadlo. Tam, kousek od Gery, hovořili rikhové o patronovi kouzelníků. Nepadlo žádné jméno, nic konkrétního a tak si elealský zloděj střípky informací nepospojoval. Teď plně pochopil rozpoložení rikhů, tam na pláni. Původní svatyně bohů jsou zapomenuty, alespoň jak se všeobecně říkalo. Představa, že jednu z nich by měli orwarští po staletí přímo před nosem a nevěděli o ní, je šokující.

Tirin mezitím opět prožíval okamžiky v podzemí. To, co mu dodnes zůstávalo skryto, co překrývala vzpomínka na podivné, ale příjemné splynutí duší, náhle zmizelo a on si zcela jasně vzpomínal na každičký okamžik v podzemí.

„Něco nás táhlo k té truhlici. Otevřeli jsme víko. Truhla byla až po okraj naplněna jakousi stříbrnou hmotou. Neudržel jsem se a sáhl dovnitř. Takový pocit nekonečné lásky a klidu jsem ještě nezažil. Uvnitř jsem cosi nahmatal. Vytáhl jsem toto.“ Sáhl za vestu a ukázal hůlku, ve světle posvátného plamene jemně opalizující. Jak natáhl ruku spatřil cosi jako stříbřitě lesklou pavučinu, táhnoucí se od Ghlarova ohně k jeho hůlce. Ta jakoby občas vysílala do prostoru stříbrné

záblesky.

„Úžasné,“ vydechl Li-Rakša. „Máte obrovské štěstí. Je ale pochopitelné, že se tak stalo právě v této pohnuté době.“

„Proč pohnuté době,“ zeptal se hned Loren.

„V nových souvislostech vidím, že vám musím ještě mnohé prozradit. Možná se tím zvýší šance na náš lepší osud, kdo ví. Poslouchejte. Lidé tyhle události příliš nevnímají, protože nejsou zvyklí hledět na svět ve větším měřítku. Berou věci tak, jak přicházejí. Netuší, že čas vyměřený tomuto světu je rozdělen na velmi dlouhá časová údobí. Tyto cykly jsou od sebe odděleny několikaletým obdobím, které se dříve nazývalo vlna Charnegil. Je to velmi starý název, dnes už prakticky upadl v zapomnění. Nemyslím, že by žilo mnoho lidí, kteří by věděli, co ten výraz doopravdy obnáší. Ani já nevím zdaleka vše o létech, předcházejících počátku nového egilu. Teď máme Rok hledání a možná vás napadnou souvislosti. Opět, jako již bezpočtukrát, přichází doba, kdy budou lidé odkázáni na ty, kteří vědí, co v takových časech dělat. Snad stokrát jsem si lámal hlavu, proč v nepřeberném množství našich spisů a prastarých knih není o zlomovém období ani zmínka. Nevíme, co dělali naši předkové v dávných časech, když se přiblížila vlna Charnegil. Jsou to roky zahalené tajemstvím.

Mám-li však přikládat váhu své intuici, zdá se mi, že vy, kteří jste se pouhou náhodou zamíchali do dění v Orwaru, přinesli vládnoucí znaky zakladatele nynější říše, pokusili se zkřížit plány nejmocnějšího temného mága v širokém okolí, a ještě k tomu narazili na Uialavartanovu svatyni, která se může zjevit kdekoli na světě jen jednou za rok, byste tomuto tajemství mohli, s požehnáním bohů, přijít na kloub.“

„Co myslíte tím jednou za rok," zeptal se překvapeně Tirin. „To jako, že až pojedeme nazpět, už tam žádná svatyně nebude?" Rikho jen s obtížemi sledoval to množství informací, jehož se jim nečekaně dostalo.

„Pochopils to dobře," přikývl Li-Rakša na souhlas. „Většina velkých bohů má dvě svatyně. Jednou z nich je chrám, který byl bohu postaven za úsvitu věků jako jeho sídlo na světě. Jsou to pozůstatky ze starých dob, kdy bohové ještě občas pobývali mezi lidmi. Tyto velké svatyně, někdy se jim také říká pevné, pokud vím, upadly dávno všechny v zapomnění. Takové chrámy, jako je třeba orwarský, jsou nové a nemají s původními svatyněmi nic společného. Pak je tady ještě svatyně druhá, která se objevuje a zase mizí. Může se tak stát kdekoli na Ghlarenu a když jí objeví nezpochybnitelný vyznavač příslušného boha, je vpuštěn a někdy i obdarován. Návštěva svatyně nosí požehnání a leckdy bývá předznamenáním údělu, vloženého bohem na lidská bedra. Svatyně pak zmizí, a do roka se zjeví na jiném místě. Naprosto kdekoliv. Nejčastěji, pohříchu, na druhé straně světa." Li-Rakša se odmlčel a pozoroval Tirina, který se pokoušel strávit, co se právě dozvěděl.

„Kolik ještě zbývá času do toho konce egilu, jak jste říkal?" zeptal se Loren.

„Nemnoho. Roky slábnoucích bohů a Velkého bezvládí. Pak nastane Rok Ledového krále a ty následující."

„To může být dlouhá, nebo také nesmírně krátká doba," poznamenal rikho. Li-Rakša beze slova kývl.

Pul si z ničeho nic vybavil Yardovy pochyby, a navzdory předchozím zážitkům a do očí bijícím faktům se zeptal: „Jestli se neurazíte, jak je možné, že toho o

Laurosovi tolik víte. V Orwaru leckdo ani netuší, že někdo takový existuje.“

„Jak už jsem řekl, vlastníme množství podrobných záznamů o spoustě událostí a navíc – Umtur je velice staré místo,“ odpověděl Li-Rakša, aniž dal najevo, jestli se jej Lorenovy pochybnosti nějak dotkly. „Jen kolem zlomu jsme vždy prožívali zmatky a boje, stejné jako svět okolo nás. Například při poslední vlně procházel klášter obdobím úpadku a mnoho z tajemství božské ochrany bylo zapomenuto. Naštěstí se válka Umturu nedotkla. Dnes už víme, že bychom se dokázali bránit. Vidíte to tablo v rohu? Pozorné si ho prohlédnete, ale nesahejte na něj,“ upozornil je Li-Rakša, vstal a přešel ke zmiňované desce.

Loren s Tirinem přistoupili blíž a překvapeně hleděli na něco, co by mohlo být obyčejným herním tablem, nebýt nezvyklých kamenů, pokrývajících prakticky celou herní plochu.

„Jeden z mých předchůdců,“ pokračoval Li-Rakša, „objevil zcela náhodou účel tohoto božského daru, který jsme do té doby uchovávali jako relikvii a báli se ho dotknout. Podíváte-li se pozorněji, připomene vám obrazec možná základy budovy a nebudete daleko od pravdy. Na tablu je postavení vnějších i vnitřních stěn kláštera. Magie tohoto artefaktu působí zcela překvapivým způsobem. Pohnu-li stěnou na tablu, pohne se skutečná stěna nahoře nad námi. Mohu tak mást, zatlačovat i věznit případné útočníky mezi děsivými, pohybujícími se stěnami, zatím co já a mí bratři budeme skryti v bezpečí zde, u Ghlarova ohně.“

Tirin si uvědomil, že Li-Rakša právě demonstruje důvěru, kterou k nim pojal.

„Co se Laurose týče, jedním z našich úkolů je shromažďování informací o všem, co považujeme za

zajímavé, důležité, nebo nebezpečné. Tak kdysi někdo položil základy dnes poměrně tlustého svazku nadepsaného LAUROS. Když vezmete v potaz stáří kláštera není divu, že známe značnou část historie toho rodu. Ale chtěli jste hovořit o opuštění Orwaru, jestli si dobře vzpomínám," přerušil Li-Rakša znenadání proud své výmluvnosti. „Ano, tedy, vlastně."

Loren položil Tirinovi ruku na rameno. „Možná nám chce představený," a při těch slovech se poklonil, „dát najevo, že už jsme tady dlouho, a bylo by vhodné přijmout nějaké rozhodnutí."

Rikho nejistě zatékal očima a teprve pak se přinutil opustit labyrint nových podnětů k přemýšlení, kterých mu Li-Rakša poskytl vpravdě nemálo.

„Ano. Ano, jistě. Měli jsme, tedy vlastně ještě máme plán, jestli se to tak dá říct, který by nás vyvedl daleko za hranice knížectví. Už několikrát jsme hovořili o Teranu."

Tentokrát bylo na bratru představeném, aby dal najevo údiv. Po krátké odmlce se zeptal. „Proč právě tam?"

„Vlastně žádný konkrétní důvod nemáme. Několikrát jsme na to téma narazili, a navíc máme mezi sebou trpaslíka, který tam měl původně namířeno. Skalní lid s námi nebyl několik set let v kontaktu. Ač se to zdá neuvěřitelné, neví, že Wheerijská říše už téměř pět set let neexistuje." Li-Rakša jen nevěřícně kroutil hlavou.

„Co se Teranu týče," pokračoval Tirin, „leží, myslím, někde na sever od sídelního města. Nebo se mýlím?"

„Nemýlíš," odpověděl Li-Rakša zamyšleně. „Nejlepší cesta bude asi přes Krux, a potom dál proti proudu z vašeho pohledu levého přítoku Giltar." Znovu

se na chvíli odmlčel. „Myslím, že se musíte poradit se svými přáteli," řekl nakonec. „Pojďte, doprovodím vás na dvůr. Přenocovat můžete v altánu." Vyšel s nimi až před dům, a ještě chvíli je vyprovázel pohledem. I on dostal dnešního dne mnoho podnětů k přemýšlení.

Tirin s Lorenem dotápali temnotou k altánu, a dlouho do noci se svými přáteli probírali všechno, co se v klášteře dozvěděli. Jen zážitek s plamen si oba nechali pro sebe, protože byl jen těžko popsatelný. Yard se ve tmě ve svém koutě potěšeně šklebil a zahrnoval je desítkami představ o Mrtvém městě Teranu. Usnuli až k ránu.

Když je bratr Hordal probudil, stálo slunce už vysoko na obloze.

„Proč jste nás nevzbudili dřív," ptal se Loren trochu rozdurděně.

„Buď rád," protahoval se válečník. „Zbožňuju každý místo, kde mě nechaj pořádně vyspat."

„Spánek je potřebný," usmíval se mnich. „Až se najíte, bude s vámi ještě chtít mluvit Li-Rakša. Přijde sem za vámi. Dodrou chuť." Teprve teď si všimli, že na prahu altánu leží pět misek, plných jídla. Sotva se k nim Hordal otočil zády, vrhli se hladově na pozdní snídani.

Li-Rakša se objevil ve dveřích kláštera v téže chvíli, kdy poslední z nich odložil misku.

„Odpočatí i najedení, jak vidím. Přicházím se s vámi rozloučit. Než však projdete branou, chci vám povědět něco o bratru Hordalovi. On je médiem kláštera. Jeho citlivá mysl se dokáže napojit na myšlenky našich bratří, putujících po světě. Leckdy na vzdálenost větší, než sto mil. Stane-li se vám v nejbližší době něco nepříjemného, upněte své myšlenky k němu. Ucítí-li vás, přijde mi to říct a já se za vás u Ghlara pomodlím.

Věřte v dobrotu našeho boha, neboť on je otcem nás všech.“ Poté se srdečně rozloučili.

VII. kapitola

Projížděli Derhou, městečkem uprostřed úrodných polí, centrem kvetoucího obchodu se vším, co živilo téměř celé Orwarské knížectví. Dál na jihu už byl jen Viltar, brána na území Hlgarských wheerů, a na jihovýchodě Stravlin, rodiště bývalého aravera Berholfa. Právě tam se odebral po Velké volbě, aby se opět ujal správy nad svým lénem. Ani do Llonu nebylo daleko. Nakoupili vše potřebné na cestu a odpočinkovým tempem se vzdalovali od Derhy severní cestou.

Neměnný únavný pohled na pole, která se táhla, kam až oko dohlédlo, je nakonec znudil a přiměl zrychlit. Ani další ráno nepřineslo žádnou změnu. Až před polednem se ráz krajiny trochu změnil a nad obzor se vyhouply obrysy nevelikého háje.

Muži, přivázanému u statného stromu zasvitl paprsek naděje. Zaslechl kroky a jakési mumlání, vzdálené připomínající zpěv. Záchrana, zajásal vduchu.

Nemusel čekat dlouho. Okamžik či dva, a zahlédl svého zachránce mezi stromy. O, Ghlare! Kroll! zděsil se, když rozpoznal detaily postavy, prodírající se křovinami. Ale co když je to moje jediná šance? Nadechl se. „Haló, tady," zavolal, aby krolla na sebe upozornil.

Nebyl se sebou spokojený. Jeho hlas zněl navzdory veškeré snaze spíš nesměle, až ustrašeně. Co když krollové špatně slyší? napadlo jej. Tenhle slyšel dobře.

„Ughh?" prodralo se z obrovské tlamy, plné ostrých, zažloutlých zubů, která chvílemi zabírala víc než polovinu širokého, ochmýřeného obličeje.

Bohové, copak to nemluví? pomyslel si muž, a

úzkost mu sevřela srdce. Slyšel už zkazky o divokých krollech, kteří se nikdy nenaučili ani jediné slovo v lidském jazyce, a to nebylo zdaleka to nejhorší, co se o nich vyprávělo. Někteří z nich, takzvaní lovci lebek, prý dokonce nelovili jen zvířata, ale zpestřovali si jídelníček i lidským masem.

Musím to zkusit ještě jednou, rozhodl se muž srdnatě, ale byla v něm malá dušička. „Tady, u stromu. Mohl bys mě odvázat?“

Kroll si ho prohlížel s výrazem příliš tupým na to, aby se dal považovat za chápavý.

„Umff?“

Co teď? Muž kývnul hlavou nahoru a dolů, aby „zachránce“ upozornil na strom, ke kterému byl připoután. Kroll přešlápl z nohy na nohu a pozvedl kyj. „Ughh?“ Vypjal hrud a konečně vyšel na volné prostranství. Byl celý chlupatý a jeho jediným kusem oděvu byla bederní rouška, spletená z něčeho, co mohlo být stejně dobře koňskými žíněmi, jako lidskými vlasy.

„Moc pěkný kyj. Opravdu. Mohl bys mě rozvázat? Provaz. Tady,“ pokusil se vyvrátit hlavu dozadu, kde bylo lano na druhé straně stromu pečlivě opatřeno několika dobře utaženými uzly.

Kroll pokročil o dva kroky blíž a znovu se rozkýval ze strany na stranu. Neměl žádné boty.

Muž sebou několikrát trhnul, jakoby se chtěl od stromu odtrhnout. Krollí válečník ho se zájmem sledoval. U nohou muže dýmalo ještě neuhaslé ohniště, o kus dál ležel pohozený luk. Lupiči s ním zjevně neuměli zacházet, nebo měli spoustu dobrých důvodů vyhnout se městu, kde by zbraň mohli prodat. O kus dál se povalovala ze tří čtvrtin ohlodaná kýta menšího telete. Kroll sebral kýtu a s chutí se do ní zakousnul. Spokojeně při tom pomlaskával.

Spoutaný muž chvíli přemýšlel a pak se znovu pokusil upoutat krollovu pozornost.

„Nech si chutnat," prohodil opatrně. Mohutný, huňatý, světlounce hnědý bojovník se zadíval na muže, jenž se z posledních sil pokoušel vyprostit ze sevření lana. Na čele mu od šílené námahy vyrážel pot a z koutku úst odkapávala slina.

Kroll se zprudka postavil a muž vyjekl leknutím. Vzpřímený ochlupený válečník byl o hlavu větší než on. Chvíli vypadal, jako když usilovně přemýšlí, a pak vstrčil zajatci do otevřených úst kus kýty. Muž se mohutným soustem málem zadusil, ale neodvážil se mohutnému bojovníkovi ze vzdálených jižních ostrovů odporovat. Snažil se popadnout dech a nechal se chvíli krmit. Kroll naštěstí nebyl nijak zvlášť trpělivý. Po desátém soustu se odvrátil, hodil si kyj přes rameno, přičemž muži málem urazil hlavu, a zamířil s kýtou mezi stromy. „Proboha, nenechávej mě tady!" zaúpěl nešťastník. „Tady," zachroptěl kroll a ukázal prstem k ohništi.

Aha. Takže přeci jen něčemu rozumíš, uvažoval muž. Dobrá. Něco vymyslím. Jen nechoď pryč. „Tady já," zvolal. Kroll pozvedl znovu kyj a muž rychle pokračoval. „Vezmi mě pryč." Kroll si ho nechápavě prohlédl.

„Vezmi mě pryč. VZÍT JÁ PRYČ," odděloval zajatec pečlivě slova a doufal, že jej zvíře pochopí. Kroll udělal několik kroků zpátky. „Vzít?" zeptal se. „Ano. Ano, vzít."

Kroll se rozhlédl kolem sebe. Shýbl se pro luk, pokrčil rameny a utrousil: „Ughh." Poté se opět obrátil na patě a měl se k odchodu.

Ani jeden ze zúčastněných nezaslechl tichý smích ve křoví. Nebo zaslechl?

Kroll se pomalu obrátil. Muž zajásal, ale kroll se díval jinam.

Křoví po mužově pravici se náhle rozhrnulo, a z něj vystoupil vysoký vousatý chlap. Zvedl prázdné ruce vysoko nad hlavu a vyrazil ze sebe: „Ughh.“

Kroll vypadal překvapeně. Pozdvihl svůj těžký kyj. „Wrongh?“ zeptal se.

Chlapík, jenž už pomalu spouštěl ruce dolů, zase rychle vzpažil a vykřikl: „Ughh. Ne Wrongh,“ dodal. Kroll se zdál být spokojený s vysvětlením a spustil kyj.

„Vidím, že sem tě vyrušil z životního rozhovoru,“ prohodil vousáč k muži u stromu. „Promiň,“ omluvil se a zdálo se, že se chystá odejít. Chlupatý válečník jej se zájmem pozoroval a – světe zboř se – chvílemi to vypadalo, že se dobře baví.

„Ne, ne,“ zavyl zajatec a oči se mu rozšířily hrůzou. „Pokoušel jsem se mu vysvětlit, že chci, aby mě odvázal, ale nepochopil to.“

„Kdo ví,“ usmál se příchozí. „Krollové máj mimořádně vyvinutej smysl pro humor.“

„Tomu říkáš humor? Málem mi urazil hlavu kyjem. Slyšel jsem, že v chudinské čtvrti Llonu nějací žijí. Po dnešní zkušenosti se tomu městu vyhnu, a pojedu do Orwaru jinudy.“

„Ale no tak. Vidím, že vůbec nerozumíš legraci. Mimochodem, v Orwaru sou taky krollové. A daleko víc, než v Llonu. Ale vidím, že ty pro ně nemáš to správný pochopení.

Usmíval se, když ste si povídali. Dobře sem ho pozoroval.“

Huňáč si bez zájmu prohlížel oblohu a pohupoval se v kolenou. Nezdálo se, že by rozuměl, o čem oba muži hovoří. Beze spěchu se vrátil k ohništi a pokračoval v ohlodávání kosti.

„Cože?“ křičel ještě stále spoutaný nebožák. „Vy jste tu už delší dobu a necháte mě takhle se trápit?“ Soptil vzteky, což nebývá vhodný projev pro lidi, kteří nutně potřebují něčí pomoc. Vousáč se zamračil. Naštěstí se u ohniště objevil někdo další.

„Klid, Yarde. Snaž se ho pochopit. Má toho prostě plné zuby,“ vysvětloval nově příchozí, vysoký černovlasý mladík s ostrým šedým pohledem, rozvláčným tónem. Ve stejném okamžiku ležela kost na zemi a kroll se kvapné chopil kyje.

„Ughh,“ vykřikl vousáč, mocným štulcem povalil mladíka, se kterým se zjevně znal na zem, a zdvihl opět obé ruce nad hlavu. „Urghh,“ zavrčel kroll a mávl kyjem ke křoví.

Ten, který byl osloven jako Yard, vztyčil na pravé ruce tři prsty. Kroll kývl.

„Pojďte sem. Ale pomalu a nesahejte po zbraních,“ zvolal vousáč, aniž se odvrátil od krolla. Z křoví vylezli hned tři mužíci. Žádný z nich nedosahoval prvním dvěma ani po bradu. Jeden z nich byl neuvěřitelně zarostlý a měl na tak malou postavu nepoměrně široká ramena.

Tři mrňousové, alespoň z krollova pohledu, se nezdáli být ničím nebezpeční. Uvolnil se a zapátral pohledem po své kosti. Zatímco se Loren sbíral ze země, Yard došel ke stromu a přeřezal nešťastníkova pouta.

„Blázni. Rozmačká vás na padrť, sotva se k němu obrátíte zády,“ zakřičel muž místo poděkování a zmizel klopýtavě mezi stromy. Kroll sledoval, jak se zachovají ostatní. Když se muže nepokusili pronásledovat, pohodlně se usadil u ohně a žalostné se zadíval na dočista obranou kost.

„Možná bychom mohli také něco sníst. Jdu pro

dřevo," zvedl se Yard a odešel smejčit po lese. Rikhové odešli s ním. Nechtěli zůstat v přítomnosti krolla bez jediného člověka, který byl schopný se s hromotlukem domluvit.

Loren se posadil sáh od huňáče a do oka mu padl luk. Kroll ho bezmyšlenkovitě položil vedle sebe do jehličí. Pozoroval pula a při tom se dloubal prstem v uchu. „Já Loren," ukázal pul na svoji hrud.

Kroll se udeřil do rozložitého hrudníku, až to zadunělo. „Kaa," zahřměl.

Pul se usmál. „Já Loren, ty Kaa," ukázal prstem na sebe a pak na krolla.

„Ughh," utrousil chlupatý bojovník spokojeně. Pul tak alespoň soudil podle vyceněných zubů a na stranu nakloněné hlavy. Horečně uvažoval, jak získat luk dřív, než začne hovor váznout. Vzpomněl si na nový opasek, který si zakoupil v Derze. Vytáhl řemen a ukázal jej Kaaovi. Pak namířil prst na luk. Kroll naklonil hlavu na druhou stranu a vyčkával.

Musí to být co nejjednodušší, uvažoval pul. „Já vzít," řekl pul kratičkou větu, u které si byl skoro jistý, že ji kroll rozumí a ukázal na zbraň. „A ty vzít," zamával krollovi páskem před očima. Kaaova ruka se mihla vzduchem a než se pul vzpamatoval, zíral už jen na svoji prázdnou dlaň. Bylo jasné, že kroll už opasek viděl, a ví co s ním, narozdíl od luku, jehož smysl mu podle všeho unikal. Loren využil chvíle, kdy se jeho obchodní partner opásával, a zmocnil se luku. Oba byli spokojení. Z lesa se vracel Yard s rikhy, náruče plné dřeva.

„Vidím, že ste se spřátelili," hlaholil válečník. Složil svůj náklad na zem, přiložil několik drobnějších klacků do ohně a plameny vylétly do výšky. Trpaslík sledoval krolla, kterého viděl poprvé v životě se zájmem, ale z

uctivé vzdáleností. Pochopil, že huňaté stvoření není zvíře, a tak ho nepřekvapilo, že se nebojí ohně. Přesto si po tom všem, co zhlédl ze svého úkrytu ve křoví, a navzdory Yardovu vysvětlení nebyl jistý, jestli má kroll opravdu tak svérázný smysl pro humor, nebo jestli má přeci jen blíž ke zvířeti. Zabrousil pohledem k ohni a zjistil, že jej tvor pozoruje. Pokusil se o úsměv a přistoupil blíž k němu.

„Kaa," doprovodil huňáč své jméno dalším úderem do hrudi. Zároveň mu v očích zaplály ohníčky. „Ty dát?" vyhrkl na trpaslíka. Pesack, který byl jediný svědkem Lorenovy směny briskně pochopil, o co hromotlukovi jde, a zamyslel se, co by mohl ze svých věcí postrádat. Vesta, kterou zakoupil v Derze, by byla krollovi malá. Snad váček. Ale co by dělal kroll s prázdným váčkem. Pohlédl na Káa.

Žádost v jeho očích směřovala jednoznačně k sekeře. To v žádném případě, pomyslel si trpaslík a chvatně stáhl ze svého opasku pochvu z dýkou. Kaa ji uchopil a spokojenost z něj tentokrát čišela na všechny strany. Postupně byl od všech obdarován nějakou drobností. I rikhové se osmělili a opustili svá místa na odvrácené straně ohniště. Nevětší radost měl kroll z Yardova starého pláště. Zabalil se do něj a jeho ugh, ugh znělo i mezi mlaskáním při jídle, o které se s ním rozdělili.

Poté co se nasytili, čekalo je nemalé překvapení. Sotva se totiž vyhoupli do sedel, Kaa ignoroval všechny pokusy o rozloučení a chvatně začal balit svůj čerstvě nabytý majetek. Yard zaklel, ale Tirin jej zarazil. „Je silný a zdaleka ne tak hloupý, jak by se mohlo zdát. Nehledě k tomu, že jsem nikdy neslyšel, že by kroll někdy někomu projevil výraznějším způsobem přátelství. Mistr říkal, že někteří z nich žijí mezi lidmi,

ale že je to soužití hodné problematické. Jestli se rozhodl, že chce jít s námi, ať už z jakéhokoli důvodu, měli bychom být rádi a vážit si toho. Dovedu si sice představit problémy, které by nám mohl způsobit, ale může být také velice užitečný. Stejně se asi budeme vyhýbat městům i vesnicím a tak by neměly vzniknout žádné potíže. Navíc, můžeme se dostat do situace, kdy by byl jeden muž meče zatraceně málo.“

„Meče?“ zeptal se Yard, jakoby se chtěl ujistit, že dobře slyšel.

Rikho se usmál. „Dobře, tak v jeho případě kyje. Na věci to ale nic nemění. Mám dost konkrétní představu, co by se stalo, kdyby mě tím kyjem přetáhl.“

Yard měl poslední dobou hádavé nálady a tak chvíli trvalo, než jej kouzelník přesvědčil. Když nakonec pobídli koně, slyšeli za sebou těžký dusot, neklamné znamení, že s nimi kroll drží krok. Kdykoli se některý z nich ohlédl, spatřil Kaaův rozšklebený spokojený úsměv, plný ostrých zubů. Rikhům připadalo hloupé, že kroll nemá žádného koně, a že musí po svých. Jaké však bylo jejich překvapení, když se kroll i po deseti paprscích dál vesele šklebil a nejevil ani nejmenší známky únavy. S podusávajícím mohutným válečníkem v zádech dojeli na dohled k Llonu. Yard si až nyní všiml, že má kroll přes rameno pověšený malý vak, a upozornil na to Lorena. Pul přitáhl svému koni uzdu a než ho všichni dojeli přemýšlel, kde přišel Kaa k vaku, a jak je možné, že si jeho zavazadla vůbec nevšimli. Rozhodné si byl jistý, že nikdo z jeho přátel krollovi vak nevěnoval. Huňáč přidusal jako poslední a ani teď se nezdál být ani trochu zadýchaný.

„Ty – Kaa. Co vak ty?“ ukázal pul na krollovo rameno a snažil se nevnímat Yardovy potutelné úsměvy, kterými beze slov komentoval Lorenovy

komunikační snahy. Chlupatý hromotluk ucukl, jakoby mu chtěli zavazadlo vzít.

„Nic to," zavrčel. „To, to…" zdálo se, že přemýšlí. „To dar?" zkoušel to Tirin.

„Moc, moc dar," vyhrkl Kaa. „Přítel, přítel…" nemohl najít správné slovo a očividné se tím trápil.

Najednou dostal nápad. Vytrhl dýku a než stačili vyděšení přátelé uskočit, stočil jí proti sobě a řízl se do předloktí. „Přítel," zopakoval a ukazoval na ránu, kterou si způsobil. „Mrtvý?" zeptal se rikho opatrně.

Kaa pokýval nerozhodně hlavou. Zdálo se, že není zcela spokojen. Vnořil prst do rány a strčil ho Lorenovi pod nos. „Přítel, přítel," opakoval stále dokola. Pul se zamyslel, a potom mu začalo pomalu svítat. „Krev. Bratr?"

„Tak," uzavřel Kaa debatu a vykročil k městu.

Yard, který rozhovor z povzdálí sledoval, se přestal šklebit a vzal pula za rameno.

„Na krolla je to úžasný výkon. Mám dojem, že sme potkali nejchytřejšího z krollů v celém Orwaru. Když s ním budeš často mluvit, aby neměl čas slova zapomenout, dalo by se s ním celkem bez problémů domluvit."

Vjeli do Llonu od jihu, tedy přes chudinskou čtvrť. Nebyla to však stejná čtvrť chudáků a žebráků, jakou byli zvyklí vídat v jiných větších městech, uvědomil si Tirin. Nouze zdejších obyvatel nebyla tak do očí bijící. Vilem se o své poddané dobře staral, pomyslel si rikho.

Cestou potkali tři krolly, se kterými se Kaa přátelsky zdravil. Jeho – na krolla nezvyklé – oblečení budilo všude pozornost. Za chvíli se za nimi táhlo procesí dětí i dospělých. Zachránila je brána do vnitřního města, kde stráž, za mírný úplatek, dav zadržela. Ukázalo se však, že to byly vyhozené peníze. Netrvalo dlouho, a i

za branou se vytvořil menší dav, který je zvědavě okukoval a z uctivé vzdálenosti následoval ulicemi. Rozhodli se zmizet v nejbližší nálevně, která bude mít vlastní stáj. Měli štěstí. Právě takovou palírnu objevili hned za následujícím rohem.

Sotva se postarali o koně, zasedli ke stolu a halasně se dožadovali pozornosti někoho, kdo by je obsloužil.

Líně se přibelhala tlustá stařena s mastnými, do vrkoče spletenými vlasy a odulou tváří. Sotva spatřila Kaa, spráskla ruce a rozkřičela se. „Nate, proboha, Nate! Pojď sem rychle.“ Hbitě přiběhl statný mladík s porcovacím nožem v ruce. „Tak co je to tady. Co provedli, matko?“

„Jsi slepý? Tohle je přeci kroll.“

Mladý muž zrudl vzteky. „Tak tohle ne, pánové. Krolly neobsluhujeme.“ Chtěl ještě něco říct, ale druhý pohled na Kaa mu vzal dech a další slova mu uvízla v hrdle. Musel si přiznat, že takového krolla ještě v životě neviděl. Kromě toho, že jej mohl považovat za prakticky oblečeného, umocňovala dojem i Kaaova světlounce hnědá, čistá srst. Do ticha, které se šířilo z Natových dokořán otevřených úst, huňatý bojovník promluvil. „Pivo,“ zašklebil se.

Totálně zpitomělý hostinský odklopýtal splnit krollovo přání.

„Pro všechny,“ zvolal za ním Tirin do všeobecného veselí. Stařena se kvapně stáhla a cosi mumlajíc zmizela ve dveřích do kuchyně. Kroll, od kterého by se neočekávalo, že by výměně názorů rozuměl, se vesele šklebil na její záda. Když smích trochu opadl, zašátral ve svém vaku a položil na stůl žlutavý kovový prut. „Já platit,“ prohlásil a zatvářil se důležitě.

Yard se vrhnul po prutu, jehož barva nenechala válečníka na pochybách, co leží před ním na stole.

Těsně nad zlatým kovem se jeho ruka srazila s Lorenovou. „To je přeci zlato. Kdes to vzal?“ vyhrkl pul.

„To je jeho věc,“ zasáhl Tirin. „Je to jeho prut a chce s ním zaplatit pivo.“

„Pivo,“ ozval se Kaa jako ozvěna. „Bratr. Pivo.“

„Brácha mu asi řekl, že ve vaku jsou prachy na pivo,“ zasmál se Loren trochu křečovitě.

„Myslíte, že je možné, aby vůbec neznal cenu peněz?“ napadlo z ničeho nic Yarda.

„Tak prrr. Opovaž se na ten prut sáhnout,“ rozčertil se Tirin. „Kaa teď patří k nám, je jedním z nás a my ho nebudeme takhle podvádět.“

„No jo. To máš pravdu, ale jestli má v tom pytli takových prutů víc…“ Yardovy oči se horečně leskly. „To by bylo hotové jmění.“

„Uvědomuješ si vůbec, že ti rozumí? Je daleko chytřejší, než si myslíš.“

„Vím. Vím. Sám sem vás na to upozorňoval,“ zabručel Yard, otočil se a zahleděl se krollovi do očí. „Já omluva, ty platit pivo,“ vyslovil zřetelně a poplácal Káa po huňaté svalnaté paži. Kroll si ho se zájmem prohlížel.

„Ty platit pivo?“ zeptal se válečníka. Než stačil Yard odpovědět, přisunul kroll zlatý prut před něj a obrátil se k Lorenovi. „Rád pivo. Ughh,“ dodal na vysvětlenou a začal se se zaujetím drbat v podpaží.

Přiběhl hostinský, ruce plné holb s pivem. Ustrašené pohlédl na Káa. „Budete si ještě něco přát?“ Odpověděl Tirin. „Dáme si něco k jídlu.“

„Jistě, pane,“ hlesnul Nat poníženým tónem, a v tom okamžiku si všiml prutu na stole. Loren pozoroval jeho pohled. „Doufám, že budete mít nazpátek. Náš přítel nemá drobné.“ Usmál se na krolla a pozdvihl holbu.

Sotva hostinský zmizel v kuchyni, dostal pul nápad. „Měli bychom pro Káa koupit koně.“

„Taky jsem na to už myslel,“ přidal se Tirin.

„Neblázni,“ zděsil se Yard. „Nedovedu si představit zvíře, který by ho uneslo.“

„Možná nějaký statný tažný valach,“ navrhl Tirin, který se zkrátka nedovedl smířit s tím, že zatímco oni si klidně sedí v sedle, Káa za nimi kluše celý den po svých. „Ale počítej s tím, že naučit je oba dva jezdit bude fuška,“ pousmál se. Sám nebyl po několika týdnech ani zdaleka dobrým jezdcem a věděl, že ještě dlouho nebude. Doba, kdy jej někdo z přátel raději vezl před sebou na svém zvířeti, ještě nebyla tak vzdálená. Nikdy si na koně nezvyknu, pomyslel si smutně. To bych musel trochu vyrůst. Dostatečně daleko od města, kde už nebyli žádní čumilové, se hřmotný kroll pokoušel udržet v sedle mohutného postaršího válečného koně, kterého se podařilo za část jeho nemalého jmění sehnat.

„No vidíš, už ti to docela jde,“ povzbuzovali ho Tirin s Lorenem, a jako sluníčko zářící Káa jezdil dokolečka, až do úmoru. Zdrželi se v Llonu dva dny. Za pár čtvrťáků zakoupili lonž a snažili se krolla naučit základům jízdy. Ve chvílích mezi lekcemi rajtování na něj horem dolem mluvili, aby zvětšili jeho slovní zásobu. Dovedl použít už přes čtyřicet slov. Pokaždé, když nevěděl jak dál, což bylo každou chvíli, prokládal věty náhražkami z krollího slovníku. Působilo to legračně a strávili tím hodné veselých chvil. Přesto se jim pořád vracela Li-Rakšova slova a nakonec byli rádi, když nechali město konečně za zády. I když Káa neaspiroval na nejlepšího jezdce ve skupině, rozhodně cesta ubíhala rychleji, než když musel klusat za nimi.

Kousek od města narazili na téměř převrácený vůz.

Stál nakloněný u kraje cesty a podle kola, ležícího opodál, se dalo soudit, že z oje asi vypadl nedbale zatlučený zákolník.

„Hej! Nepotřebujete pomoct?“ hulákal Loren jak na lesy na tři muže, pachtící se s těžkým vozem. Opodál se mezi dvěma koni objevila hlava čtvrtého, podle oblečení kupce, kterému vůz patřil.

„To je požehnání, pánové. Vás mi seslal sám Ghlar. Nemůžeme s tím ani hnout. Kdybyste tedy byli ochotni pomoct, rád se vám odvděčím.“

„Prý nemůžeme,“ šeptal Tirin Akatovi. „Nevypadá, že by se chystal předřít,“ poznamenal tiše na adresu obchodníka.

Yard zatím seskočil s koně. „Odvděčím, říkáte? No tak to sté teda na správný adrese. Pusťte mě taky k tomu, chlapi,“ houkl na tři pohůnky, ze kterých se řinul pot mnoha proudy.

Káa pochopil o co jde a přiložil ruku k dílu. Společnými silami zvedli vůz a nasadili kolo.

Kupčík přiskočil a hruškou meče zarazil zákolník na své místo. Byla to mohutná rána, která všechny donutila změnit názor, který si o něm udělali.

„Vřelé díky, pánové. Moc jste mi pomohli. Tady máte, vezměte si to,“ natahoval k nim ruku s několika stříbrňáky. Yard neváhal a hrábl po nich. „Díky, pane.“

„Nezapomeň, že se dělíš napůl s Káem,“ upozornil jej trpaslík.

Kupec se usmál. „Kdybyste potřebovali cokoli od zbraní, ptejte se v Orwaru po kováři Ianovi. Milerád vám pomohu. Ještě jednou díky.“ Vyskočil na koně a zavolal na své muže, ať si pospíší.

„No prosím,“ huhlal potěšeně se Yard. „Taková známost se může vždycky hodit.“ Zatímco mluvil, strčil mince do kapsy.

Krátce na to, na dohled od jedné z orwarských studní, odbočili z cesty a zamířili šikmo k řece. Podél řeky jeli i další den přímo k severu. Tirina lákal druhý břeh, který už nebyl orwarským územím. Vyhledali tedy mělčí úsek řeky a přes menší potíže – Kaa se bál vody – přebrodili na druhý břeh. Ten jim však skýtal jen pohled na ploché, nedohledné pláně. Po poledni narazili na první z řady hustých hájů, plných rozlehlých trnitých křovin. Záhy se háje spojily v téměř neprostupný les. Dohodli se, že pokračovat dál tímto způsobem nemá cenu. Tirin navrhl proklestit se co nejkratší cestou k řece a přeplavit se zpátky na druhý břeh.

Když vysvětlili Káovi, co mají v úmyslu, byli velmi překvapeni jeho reakcí. „Já tam," mávl rukou k jihu. „Malá voda, pak tam," ukázal k severu a rozjel se po vlastní stopě zpátky. Než se ostatní dohodli, jestli chtějí znovu absolvovat cestu až k brodu, zmizel jim z očí.

Rozhodli se nakonec, že se prosekají, přeplaví řeku a počkají na něj na druhém břehu.

„Ten prokletý strach z vody. Kde se to v něm bere?" odplivl si Yard. Nikdo na jeho otázku neodpověděl.

Za řekou pokračovali ještě kus cesty na sever, kde se u malého hájku za soumraku utábořili. Kaa se stále neobjevoval. Ulehli brzy a ráno si dopřáli dlouhé slastné polehávání. Kaa stále nikde.

„Vidíte," mračil se Yard. „To bylo pořád kamarád a moc fajn kluk a teď se na nás vykašlal." Čekali ještě několik paprsků, ale nakonec je válečník přesvědčil, aby vyrazili alespoň pomalým tempem k severu. Jestli kroll bude mít zájem, jistě je dožene.

Nejvíce starostí o Kaa si dělali rikhové. Jeli oba až jako poslední a debatovali o tom, že nebylo zrovna přátelské nechat ho odjet samotného.

Loren, jedoucí vedle Pesacka, se tvářil navenek bezstarostně, ale také jej Káovo zmizení mrzelo.

Jeli lesem, když tu se stromy pozvolna rozestoupily a odkryly pohled na polouzavřené, rozlehlé travnaté prostranství, v jehož středu se tyčila vysoká, z velkých kamenných bloků postavená věž.

„U Ghlara, co to může být. Nikdy jsem neslyšel, že by tu někdo žil," divil se pul.

„Nikdy jsem taky neslyšel, že by se na sever jezdilo podél řeky," podotkl Yard na adresu Lorena, který zkratku vymyslel.

„Víš sám moc dobře, proč se chceme vyhnout i té nejmenší vesničce," odsekl pul. „Půjdeme se podívat zblízka?" navrhl Tirin.

„Sice jsme už snídali, ale proč si nedat druhej chod," zasmál se válečník a pobídl koně.

„Tedy vzhůru," zavelel Pesack a také polechtal koně na slabinách.

Zarazili zvířata u paty věže. Yard sklouzl ze sedla a prohlížel si stavbu. „Au," chytil se zničehonic za ruku. Ostatní neviděli, co jej zranilo, a zaraženě se rozhlíželi.

„Co se ti stalo?" zeptal se Akat a hned na to šťavnatě zaklel.

Loren popošel dva kroky směrem k válečníkovi, který držel ruku nataženou před sebou a druhou z ní cosi vytrhl. „Co je to za svinstvo?" šklebil se vztekle. Otočil se k pulovi a mezi prsty držel malou šipku bez okřídlení.

Tirin, který ještě stále neměl ani ponětí, co se kolem něho děje, klouzal bezradně pohledem z jednoho na druhého. Yard se s křikem rozběhl proti dveřím s úmyslem je vyrazit. Mohlo by se zdát, že dveře mají pud sebezáchovy, jelikož se těsně před srážkou s válečníkovým ramenem prudce otevřely dokořán.

Překvapený Yard se vřítil do útrob věže, kde o cosi klopýtl, a veškerá nashromážděná energie, určená k vyražení dveří, jím smýkla k zemi. Pesack, běžící hned za ním, spolehlivě zakopl o jeho nohy a dopadl na válečníka přesně v momentu, kdy se nebožák pokoušel vstát. Tirin na to všechno koukal s nechápavým pohledem v očích, dokud i jeho něco neštíplo do ramene. S představou nepříjemného hmyzu otočil hlavu. I jemu trčela z ramene malá černá šipka.

Zatímco zkoumal tu její část, která trčela z rány ven, proběhl kolem něj nasupený Loren. Chtěl vysokým obloukem přeskočit obě těla válející se po zemi, ale špatně si skok spočítal. Udeřil hlavou do vrchní části zárubně a přistál na Pesackových zádech. Tirin by se rozesmál, kdyby ho právě nezasáhla další střela. Konečně mu došlo, že jde do tuhého. Také ho napadlo, že tak malé šipky mohou těžko někoho zabít, a je tedy spíš nebezpečí, že by mohly být otrávené. Ohlédl se po Akatovi. Jeho přítel měl v těle šipek už nejméně pět. Popadl ho vztek. Bez rozmýšlení vběhl do otevřených dveří. Jeho menší váha sice nemohla vstávajícímu trpaslíkovi ublížit, ale v každém případě ho zpomalila. Ze situace těžil Loren. Konečně se mu podařilo protáhnout dovnitř a postavit se na nohy. Zuřivě zaklel a vytasil meč. V malé předsíni bylo málo světla a žádného nepřítele neviděl. Od dřevěného schodiště sem ale doléhal dupot mnoha nohou. Jako poslední se dovnitř dostal Akat. Tady byli prozatím před střelami v bezpečí.

„Moc pěkné," pochvaloval si Loren se zjevnou ironií v hlase. „Tirin se s námi nebojí chodit do nebezpečných situací, protože každý známe své místo. Proto jsme neporazitelní," zacitoval jednu z památných vět malého kouzelníka.

Rikho se přes vážnost situace rozesmál. Dobře si pamatoval, kde pronesl podobnou větu, a v jaké souvislosti. Jeho úsměv zapůsobil na ostatní jako svěží vánek. Zatímco Loren hlídal u dveří, snažili se ostatní vyndat si navzájem šipky z těla. Občasné bolestné syknutí prozrazovalo, že některé střely zasáhly bolestivá místa.

„Viděl jste někdo někoho?“ zeptal se Yard a dlouhými tahy brousku ostřil svůj meč.

„Proč se ptáš nás? Tys šel první,“ opáčil Pesack se stínem výčitky v hlase.

„Někdo mi ty dveře musel otevřít před nosem.“

„Vidíš. Takže jsi ho musel vidět,“ přidal se Akat. „Neviděl,“ trval Yard umíněné na svém.

Jak je tak pul poslouchal, začal trpět vtíravým pocitem, že něco není v pořádku. Trochu to zavánělo kouzly. „Jste si jisti, že se nemohly otevřít samy?“ zeptal se opatrně.

„Dveře! Samy! Ty jsi blázen,“ vyhrkl Akat, ale vzápětí mu došlo, kam pul míří. „Ty už vidíš kouzla i na talíři s večeří, vid? Nicméně, možné by to bylo.“ Poškrábal se na hlavě. „Měli bychom být opatrnější.“

„Díky za radu,“ ušklíbl se Yard. „Za tu dobu, co si tu vybíráme bodliny ze zadnic, na nás zdejší obyvatelé mohli přichystat spoustu kulišáren.“

„Opatrnější než kdy?“ zajímal se Pesack tónem, který nenechal nikoho na pochybách, že má pod maskou upřímného zájmu nervy trochu na pochodu.

„Než kdykoli,“ odtušil Tirin, a už po několikáté zabloudil pohledem k otevřenému poklopu nad schody, kudy k nim dolů dopadalo matné, kalně šedé světlo.

„Tak, ta je poslední,“ prohlásil Akat a zahodil šipku, kterou právě vytrhl z Lorenova boku. „Ještě nějaký pán na holení?“

„Jestli je to všechno, možná bychom se mohli…“ Co by se mohli, už Pesack říct nestačil. Nedočkavý válečník otevřel dveře a vrazil s taseným mečem do vedlejší místnosti. Hned v následujícím okamžiku zařval vzteky i bolestí. Loren, jenž se otočil na patě a se vzteklou kletbou vyrazil Yardovi na pomoc, zahlédl už jen dva páry krátkých křivých nožek, kterak zmizely otvorem ve stropě. Kromě něj a Yarda byla přízemní hala prázdná, nepočítáme-li stoly, lavice a krb s rozžhaveným plátem.

„Podělaný zmetci, ďas aby je spral,“ nadával válečník. „Viděli jste ty mrchy? Ňáký skřeti, nebo co je to za pakáž.“ Za neustálého kleni se otočil a Loren vyděšeně zíral do Yardova krví zbroceného obličeje. Okamžitě spolkl výčitky, které se mu draly na jazyk. Yard musel nade vší pochybnost schytat smrtelnou salvu, kterou přežil jen zázrakem. Dvě šipky jej zasáhly těsně nad levým okem, jedna mu trčela z nosu, tváře a čelo měl jak jehelníček. Takovýhle útok se nepoužívá na zastrašení, uvědomil si pul.

„Ty ale vypadáš,“ zděsil se Pesack, který vtrhl do místnosti s napřaženou sekerou.

„Hlavně mě nelituj,“ ušklíbl se válečník a v ten moment na něj opravdu nebyl hezký pohled. „Ještě dvě, tři takový salvy a je po mě. Kašlu na to. Nahoru jde první někdo jiný. Nenapadlo by mě, že takový smetí může bejt tak nebezpečný,“ zavrčel, pokusil se otřít rukávem z čela neodbytné pramínky krve a zapomněl, že mu z něj trčí několik šipek.

„No neblázni. Jsi naše největší kapacita v oboru,“ dobíral si jej Loren. „Nemůžeš to jen tak vzdát. Počkej,“ dodal, když poznal, že jeho slova nepadla na úrodnou půdu. Hodil pohledem po zavřeném poklopu ve stropě a pak si utrhl rukáv. „Čelenka ti bude slušet,“

poznamenal suše a než se Yard vzpamatoval, vyškubl mu pul z čela čtyři šipky. Yard sebou cuknul, ale zaťal zuby a trpělivě čekal, až Loren jeho obličej odzbrojí. Beze slova si nechal obvázat hlavu a tvářil se, že pula neslyšel.

„Nejsem si jistý, že je nutné, abychom chodili nahoru," nadhodil Akat. „Nejsme tu vítáni. Všimli jste si?"

„To si měli rozmyslet dřív, než na mně začali střílet," procedil Yard skrz sevřené zuby a opatrně si ohmatával obličej. „Tohle mi zaplatěj. Kdybysme byli rychlejší, mohli jsme alespoň jednoho z těch skřetů chytit," posteskl si, sotva dokončil inventuru hlavy. „Cos tedy vlastně viděl?" zeptal se Tirin.

„Co bych viděl. Nohy," odsekl Yard. „To samé, co Loren." Pul přitakal. „Jsou rychlí, ti zmetci mrňaví."

„Tak co dál? Vlítnem na ně?" Válečník byl už zase v ráži.

Tirin kroutil hlavou. „Nejsem si jistý, jestli děláme dobře. Řekl bych, že na tom co říká Akat je hodně pravdy. I přesto, že na nás zaútočili ještě dřív, než jsme stačili zaklepat. Pořád je ještě šance, otočit se na patě a zmizet."

„Prostě se ti nezdá rozumné zkoumat věž plnou útočníků, ze kterých jsme zatím viděli jenom nohy," ozval se Pesack.

„Nejde jen o to," bránil se Tirin, ale když se na Yardovu stranu přidal i Loren, rikhové kapitulovali. „Dobrá. Ale opatrně," mračil se Akat.

Yard jako první prošel dveřmi a začal pomalu stoupat po schodech. Pak se zastavil a pohlédl za sebe. „Přineste mi někdo jednu z těch převrženejch židlí," požádal šeptem.

„Rozumný nápad," zabručel Tirin a odběhl zpět do

vedlejší místnosti.

Vousatý žoldák spokojené potěžkal dubovou stolici v levé ruce, přikrčil se a vskočil do místnosti. Přivítala jej salva šipek. Sotva doznělo bubnování do dřeva a bylo jasné, že protivníci zakládají nové šipky, máchl Yard před sebou mečem v širokém oblouku a ustoupil doleva ke zdi. Dovolil si při tom krátký pohled přes okraj stoličky a škleb ve tváři mu rázem ztuhnul.

„A sakra," zahřměl kus za ním Pesackův překvapený bas. Loren jej zaslechl a rychle se také dral nahoru. „Uhni," zavrčel na trpaslíka.

U zadní stěny stálo kolem dveří nahloučeno osm vychrtlých človíčků. Mohli by to být podle velikosti klidně rikhové, nebýt toho, že místo nosů měli krátké chobůtky a jejich kůže byla světlounce šedozelená. Všichni drželi u úst podivné trubice, ze kterých právě vylétla další salva šipek.

Loren zaváhal. Tyhle mám pobíjet? Proč, u všech bohů? ptal se vduchu sám sebe. Ostatní byli zjevně stejně zaražení, jako on. Zaváhali a to byla chyba. Človíčkové, ať vypadali sebevíc směšně a nepříliš nebezpečně, využívali jejich nerozhodnosti s chladnou rozvahou profesionálních zabijáků. Nepřetržitá palba nesla ovoce. Akat, který schytal nejvíce zásahů, krvácel z mnoha ran a ustoupil zpátky na schody.

„Na ně, kruci," zařval Yard a vrhl se kupředu. Ostatní následovali jeho příkladu a vrhli se na malé protivníky jako sršni. Zahrnuli je spoustou ran a chvíli se zdálo, že mají navrch. Přes to se stále odněkud objevovali další a další šedaví útočníci. Někteří se dokonce spustili poklopem dolů, do přízemí a vtrhli Akatovi do zad. Mnozí z podivných skřetů bojovali dlouhými zahnutými dýkami. Byl to zuřivý boj, a zranění na tělech Tirinových přátel se množila.

„Zpátky,“ zaječel Tirin a pokusil se prosekat mečíkem zpátky ke dveřím, kde ležel Akat ve zvětšující se kaluži vlastní krve. Ač dělal co mohl, na hbité protivníky nestačil a pomalu mu docházely síly. Pesack se mocně rozháněl sekerou a také couval ke dveřím. Probil se k Akatovi zároveň s Tirinem a krátkým švihem srazil ze schodů malého ďáblíka, který se chystal zasadit rikhovi smrtící ránu. „Budu tě krýt. Vezmi ho,“ kývl směrem k Akatovi a rozkročil se mezi dveřmi. Pomalu se začal probíjet dolů po schodech. Tirin vlekl Akata a Yard s Lorenem, oba zakrvácení od hlavy k patě, kryli jejich ústup. Prosekali se k vnější brance, vyhrnuli se z posledních sil ven a Pesack za nimi přibouchl dveře. Upustil sekeru a oběma rukama sevřel kliku. „Naložte Akata na koně a padejte k lesu,“ zasupěl a zkřivená tvář svědčila o úsilí, se kterým bránil skřetům dostat se z věže ven. Ostatní naskočili na koně, Loren si přehodil Akata před sebe přes sedlo a uháněli k lesu. Chvíli na to povolil trpaslík sevření, shýbl se pro sekeru a co mu síly stačily, rozběhl se ke svému koni. Nedbal na šipky, které se mu zabodávaly do zad, a rukou a hrubě poháněl koně směrem, kde zahlédl své přátele mizet mezi stromy.

Žádný ze skřetů je nepronásledoval.

„Kam ten spěch?“ přivítal je hlas z hloubi lesa.

Z přítmí pod stromy vyjel hřmotný hromotluk na koni.

Po té, co se ujistili, že je sám, dali se s ním do řeči a popsali mu zážitek ve věži, a navrch přidali přátelské varování.

„Tak s chobůtkama říkáte? To by mohli být činci. Slýchával jsem o nich vyprávět svého děda. Před dvěma sty lety prý náhle zmizeli a od té doby je nikdo neviděl.“

„Činci? O nikom takovém jsem jak živ neslyšel," kroutil Loren hlavou. „Nevymýšlíš si náhodou?"

Muž položil vyzývavé ruku na hrušku svého meče. „Bejt tebou, vážil bych slova," zavrčel. „Pamatuj, že jen peciválové a hlupáci se tváří, že to, co nikdy neviděli, neexistuje." Vytáhl z pochvy překrásný meč a cvičně s ním několikrát máchl. „Slyšel jsem, že obydlí činku oplývají mnohými poklady. Jestli se chcete pomstít, rád půjdu s vámi. Potom se rozdělíme."

„Hmmm. C – co to?" Akat přicházel k sobě a snažil se vyjádřit svůj názor na situaci.

„Ne. Nezlob se, ale stáli nás, hajzlíci mrňaví, málem přítele," rozhodl za ostatní Tirin. „Nepůjdeme s tebou," dodal a vrhl zamračený pohled na Yarda, na němž bylo vidět, že s ním zmínka o pokladu zamávala. Válečník rikhův pohled chvíli opětoval, pak pokrčil rameny a odvrátil se.

Muž si pohrdavě odfrkl. „Vidím, že odvážným už odtroubili. Při návratu se nemusíte obtěžovat. Nic nezbude."

Loren se ještě jednou pokusil vzdalujícího se jezdce varovat, ale ten nedbal. Pobídl koně a tryskem vyrazil k věži.

Trpaslík se poškrábal ve vousech. „Měli bychom zmizet," prohlásil zamyšleně. „Jestli je rozparádí, mohli by se vyrojit ven a Fustren ví, kolik tam těch mrňousů může být."

Toho dne večer, akorát, když se chtěli utábořit, uslyšeli ze směru odkud přijeli dusot kopyt. Sotva se stačili ozbrojit, objevila se mezi stromy rozložitá silueta. Pesack ztěžka polkl, až mu ohryzek poskočil. Rikhové měli oči navrch hlavy a ani Yard nebyl při pohledu na temné monstrum zrovna nejklidnější. „Ughh," zahřměla nestvůra.

„Tys nás ale vylekal," rozesmál se Loren ulehčené. „Už jsem se bál, že na nás Lauros poslal nějakou potvoru."

„Nestraš," rozhlédl se Akat ulekaně.

„Kdyby tě rušilo ňáký cvakání, tak jsou to tvoje zuby," ušklíbl se Yard. „Vítej," kývl pak směrem k sesedajícímu krollovi. „Kdybys nás dohnal dřív, tak jsme z těch mrňousů nadělali slanečky."

Kaa se jen nechápavě zubil a tak se Loren, zatímco ostatní připravovali tábořiště, pustil do krkolomného popisu toho, co zažili ve věži skřetů. Přeložit celou událost stručně do Kaaova slovníku několika desítek výrazů nebyla procházka růžovým sadem, a než pul dovyprávěl, snesla se na les černočerná noc. Kaa pozorně poslouchal a s postupujícím časem se víc a víc vžíval do Lorenova vypravení. Ke konci už pevně svíral v rukou kyj a přerušoval pula krátkými výkřiky. Nakonec už to nevydržel, vyskočil, a za doprovodu převážně nesrozumitelných komentářů začal předvádět, jak by s činory zatočil. Ulehli až pozdě v noci.

Po třech dnech nudné jízdy lesem narazili na vyježděnou vozovou cestu, která byla neklamným znamením, že se blíží k lidskému osídlení. Záhy se mezi stromy prosvětlilo, les prořídl a stále častěji naráželi na známky dřevorubeckých prací. Krátce na to vyjeli z lesa a otevřel se jim pohled na masivní hradby hraničního města Kruxu, opředeného mnoha mýty a spoustou neuvěřitelných historek. Byli u předposledního cíle své cesty k Teranu.

Stráž u brány je upozornila, aby nechodili, pokud nemusí, do nejsevernější části města. Při posledním nájezdu sarkonů prý chytily kůlny a skladiště za hradbami, a od nich několik domů. Severní brána je uzavřená.

Poděkovali za informaci a vstoupili na starobylou dlažbu nejstaršího hraničního města Orwarského knížectví. Říkalo se, že podzemí Kruxu je provrtáno nespočtem kanalizačních chodeb. Vylévání splašků na ulici je zde považováno za přestupek a podle zákona trestáno. To se velmi odráželo na čistotě města. S náznakem charakteristického zápachu jižních metropolí se zde setkali jen v místech, kde stoky na krátko vyústily pod širé nebe, aby se pak znova ztratily kdesi v podzemním labyrintu. Naplněni zvědavostí, projížděli jižní čtvrtí a prohlíželi si starobylé masivní kamenné budovy. Na zdejší stavby byl použit úplně jiný kámen, než na jaký byli zvyklí z jižních měst. Většina domů byla postavena z rozměrných řemeslně hlazených kamenných bloků. Chvíli se zdrželi na tržišti a pak konečně stanuli na Zeleném náměstí, před Stelemovým chrámem. Samo náměstí bylo úchvatné, se svými impozantními stavbami, natřenými jemnými hlinkami ve všech možných odstínech zelené barvy. Samotný chrám, z bloků bílého mramoru, působil dojmem zasněženého horského štítu, čnícího ze zdravého svěžího lesa do závratných výšin.

Tirin se nezmohl na jediné slovo a jen tiše zíral. Ghlarův chrám v Orwaru, ke kterému se sjížděla procesí z blízkého i vzdáleného okolí, působil ve srovnání s tímto monumentem jako podsaditý pestře oděný městský pořízek, sklánějící se před samotným duchem hor.

Jaký může být Stelem, patron tohoto města, uvažoval Tirin, když mu jeho lid postaví něco tak nebetyčně čistého. Vzápětí si uvědomil další, do očí bijící rozdíl. Nikde nespatřil ani jediného žebráka. Když projížděli nejchudší čtvrtí, nezahlédl žádné nemocné dítě. Požehnané místo pod ochranou boha

Stelema, strážce lesní moudrosti a Pána proměn, jak jej zdejší lidé často nazývali. Zahleděl se na bělostnou špici chrámu, svítící na jasně modrém pozadí odpolední oblohy a nechal se unášet myšlenkami.

Trvalo dlouho než Kaa, jako první, konečně prolomil hradbu uctivého mlčení. „Ughh," řekl ohromeně a ostatní si s překvapením uvědomili, že se podvědomě krčí.

„Moc hezký," mrkl Loren na krolla a neúspěšně se pokusil, vzít jej kolem ramen. Kaa vycenil zuby. „Pivo," řekl s nadějí a dal tím najevo, jak rychle se s nevšedním zážitkem vyrovnal. Přesto, když odjížděli z náměstí, ohlížel se ze všech nejčastěji.

Když míjeli druhý hostinec, Loren zničehonic zarazil koně uprostřed ulice. Tirinovo zvíře se splašilo a rikho se jen tak tak udržel v sedle.

„Co je teď vlastně za měsíc?" zeptal se pul nepřítomně.

„Voolit?" uvažoval nahlas. „Tak mám takový pocit, že by mě vůbec nevadilo, přijmout některé zvyky rikhů. Dnes mám, pánové, narozeniny," prohlásil. „Co říkáte," obrátil se k rikhům, o nichž teď už věděl, že používají svůj hobarský kalendář, a to téměř výhradně, k zaznamenávání dnů, které byly určeny k oblíbeným, někdy i několikadenním oslavám.

Yard souhlasil hned a přesvědčit ostatní nedalo velkou práci. Vřítili se jak velká voda do hostince a zabrali největší stůl jenom pro sebe. Štědře obdarovali pacholka, který přispěchal, aby zaopatřil jejich zvířata, a začali rozjařeně objednávat vše, co jim hospodský doporučil. Přestože ve městě nepotkali jediného krolla, hostinský Kaaovu přítomnost nijak nekomentoval.

Až na tři starce byli v této denní době jedinými hosty, a tak se šenkýř motal hlavně okolo nich. Holby

piva střídaly v rychlém sledu jedna druhou a hostinský jim mezitím přičinlivě podsouval i nějaký ten trunk. Hluk, který kolem sebe šířili, přilákal záhy několik zevlounů z ulice. Loren je v dobrém rozmaru pozval ke stolu. Přijali s povděkem lidí, co se rádi chytnou každé příležitosti. Jeden z nich odběhl pro známého, nedaleko bydlícího barda, a s třetí baladou začala hospoda vřít. Rikhové, které nebylo nikdy třeba dlouho pobízet, pěli, jako by za to byli placení, a hospodský jen zářil. Venku už se setmělo, zatímco v lokále vyžadoval Loren čím dál více loučí.

Jako každý skvělý večer, měl však i tento svůj konec, který se valem blížil. Krux byl totiž v částečné pohotovosti kvůli častým útokům sarkonů v poslední době. Proto nechal baron Otmar vyhlásit zákaz hlomození po půlnoci, a ten se samozřejmě vztahoval i na všechny hostince, nálevny a špeluňky na území města. Místní lidé brali toto nařízení překvapivě vážně. Především proto, že většina bojeschopných mužů mohla být prakticky kdykoli povolána k obraně některé z městských bran, nebo ohrožené části hradeb. Baron Otmar, zvaný Zelený pán, bral na bojovníky se sarkony, kteří si potřebovali po celodenních bojůvkách pořádně odpočinout ohled, ale určoval tvrdá pravidla. Loren by se možná i hádal, ale překvapilo ho, že jakmile do hostince vstoupili dva biřici, všichni místní lidé, jakkoli pod parou, se jako na povel zvedli, zaplatili a odešli. Zvedl se tedy i on, ale jen velmi nerad. Rozhlédl se, jestli se nikdo nedívá, a pak hrábl po jedné z nedopitých lahvic s trunkem a schoval ji pod plášť. Noc byla mladá, jak s oblibou říkali orwarští hýřilové, a tolik se toho ještě dalo stihnout.

Táhli městem ve snaze najít jeden jediný kout, kde by bylo alespoň trochu živo. Jedinou malou zastrčenou

hospůdku, kde by se dalo ještě chvíli pobavit. Každý další roh ulice však přinášel jen tichou temnotu a zklamání. Loren byl stále zasmušilejší, kráčel jako poslední a pokradmu upíjel z lahvice.

Z boční uličky vyšel mladík, vlastně už skoro dospělý muž. Sotva ho pul zahlédl, hrnul se k němu.

„Holá, mladíče, nevěděl bys, kde by se tu dalo ještě trochu pobavit?“

Mladý muž se zatvářil nerozhodně a pak se zamračil. „Jste v Kruxu,“ upozornil je a opatrně poodstoupil. „Tady jsme neustále tak trochu ve válečném stavu, a válka má svá pravidla. Alespoň u nás.“

„A ty jsi kdo, že nám tu tak kážeš?“ ptal se rozladěný pul. „Nekážu. Zkrátka vím to, co ví každý, kdo se narodil a žije v tomhle městě, a chovám se podle toho. To je vše.“

Lorena přepadl záchvat opileckého smutku. „Když já mám dnes narozeniny,“ oznámil do šera ztichlé ulice.

„Ty si pamatuješ den, kdy ses narodil?“ zeptal se mladík a oči se mu rozšířily údivem.

„O tom nepochybuj,“ odtušil pul tak samozřejmě, jako by lhaní bylo jeho každodenním chlebem.

Mladík se zamyslel. „Možná bych vás mohl na chvíli pozvat k sobě. Vidím, že nejste zdejší, a rád si poslechnu něco o krajích, které asi nikdy neuvidím,“ povzdychl si.

Slovo dalo slovo, a chvíli na to už spěchali ulicemi nočního Kruxu, směrem k severní čtvrti.

„Tak tady jsem doma,“ oznámil mladý muž před menším dřevěným domem. Vypadal tak chudě, že i Akat by se v porovnání s ním mohl ve svém rodném domě v Hobaru právem cítit jako boháč. Rikho ale nesrovnával. Studený noční vítr ho pomalu vymaňoval

z osidel alkoholu. Tlak zezadu ho vtlačil do domu. Lorena před sebou, Yarda za zády, vstoupil do šera malé sednice. Kdesi vzadu vlál Kaa s Pesackem, jen Tirin vypadal skoro střízlivě.

„Tady bydlíš? No to je skvělé. Kde tu máš něco k pití?“ staral se hned pul.

Starší ze Světlanových učňů se protlačil dopředu, kde jej ovanul horký vzduch, linoucí se ze zděných kamen, podobných pecím, jaké používají pekaři.

Topí se tu, uvědomil si. To znamená, že tu nebydlí sám. „Nesmíš se na něj zlobit,“ chopil se mladíkovy pravice a kývl hlavou k pulovi. „Má tyhle oslavy k smrti rád, a prostě se nemůže smířit s tím vaším nočním klidem. Rozhodně nechce být nepříjemný. Mimochodem, já se jmenuji Tirin.“

„U Stelema, málem bych zapomněl,“ omlouval se jejich hostitel. „Já jsem Gorm. Gorm Goranson,“ dodal a spěchal si potřást pravicí i s ostatními.

„Tak jak je to s tím pitím,“ dožadoval se pul svého. „Přines něso k pití.“

Tirin se na Lorena pátravě zadíval. Zdálo se, že pul cestou nevystřízlivěl, spíše naopak. Začal si při řeči trochu šlapat na jazyk.

„A já budu vypravovat, jak sem slíbil,“ vzpomněl si pul najednou a posadil se ke stolu, co nejblíže ke kamnům.

„Zdá se, že na Lorena to přišlo se zpožděním,“ pošeptal Tirin Akatovi, ale ten ho neposlouchal. Přeci jen měl chuť se ještě trochu napít a hledal pohledem něco, co by jeho žízeň ukojilo. Gorm sáhl za rohovou skříň a vytáhl odtud láhev kořalky.

Nepatří k největším, ale na chvíli bude stačit, uvažoval Loren a natáhl se po ní.

„Budeš vyprávět?“ ujišťoval se mladý hostitel,

konečně se trochu uvolnil a posadil se vedle Lorena.

„To vise pudu," slíbil pul. Bleskově vyškubl špunt a mohutně si zavdal. Vyprávět za něj naštěstí začal Tirin, protože pulovi už chvílemi nebylo moc rozumět. Začal pochopitelně Hobarem. Zdálo se, že vyprávění o Hobaru, domově rikhů, Gorma zajímá. Patřil k těm vděčným posluchačům, jakých Tirin neměl nikdy dost.

Poslouchej, jednou se ti to možná bude hodit, pomyslel si Tirin domýšlivě v krátké pauze, kdy se Loren odtrhl od láhve a dal ji kolovat. I Gormovi se dostala láhev do rukou, ale rikho si všiml, že pití jen předstírá. „Ty nepiješ?" zeptal se.

„Ne. Aspoň ne tohle. Někdy si s chutí zavdám dobrého vína."

„Co tu tedy dělá kořalka?" zajímalo rikha.

„To je pití, co tu zbylo po otci," odpověděl mladík se stínem smutku v hlase. „Kde je tvůj otec?" zajímal se Akat. „Zemřel před půl rokem. Zrovna o slavnostech Tulu."

„Promiň," hlesl rikho. „To jsem nevěděl." Tul byl svátkem konce roku. Poslední den měsíce tulonu. Musely to pro něho být smutné svátky, pomyslel si, a bylo mu mladého muže líto. Zabloudil pohledem ke Kaaovi, který právě zalézal pod stůl, aby se tam uložil ke spánku.

„Nic se neděje," odpověděl Gorm. „Nemohls to vědět."

„A tvá matka, jestli se mohu zeptat?"

„Spí nahoře u sebe. Je dost nemocná. Přes veškerou snahu našich nejlepších léčitelů je to s ní čím dál tím horší. Obávám se, že po smrti otce se rozhodla odejít branou Aghrakaragandolu za ním. Nikdo jí v tom nedokáže zabránit. Ale nechci o tom teď mluvit. Mohl bys mi vyprávět o Orwaru?"

Tirin se nedal pobízet a chrlil ze sebe vše, co si ze sídelního města pamatoval. Byl však přerušen Lorenem.

„Podívej," držel pul láhev dnem vzhůru. „Je v ní někde asi díra. Nenašla by se tu nějaká jiná?"

„Podívám se," odvětil Gorm. Bylo na něm znát, že mu vyrušení není milé. Vylovil však zpoza skříně další láhev, podal ji pulovi a pak si sedl zpět ke stolu, kde poposedával rozpovídaný rikho. Loren, Akat, Yard a Pesack si v koutě dál přihýbali z flašky a čemusi se smáli. Tirin vyprávěl vše, co mu přišlo na jazyk. Nadšený svým posluchačem se málem prozradil a řekl víc než měl. Nakonec se zastavil u cesty do Teranu. Gorm byl rozčílený, že rikho náhle změnil téma, ale s rikhem nic nehnulo. Zato jeho přátelé se rozjížděli. Loren už se ani neptal a sáhl za skříň pro další láhev. Gorm to zpozoroval a vybuchl v návalu hněvu.

„Co si to dovoluješ. Pozval jsem vás dál, v tuhle pozdní hodinu, ctil vás jako hosty a vy… Jak tě může něco takového napadnout. Okamžitě to polož." Upíral pohled, ze kterého rozhořčení přímo sálalo na pula, držícího v ruce jednu z láhví jeho zemřelého otce. Rád je pohostil, ale aby se tu chovali jak doma, to byl vrchol drzosti. Přestože nepil cítil, jak se mu před očima rozlévá narudlá mlha pomalu jej začal ovládat vztek. To byl ale blbý nápad, napájet v noci doma hordu cizáků, spílal si. A ještě k tomu tátovou kořalkou. Vzpomínka na otce ještě vystupňovala jeho rozhořčení.

„Aleotak," mumlal Loren a snažil se vytáhnout špunt, který mu bránil v cestě k chutnému moku. „Snad by ses nelzo – nezlol, sakra, nezlobil pro pár doušků."

„Okamžitě tu láhev polož," trval Gorm na svém a snad si ani neuvědomoval, že křičí.

Loren zvážněl a zamračil se na flašku, jakoby ona za

všechno mohla. Pak mu v očích blikla šibalská světélka. „Jenom tlošku," žadonil. Vrávoral ke Gormovi a cestou se mu konečně podařilo odzátkovat láhev. „Mám pšeci naozeniny, vzpomínáš?" Opřel se jednou rukou o stůl a nabízel Gormovi kořalku. „No tak, dej si se mnou."

Na mladíkově tváři se zračil vnitřní boj, který sváděl. Chvíli to vypadalo, že zvítězí soudnost, když tu se pod stolem probral Kaa a po čtyřech se vydal ke skříni.

„Tak to už přestává být legrace," zasyčel Gorm a prudce strhnul ze stěny vedle dveří luk. Hrábl do toulce pro šíp a než mu v tom stačil opodál stojící vyjevený Tirin zabránit, vystřelil po Kaaovi. Huňatý válečník měl štěstí, že byl sehnutý vedle skříně. Šíp se mu zabodnul do zadnice. Zařval jako tur. Otočil se, a nedbaje na šíp ve svém pozadí, vrhnul se ke svému kyji. Jak byl opilý, všechno kolem sebe porážel. „Co ty?" vyrazil ze sebe a měřil si Gorma malýma rudýma očkama. Od stolu se ztěžka zvedl Yard, čímž vytvořil téměř nepřekonatelnou bariéru mezi krollem a rozzuřeným hostitelem. Kaa vztekle zachrčel.

„Co se to tu probůh děje," zakvílel Yard, který si doteď nepřipouštěl, že by se situace mohla jakýmkoli způsobem vyhrotit, a sáhl po meči.

Lorenovi začalo navzdory alkoholu pomalu docházet, co způsobil. Otočil se ke Gormovi, aby se pokusil vše urovnat, ale ten využil chvíle, kdy Tirin pozoroval oba válečníky a sáhl pro další šíp. „Všichni vypadněte. Hned!" poručil a mířil na skupinku povedených návštěvníků.

Akat se začal zvedat, opíraje se přitom o trpaslíka. Sledoval Gorma, kterak se sune podél zdi, aby se dostal za stůl, kde by byl více krytý.

„Tak snad abychom šli,“ navrhl opatrně trpaslík, aniž spustil Kaa z očí.

„Co se to děje, Gorme?“ zaznělo z vedlejší místnosti a v nastalém tichu uslyšeli zvuk šoupavých kroků. Pak vrzly panty a všichni se otočili. Ve dveřích stála hubená a bledá stará paní, oděná jen ve špinavé, potrhané noční košili. Opírala se o hůl a její obličej měl výraz znechucení.

„Ty už taky? Je v tomhle městě vůbec ještě někdo normální? Jestli okamžitě nepřestanete, zavolám otce. Ten už si s váma poradí,“ hněvala se stařenka.

Tirin, pamětliv rozhovoru s Gormem okamžitě pochopil, že jeho matka není při smyslech. Kolem něj se protáhl Pesack s Akatem. Otevřené dveře ven způsobily průvan, který jakoby všem trochu pročistil hlavy. Loren, aniž by pustil z ruky láhev, popadl svůj vak a pokoušel se zmizet. Tirin mu zastoupil cestu. „Tu láhev tady necháš,“ poručil mu.

Loren otevřel ústa, aby něco odpověděl, ale od protějších dveří se ozval Gorm.

„Jen ať si ji vezme. Štěstí mu určitě nepřinese.“

„Ale Gorme,“ snažil se rikho něco říct, ale nebyla mu dána šance.

„Běž! Jsi stejný jako oni. Ať už vás tu nevidím.“ Jak za sebou Tirin zavíral dveře, zaslechl ještě Gormovy vzlyky.

Těžké je ráno opilcovo, zvláště, je-li po ruce někdo, kdo pil o něco méně a má spoustu sil vyčítat.

„Tak jak se cítíte, hrdinové,“ horlil Tirin a oči se mu blýskaly. I na něm se podepsala noc v zatuchlém zákoutí u městských hradeb. Dál totiž někteří z jeho kumpánů odmítli jít. Jeho vztek byl ale silnější, než únava. Sotva zahlédl, že chce Yard něco říct, mávl zuřivě rukou. „Ty máš nejméně co mluvit. Tady máš

meč. Na. Málem jsi ho včera, vlastně dnes v noci ztratil. A děkuj bohu, žes ho nestačil použít. A ty!“ obrátil se k Lorenovi, „ty si dávej na chlast větší pozor.“

„Nekřič tolik,“ bylo jediné, na co se pul zmohl.

Akat se tvářil provinile, Pesack dělal, že se ho to netýká. Kaa chvíli koukal z jednoho na druhého a rukou si hladil místo, kam jej v noci zasáhl šíp. „My jít?“ zeptal se pak.

„Jasně, že půjdeme. Za hradbami teče studená Giltar a to je to, co všichni potřebujeme.“

Ostatní si oddychli. Bylo zřejmé, že Tirin pro tuto chvíli skončil s kázáním. Zastavili se v hostinci pro své věci a zamířili ven z města.

Zdrželi se u severní brány zbytečným handrkováním, protože všichni zapomněli, co jim sdělila stráž při vstupu do Kruxu. Severní brána byla zavřená. Pohled na spálenou část této čtvrti nebyl zrovna nejpříjemnější. Z těch, kteří spěšně kráčeli k východní bráně, to ale sotva kdo vnímal. Loren si na okamžik odskočil do malého krámku. Potřeboval šípy do svého luku. Jen co měli hradby Kruxu za zády, část tížícího svědomí jakoby po troškách odpadávala. Z každého různě velká, ale z nikoho celá. Prošli kolem přívozu a zamířili k blízkému zákrutu k řeky. Tam se Tirin, který se až do teď snažil ovládat svezl k zemi, a rozplakal se. „Ó bohové, to byla ale ostuda.“

Změna v rikhové chování byla tak náhlá, že se ani Yard neodvážil promluvit. Malý kouzelník byl očividné u konce svých sil. Akat, který byl Tirinovým nejbližším přítelem, se k němu posadil a pokoušel se ho uklidnit.

„Jak jste něco takového mohli udělat? Do Kruxu už mě nikdo nedostane,“ sliboval.

Nakonec se přeci jen opanoval, ale toho dne už od

něj nikdo neslyšel ani slovo.

Cesta bez obvyklých rikhových komentářů probíhala smutně a jakoby násilně. Většina rikhových druhů zpytovala svědomí, a tak Tirin nevědomky dosáhl toho, čeho dosáhnout chtěl.

VIII. kapitola

Měsíc voolit rozdával sluneční paprsky po celých hrstech, jak se od něj očekávalo. Léto bylo v plném proudu, a každý se snažil užít si to po svém. Hadi a ještěrky se vyhřívaly na kamenech, ptáci pěli o sto šest, vlahý vítr hřál a osvěžoval zároveň a roznášel po okolí množství pylu, semen a nepřeberné množství vůní. Zkrátka léto, jak má být.

Stezka, vinoucí se voňavým borovým lesem, byla čím dál méně patrná, a sem tam se úplně ztrácela mezi mechem a kapradím.

Skupinka poutníků, osamocená na své pouti k severu, se proto raději držela řeky Giltar.

„Podívejte se," vykřikl Akat. „Támhle je nějaká chatrč." Tirin zastavil koně a zahleděl se stranou, kam ukazoval jeho přítel. Skutečné. Mezi stromy se choulil malý srub. Neudržovaný, zchátralý, vypadal by neobydlený, nebýt tenkého proužku dýmu, který stoupal z komína. Tirinova špatná nálada, způsobená incidentem v Kruxu, už téměř opadla, a tak se na mladšího rikha usmíval, když ho přátelsky plísnil.

„Věru pěkné stavení. A ještě lepší by bylo, kdyby o nás jeho obyvatelé nevěděli, ale tečí už to asi nezachráníme. Pojďme se tedy podívat, kdo tu takhle samotaří. Myslel jsem, že Krux je poslední bašta civilizace na sever od Orwaru. Pro případ, že bychom narazili na milovníky alkoholu, předpokládám, že jste se už poučili a dali trochu dohromady," uzavřel svůj monolog a pobídl koně směrem ke srubu. Yard ho následoval s úšklebkem, ostatní si vyměňovali mírné úsměvy. Tirin se už nad jejich poklesek dokázal povznést a k výpravě se vrátila stará dobrá nálada.

„Tedy, jestli tomuhle říkáš civilizace,“ špičkoval Pesack, ale nedopověděl. Akat už bušil na dveře. „Je tu někdo? Můžeme dál?“ halasil.

Po chvíli uslyšeli zevnitř kroky a dveře se nepatrně pootevřely.

„Co chcete?“ ozval se nakřáplý mužský hlas. „V tuto denní dobu návštěvy nepřijímám. Ostatně, ani roční,“ dopověděl a chystal se dveře zase zavřít, ale ty se vzpříčily a nechtěly zapadnout zpátky do veřejí.

„Jen projíždíme,“ usmál se Loren. „Nechceš s těmi dveřmi pomoct?“

„Každá ruka dobrá,“ rezignoval muž uvnitř a prudkým škubnutím dveře zase otevřel. Z šera místnosti si je zvědavě prohlížel starší chlap, navlečený jen v domácích dlouhých spodkách a kožešinové vestě. Nohy vězely v jakési napodobenině pantofli. I vesta měla nejlepší léta už dávno za sebou. On sám se na první pohled podobal svému ošacení. Ošuntělý, šedivý, nepěstěný plnovous mu trčel na všechny strany, ale oči, ty planuly mladistvým zápalem a jemné vrásky kolem nich svědčily o tom, že se často a rád směje. Také se netvářil nijak ustrašeně, jak by se od starého nemohoucího člověka očekávalo. Sotva společnými silami opravili dveře, hned se zajímal, který ďas je zavál do těchto končin.

„Máme namířeno do Teranu,“ odpověděl váhavě Akat.

„Tak do Teranu?“ zakřenil se stařík. „Pozoruhodné. A v hlavě to máte, s prominutím, v pořádku?“

Loren spolknul ostrou odpověď, která se mu drala na jazyk. „Máme pro to své důvody. A ty bys mohl být trochu vstřícnější. Teď, když jsme se popasovali s těmi dveřmi, neukážeš nám svoje panství?“

Na čele ověnčeném rozcuchanými vlasy se

nakrabatila spousta vrásek. „Ale jistě. Pojďte. Jestli se sem všichni vejdete. A co se vstřícnosti týče, nebuď netýkavka mladíku, nejsme na Berholfově dvoře. Mluvím, jak mi zobák narost. Jestli vám to nevoní.“ pokrčil rameny a zamířil ke dveřím do další místnosti. Rozmáchlým teatrálním gestem je pozval dál.

Byli překvapeni. To, co zvenku vypadalo jako polorozpadlá chatrč, bylo uvnitř prostorným, útulným a téměř uklizeným domovem. Tirin by hádal, že za tím vším stojí v pozadí schopná ženská ruka.

„Spory ohledně chování asi vynecháme,“ uchechtnul se. „Tvoje žena není doma?“ zeptal se zvědavě.

„Žena?“ Muž ve spodkách kroutil udiveně hlavou. „Ještě toho trochu. Kde by se tu vzala žena?“

Pul pochopil, kam rikho míří. „V tom případě jsi mužem pořádku, pane, pane…“

„Loviedo. Jmenuji se Loviedo. Udělejte si pohodlí. Ano mám rád pořádek. Když žijete dlouho bez ženy, nezbude vám časem nic jiného, než si udělat všechny ty ženské práce sám. Není to tak hrozné,“ dodal s úsměvem.

„Kdybys žil trochu víc na jih, třeba v Kruxu, jistě by se našla žena, ochotná ti občas poklidit, nebo, co já vím, třeba s tebou i žít.“

„A dej pokoj. Já jsem rád, že mám klid,“ mávl stařík rukou, jako když odhání obtížný hmyz. „Vždyť se tu musíš k smrti nudit,“ nadhodil Akat. „Ani nápad. Já se dovedu zabavit, nebojte se.“

„A jak to děláš s jídlem? Musíš lovit, nevidím tu žádnou zbraň,“ rozhlížel se Yard.

„Inu, někdy lovím, ale většinou mi jídlo nosí přátelé. Někdy i hoši od Simbada.“

„Ale. Takže ne tak úplně sám.“ smál se Tirin.

„Neříkal jsem, že tu žiji sám. Jen, že nemám ženu," hájil se Loviedo.

„Mimochodem," podotkl Loren a vážně si stařík prohlížel. „Moc kontaktu se světem asi nemáš. Jinak bys věděl, že Berholf už není araverem."

„Ale nepovídej," divil se Loviedo. „No to je dobrá zpráva." Pul si ho tázavě změřil pohledem.

Dědek pokrčil rameny. „Jednou, dvakrát jsme se nepohodli a proto teď žiji zde. A kdo teď vládne Orwaru?" zeptal se. „Vilem. Bývalý kníže llonský," odpověděl Akat.

„Už kdysi se o něm hodně mluvilo. A v dobrém, pokud si dobře vzpomínám. Možná je to po čase zas jednou dobrá volba."

„Kdo je ten Simbad, o kterém jsi se zmínil?" zeptal se Tirin.

„Jeden chlápek, kus cesty odtud na sever. Má tam hospodu, kde se schází všelijaká svoloč. Veskrze lidé, co se v Orwaru nemohou z nějakého důvodu ani ukázat, stejně jako já. Vycházím s nimi celkem dobře. Simbad to tam drží pevnou rukou. Jeden s nimi užije spoustu legrace. Aáá," pleskl se do čela. „Jsem to ale hostitel. Nedáte si něco dobrého?"

„Do pytle. Už je to tady," uklouzlo Tirinovi.

„Copak?" podivil se stařík. Povytáhl obočí a se zájmem rikha pozoroval.

Rikho si povzdechl, pokrčil rameny a kápl božskou, co se přihodilo v Kruxu. Už v polovině vyprávění měl Loviedo ústa od ucha k uchu. V závěru se nepokryté chechtal a s ním na plné kolo i Yard s Lorenem. Kaa nechápal zcela o co jde, a Pesack s Akatem pokukovali po Tirinovi, jestli se zase nerozčilí. S ulehčením zahlédli, jak rikhovi po chvíli zacukaly koutky. Vzdal to.

„No dobrá,“ přiznal. „Takhle to zní jako veselá historka, ale nejsem si jistý, že to tak bere i ten mladík Gorm.“

Loviedo zvážněl. „To máš rozhodně pravdu. Až se budete zítra vracet, vezměte to přes Krux a omluvte se mu.“

„Zítra? Do Kruxu? U Ghlara proč?“ vyjekl Akat.

„Nemysleli jste to přeci vážně s tím Teranem, že ne? Vypadáte docela fajn. Byla by vás škoda.“

„Škoda? To je mi nějakého strašení. My tam ale pojedeme. Už jsme se rozhodli.“

„Rozhodli. Hmmm. Tak to je jiná. To bych vám měl povědět, co vás tam čeká.“

„Tys tam byl?“ vyhrkl Pesack.

„Ne. Přímo v Teranu jsem nebyl, ale jednou jsem tam měl namířeno. Došel jsem až na dohled mlžného oparu, který město chrání. Už na dálku je slyšet kvílení démonů. Hrozné zvuky. Přísahám. Nikdy jsem neslyšel nic strašnějšího. Možná vám to bude připadat jako zbabělost, ale otočil jsem se k tomu všemu zády a odkvapil domů.“

„Nevidím na tom nic zbabělého,“ uklidňoval ho Tirin. „Třeba dopadneme stejně. Ale když už jsme jednou vyrazili do deště, nebudeme se otáčet s prvním zahřměním. Alespoň, dokud neuvidíme cíl na vlastní oči.“

„Kuráž máte. To se musí nechat,“ poznamenal Loviedo. „Možná byste si přeci jen dali něco k tomu pití. Počkejte chvilku.“ Během okamžiku byl zpátky s velkým kamenáčem. „Nalijte do kotlíku, co se do něj vejde. Já probudím oheň,“ houkl přes rameno a začal přikládat do krbu. Za okamžik už v něm vesele praskalo a v místnosti se začalo dělat teplo.

Postavili kotlík s červeným vínem na rošt a rozsadili

se kolem krbu. „Není toho vína škoda?“ zeptal se Loren.

„Může to tak vypadat, ale počkej, až to bude hotové. Pak budeš mluvit jinak.“ Sundal dva z pytlíků, které visely vedle okna, odsypal si z každého trochu na dlaň a vhodil to do kotlíku. Vůně, která se linula od krbu se po chvilce změnila. Stala se vlezlejší, sladší, ale o nic méně příjemnou.

„Jestli nás chceš otrávit,“ usmíval se Yard, „bude to nejpříjemnější otrávení v mém životě.“

„Tak,“ mumlal stařík. „Teď ještě osladit a s první bublinou odstavit. To budete koukat.“

„Já koukám už teď,“ sděloval Akat se zavřenýma očima a spolu s Tirinem svorně nasával vůni, linoucí se z kotlíku. Loviedo podebral ucho kotlíku klackem a ve správném okamžiku, jak se vyjádřil, nápoj zdvihl a postavil na stůl. Sundal s police dřevěné dlabané kalichy a každému nalil. Přičichl a pozdvihl svoji číši. „Na vaše zdraví. A úspěch,“ dodal. S úsměvem se napil jako první, aby rozptýlil případné obavy.

„To je úžasné!“ rozplýval se Tirin. Blažené pohledy ostatních svědčily o podobných pocitech. Chvíli popíjeli mlčky. Yard dopil jako první a znovu si dolil.

Po něm ostatní a dobrého nápoje z kotlíku rychle ubývalo.

„Tak ještě jste nezměnili názor? Tady je dobře a svařené víno vám v Teranu nikdo neudělá. Čeká vás tam leda smrt.“

„To je těžké,“ povzdechl si Tirin. „My do Teranu na jednu stranu nemusíme, ale mluvíme o něm už tak dlouho, že už vlastně musíme.“

„Nepřipadá ti to trochu přitažené za vlasy? To tvé musíme, nemá moc pevné základy.“

„Nepřemlouvej nás. My stejně pojedeme,“ prohlásil

rikho.

„Dobrá, dobrá. Dám vám tedy aspoň něco na cestu," prohlásil stařík a s pohledem trochu rozostřeným možná vínem, ale možná taky vzpomínkami na vlastní cestu do Teranu, se odšoural pryč z místnosti. Když se po chvíli vrátil z vedlejšího pokoje, držel v rukou čtyři skleněné nádobky.

Yard se zaradoval. „Á, to je ta břečka, co se po ní prochází zdí."

Loviedův obličej v tu chvíli vyjadřoval čiré překvapení. „Ty jsi takovou břečku někdy viděl?" ptal se a měřil si válečníka podezíravým pohledem.

„Není to tak dávno, co jsme ji použili," odpověděl Tirin po pravdě namísto Yarda.

„Smím vědět, kde jsi k ní přišel?"

„Proč ne. Dal mi ji můj mistr."

„Jestli tomu dobře rozumím, tvůj mistr se zabývá alchymií," odhadoval Loviedo a zkoumavě si rikha měřil.

„Ne, ne. To v žádném případě," zděsil se Tirin. „Mistr Světlan je čaroděj."

„Takže i ty jsi čaroděj," zkonstatoval stařík. Rikho zčervenal. „Zatím jen tak trošičku."

„Jo trošku," rozesmál se Yard. „To bys je musel vidět, když s Akatem zabili medvěda, který nás v noci napadl. To byly šlupky. Já byl u toho."

Loviedo se škrábal za krkem a přemýšlel. „Takže dva čarodějové. Docela by mé zajímalo, jak přišel váš mistr k té, jak ty říkáš, břečce."

„Pokud si vzpomínám, říkal že ji dostal od přítele," pokrčil Tirin rameny. „Víc nevím."

„To je znamenitá informace. Totiž, abyste rozuměli, já sám se trošinku zabývám alchymií. Je příjemné vědět, že v Orwaru je ještě někdo jiný, kdo se vyzná v

tomto prastarém umění.“

„Ale takových je přeci spousta,“ ozval se Loren.

„Spousta, to máš pravdu,“ přitakal Loviedo. „Ale šarlatánů a podvodníků.“

„Takže ty tvrdíš, že alchymisté v Llonu jsou všichni podvodníci?“

„Všichni možná ne, ale většina,“ odpověděl vážně stařík.

„Cos to vlastně přinesl,“ zeptal se Pesack. „Vidíš, málem bych zapomněl. Tohle vám pomůže v případě, že bude některý z vás vážně zraněný. Jsou to vlastně takové léky. Ale ne takové, co koupíte na náměstí v Llonu. Tyhle doopravdy léčí. Vyrobil jsem jich pár podle staré receptury.“

„Skvělý. Jak se to užívá?“ chtěl vědět Yard. „Jednoduše. Pije se to. Má to sílu. Použijte to jen v nejnutnějším případě.“

„Copak?“ zeptal se uštěpačně válečník. „Kouše to?“

„Jak říkám. Má to sílu,“ zpražil ho alchymista pohledem. „Byla by škoda, vyplácat to na naraženou kostrč.“

„Proč nám to dáváš?“ zeptal se Akat. „Jak jsem říkal. Taky mě zvědavost kdysi táhla do Teranu. Změkl jsem a utekl odtamtud. Třeba se to podaří vám a já chci mít pocit, že jsem pro to něco udělal. Měl bych tu ještě něco,“ ťukl se do čela, jako by si právě teď vzpomněl, a mnohem svižněji než před chvílí odkvačil zpět do vedlejší místnosti. Po chvíli se vrátil s malým vakem. „Vezměte si to. Zacházejte s nimi opatrně. To jsou všechny, které mám.“

„Copak je to?“ zajímal se Pesack.

„Já tomu říkám sirné koule. Když to hodíte někam, kde jsou alespoň malé plamínky, tak se to vznítí a vybuchne plamenem. Běda tomu, kdo stojí nablízku.“

„Pomalu se přestávám divit, že se tu nebojíš," poznamenal Loren. Jestli tu máš celý arzenál podobných věciček…"

Loviedo se zachechtal. „Celý arzenál zrovna ne, ale sem tam se něco najde. Dokud koule nebudete potřebovat, nechte je v těch hadrech. Je to bezpečnější," poradil jim.

„Opravdu moc děkujeme." Akat jen zářil, a hrnul se kolem stolu ke stařík̆ovi, aby mu potřásl rukou.

„Chtěl jsem se zeptat," vzpomněl si Yard najednou. „Už mě ňákej čas hlodá taková vzpomínka – nežijou tu někde v okolí činkové?"

Tirin se opřel lokty o stůl a usmíval se do dlaní. Okamžitě pochopil, kam válečník míří.

Loviedo se zatvářil rozpačitě. „Je mi líto, ale neznám žádné činky. Kdo to má být?"

„Takoví malí skřeti s chobůtkama namísto nosu. Narazili jsme na ně u řeky, mezi Llonem a Kruxem. Málem nás připravili tady o Akata. Neřádi nechutný," odplivl si Yard. „Když si na ně vzpomenu, vyschne mi vzteky v krku."

„Abych to uvedl na pravou míru," šklebil se Tirin. „Ti činkové prý stráží obrovské poklady. To je to, z čeho Yardovi vysychá v krku."

„Nedáte si ještě něco k pití?" střelil stařík pohledem po válečníkovi.

„Ne, díky," stihl Tirin vyhrknout dřív, než stačil kdokoli přitakat. Ostatní se po sobě podívali a jako na povel se rozesmáli.

„Myslím, že jsme na místě, o kterém mluvil Loviedo," uvažoval nahlas Akat. „Tady bychom měli přebrodit řeku."

„Vidím, že se té hospody už nemůžeš dočkat," usmíval se Tirin, a jako první pobídl svého koně do

proudu řeky. Tady byla Giltar stále ještě hodně široká. Zato říčka, která se do ní vlévala nebyla širší než čtyřicet kroků. Jediný Kaa počkal až všichni vjedou do proudu. Neměl vodu rád, neuměl plavat, a tak chtěl vědět, jak je tady hluboko. V těchto místech dosahovala voda nanejvýš po břicha koní, což krolla poněkud uklidnilo. Na druhém břehu nalezli něco, co by se dalo s trochou fantazie považovat za stezku. S každým dalším krokem byla však zjevnější a za zákrutem se zleva přidaly i dvě koleje, způsobené nade vší pochybnost koly vozu.

„Tudy přivážejí zásoby," odhadoval Yard. „Jako bych už cítil vůni kvasu," čenichal kolem sebe a popustil zvířeti uzdu. Nebyl daleko od pravdy, ani od hospody. Vnořili se do hustšího porostu, ale ne na dlouho. Cesta se ještě dvakrát zatočila a vyústila na širokou čistinu, které dominovalo rozlehlé dřevěné stavení. Nade dveřmi čněl velký barevný vývěsní štít.

„SIMBADOVA POSLEDNÍ HOSPODA," stálo na něm velkými písmeny.

Pootevřenými dveřmi se šířil křik, nadávky a vůně pečeného masa.

Přivázali koně k nízkému, krátkému hrazení a vtrhli dovnitř. Samotnou nálevnu tvořily dvě rozlehlé haly. Nic malého. Přesto tu nebylo ani z poloviny prázdno. Hospoda žila a k vidění tu byla individua nejrůznějšího druhu. Kaa hned zamířil napříč lokálem ke stolu, kde seděl sám jediný, nadmíru vzrostlý jedinec. Byl to huňatý kroll, přinejmenším stejných rozměrů jako Kaa. Loren si měřil pohledem skupinu pulů, které by tady ani ve snu neočekával. Bylo vidět, že není ani zdaleka jediným ptáčetem, vypadlým z rodného hnízda. Elealští rodáci stáli i seděli nahloučeni kolem velkého stolu na konci první haly. Zvuky, které se odtamtud nesly jasně

napovídaly, že se v rohu hrají kostky. Od stolu se nesoucímu halasu dominoval výrazný ženský hlas s nosovým přízvukem. Uprostřed mužů seděla štíhlá vysoká žena a podle jejího rozverného projevu se dalo soudit, že právě vyhrává.

Rikhové zabrali stůl blízko průchodu do vedlejšího sálu, vpravo od pulů, a Loren zamířil o stůl vedle, aby měl puly na očích, a také aby slyšel, o čem se baví. Hlavou se mu honily vzpomínky na Eleal.

Přispěchal muž s dravčím pohledem a bílým, čistým ubrusem kolem pasu, což byly dvě věci, které na něm upoutaly jako první.

„Noví hosti, koukám," prohlížel si je zvědavě. „Vás jsem tu ještě neviděl. Co si dáte k pití?"

„Pivo," vyhrkl Yard. „Předpokládám, že všichni," vrhl kradmý pohled na Tirina, ale ten se jen usmál a beze slova kývl. „A něco k jídlu, Simbade," dodal válečník.

Několik nejbližších hostů se rozesmálo a Loren se nechápavě zahleděl na hospodského. Ten se také smál. „Nejsem Simbad. Já tu jen roznáším. Simbad má práci. Uvidíte ho později – jestli se zdržíte." Spíše symbolicky máchnul několikrát utěrkou přes stůl a odkvačil.

„Na takovou zadnici zakopanou je to víc než dobré," pochvaloval si pul a rozhlížel se po lokále. Tirin nespouštěl oči z Kaaova společníka a naslouchal jejich chraplavému rozhovoru. Nemohl si nevšimnout, že krollí rozhovor v jejich podání, se neomezuje ani zdaleka jen na URGH, nebo WRONG, ale že krollí jazyk obsahuje i jiná slova.

Když si teď zpětně promítal osvobozovací frašku s mužem přivázaným u stromu a Kaaem v hlavních rolích, které měl možnost z části přihlížet, musel dát

Yardovi za pravdu. Kaa měl na krolla skutečně jedinečný smysl pro humor. Zakrátko dostali své pivo, pak došlo i na pečený bok nějakého zvířete a Tirin se stále utápěl ve svých myšlenkách, upíjeje střídmě ze své holby. Sledoval Káa. Přemýšlel o věcech, které tížily Orwar i o tom, proč lidé, kteří ovládali stará umění, nebo s nimi alespoň na nějaké úrovni koketovali, musí živořit, povětšinou stranou veškerého dění. Snad potřebují klid pro své vzdělávání, nebo se bojí, že jakmile by vešly jejich znalosti ve známost, stali by se součástí toho velkého kolotoče života a boje o moc. Třeba takový Světlan, jeho hodný a tak nekonečně trpělivý mistr. Stačilo by, aby se přestěhoval do města, a záhy by byl tak slavný, jak jen kouzelník jeho formátu být může. Zdá se, že o to prostě nestojí. Žije v Hobaru, mezi rikhy, občas rozsoudí nějakou tu drobnou při, a u příležitosti opravdu velkých svátků a to ještě zřídka, předvede nějaké to malé kouzlíčko. Kdyby rikhové tušili, jaký velikán magického řemesla mezi nimi žije…

Vyrušil jej příchod vysokého muže v bílém pomačkaném, ale dokonale čistém oblečení. „Prý mám nové hosty," zahlaholil bodře. Prohlížel si poradě jednoho po druhém. U Lorena se jeho pohled na chvíli zastavil.

„No to je příjemné překvapení," zvolal. Zvednul ruce, a uhladil si plavé, středně dlouhé vlasy. Odhalil tak malá ostrá ouška, tak charakteristická pro většinu pulů. „Myslím, že naši noví hosté jsou vítáni," zkonstatoval. „Já jsem Simbad," představil se a natáhl ruku k Lorenovi který nadšeně vychrlil své jméno. Zvědavě si Simbada prohlížel a zdálo se, že přemýšlí.

„To není tak dlouho, co jsi zmizel z Elealu," poznamenal po chvíli. „Myslím, že si na tebe

vzpomínám. Černý Simbad, tak ti říkali. Měl jsi nějaké problémy s Aanvesy. Nebo se mýlím?“

„Ne. Nemýlíš,“ odpověděl majitel hospody tiše a oči se mu nepatrně zúžily. „A proč si odešel ty?“

„Nechci tě zklamat, ale pro nic důležitého. Prostě mě otrávilo to pulské peciválství. To, jak si všichni zakládali na tom co mají, jak je vše výborně zařízené, a jak na puly nikdo nemá. Až dnes, po letech, když jsem poznal kousek jiného světa než ten náš musím přiznat, že Eleal je Eleal. Zkus třeba v Orwaru nechat svůj dům otevřený a odjet na týden pryč. Se zlou se potážeš. Zloději vyberou hnízdo až do základů. A ještě k tomu jak. Neříkám, že se u nás nekrade, ale tak nějak jinak. S rozumem.“

Simbad se rozesmál. „Nedramatizuj to tolik. Naši prostě chodí krást jinam, protože co je doma, je doma a to dokonce i tehdy, když je to souseda a ne tvoje. Takový je náš domov. Jsme k sobě upřímní o to víc, čím více lžeme druhým. Já jsem zde proto, že se chci chovat stejně ke všem a nechci mít za zády Aanvesy, aby mi koukali přes rameno. A že jsou tu samí rváči, zloději a zabijáci? Co je mi po tom! Tady se chovají rozumně a běda, kdyby ne. Zde je jejich útočiště. A když přijde někdo cizí, je vítán stejně jako oni. Jen musí přijmout pravidla hry. Ať to komu připadá jakkoli zvrácené, já se tu cítím dobře a ani za nic bych neměnil. Tak,“ odfrkl si po svém vyčerpávajícím monologu.

„To mám ale žízeň,“ zvolal přes celou hospodu, která řvala, jásala a provolávala slávu Simbadovi.

Loren, zaujat Simbadovým projevem, si ani nevšiml, že pul téměř křičel, a že mu naslouchala celá hospoda, ještě před chvílí ztichlá, ale teď vroucí v základech.

Loren se usmál a objednal ke stolu celý džbán

kořalky u mladíka, který přispěchal na Simbadovo zavolání s holbou piva.

Simbad se usmál a posadil se ke stolu. „Jsi mladý, ale ne slepý. Ještě hodně věcí uvidíš a pochopíš. Neříkám, že je v Elealu zle. Jen jsou i jiné způsoby, jak žít. Ty, který chodíš mezi lidmi, to musíš cítit také. Jak už jsem řekl. Jsi vítán a tvoji přátelé také.“ Všichni pochopili, že to bylo řečeno spíš pro osazenstvo hospody a hned z několika stran se ozvalo hlasité: „Na zdraví.“

Loren se Simbadem pozdvihli holby a s nimi i Yard, Pesack, Tirin a Akat. „Ughh, ughh“ neslo se lokálem. Ohlédli se. Z rohu k nim dusal Kaa, korbel nad hlavou, hubu od ucha k uchu. Hřmotně přisedl, aby se zúčastnil dalšího rozhovoru chápavým přikyvováním. Jestli doopravdy všemu rozuměl, Ghlar sud.

Mluvilo se o všem možném. O Loviedovi, věži činku, vražděni alchymistů v Orwaru, všichni se divili, že právě Loren, Tirin a jejich přátelé byli ti, kteří přinesli Araverovy výsostné znaky. Historka stíhala historku a pořád bylo na co připíjet. I Tirinovi se leskly oči a dobře se bavil. Tady se cítil dobře a nikomu už nepotřeboval kázat o slušném chování. Sem popíjení patřilo. Kvas trval až do božího rána a všichni našli mezi těmito vyvrheli společnosti plno nových přátel. Ať už to bylo se zdejšími štamgasty jakkoli, tady je k sobě vázalo pevné pouto sounáležitosti. Když přišla řeč na Teran, všichni je přesvědčovali, že cesta tam je holý nesmysl. Zvali je, ať zůstanou zde, loví a zásobují hospodu, zle že se jim rozhodně nepovede. K ránu většina osazenstva usnula tam, kde právě seděla, jen dva mladíci, jimž připadla ranní služba, se mezi opilci pohybovali s kočičí tichostí a mrštností, aby zahladili stopy nočního hodokvasu.

Bylo velmi pozdní ráno, když se naše malá skupinka odvážlivců vydávala na tentokrát již opravdu poslední úsek své cesty k troskám prastarého města Teranu. Nedali se zviklat, a přese všechnu snahu svých nových přátel, přemlouvání, i navzdory malátnosti po včerejší pitce, osedlali koně a loudavým tempem vyrazili k severozápadu. Jeli volným tempem proti proudu bezejmenné říčky, vstříc všemu, co si jen mysl dokázala představit. Všemu, před čím byli varováni.

IX. kapitola

„Podívejte, padá mlha," oznámil Pesack dalšího dne po skrovném obědě. Na obzoru, kde se ještě před chvílí táhla čára pomalu se přibližujícího lesa, teď ležela hustá, těžká mračna. „Možná se žene bouřka," navrhoval Yard.

„To bude ochranný pás, o kterém mluvil Loviedo," zašeptal Akat.

„Neslyšíte něco?" zeptal se tiše Loren. „Měl jsem takový dojem, jako kdybych zaslechl slabé vytí."

„Nesmysl. Jedeme dál," zabručel podrážděně Tirin. „Chcete dopadnout jako on? Dojít až sem, podívat se na mlhu, zaposlouchat se do strašidelných zvuků lesa a dát se na útěk?"

„Tys byl přeci jeden z prvních, kdo tvrdil, že na každým šprochu je pravdy trochu," hájil pula Yard.

„To náhodou říkal Pesack," mračil se rikho. „Raději si vzpomeň, jak ses včera kasal. Co řeknou hoši od Simbada, až přiběhneš nazpět s povídačkou o mlze a démonech?"

„Dobrá, dojedeme tedy k mlze, a tam se poradíme, co dál," zabručel nespokojeně Loren a popohnal svého koně. „Aby už nebylo pozdě," přisadil si Akat.

„Tedy, mě se ta mlha vůbec nelíbí. U nás v horách se sice sem tam nějaká ta mlha udělala, ale většinou to byly poctivé mraky. Netušíte, jaká je to paráda, když mraky sednou na hory jako peřina. To je pak čas, kdy se ohřívá kořalka a staří vyprávějí pohádky. Je ale jedna věc pohádkám naslouchat, a druhá být v místě, kde by se mohly podivné příběhy odehrávat." Pesack si mnul vous, tvářil se vážné, ale něco v jeho pohledu hovořilo o vnitřním boji, který se odehrával v

trpaslíkově hlavě.

„Že ses nebál v podzemních chodbách toho hradu?“ divil se Tirin.

„O těch mi nikdo předem nic nevyprávěl,“ odsekl Pesack.

„Co my?“ ozval se Kaa. „Poje-de-me?“ vysoukal ze sebe a zatvářil se nadmíru spokojeně. Loren po něm hodil majetnickým pohleděni a rozhlédl se po ostatních, jestli si všimli výsledku hodin a hodin vyčerpávajících rozhovorů.

„Vždyť už jdu,“ došoural se zahanbený Pesack ke svému koni a znova nasedl. Vyměnil si přitom s Yardem pohled plný porozumění. Zahlédl však ve válečníkových očích ještě něco, co nedokázal určit.

Nasedli a rozjeli se tam, kde byl ještě nedávno les. Pomalu a bez nadšení. Hradba mlhy byla blíž a blíž. Zaslechli první podivné zvuky. Les jakoby achal, vzdychal a chvílemi kvílel. Akatovy zuby už hodnou chvíli vydávaly drnčivý zvuk a jeho kůň se začal opožďovat. Po chvíli se k němu přidali i Pesack s Yardem. Loren s Tirinem jeli vepředu a mezi nimi Kaa, svírající pevně svůj kyj. K mlze zbývalo už jen několik koňských délek. Les ztichl v očekávání.

Nikdo nemluvil. Jakoby se báli přerušit to tíživé ticho. Snad aby je nikdo nezaslechl. Jeli čím dál pomaleji, až ve vzdálenosti deseti kroků od mlhy zastavili docela. Z mléčné běloby zazněl skřek a za ním další. Yard se natáhl a položil ruku na Akatovo rameno o malinko dříve, než stačil malý rikho obrátit koně a dát se na útěk.

„Teď rozhodneme, kdo se pokusí prozkoumat kraj mlhy a kdo tu počká,“ procedil Tirin skrze zaťaté zuby. Snažil se, aby mu nedrkotaly, jako jeho mladšímu příteli, ale zdálo se, že ten boj každou chvíli prohraje.

„Já tu pohlídám koně," hlásil se hbitě Pesack.

„I já zůstanu," přidal se válečník. „Nemůže tu přeci čekat sám."

„Dobrá. My ostatní se navážeme na řemen a pokusíme se projít mlhou, kam až to půjde."

Akat se v odpověď na Tirinova slova zatvářil kysele, ale tváří v tvář odvaze svého přítele si nedovolil odporovat. Yard odmotal svůj provaz od pasu a podal jej Tirinovi. Každému zvlášť pomohl prostrčit konec lana pod opaskem a popřál všem hodně štěstí.

„Měli bychom si dohodnout nějaké signály," napadlo Lorena. „Třeba pískání," navrhl. „Jednou – vše v pořádku. Dvakrát – nebezpečí a takhle," zapískal jednoduchý trylek, „bychom se mohli svolat. Takové: Všichni ke mně. Jasné?"

Zatím, co si Akat zkoušel trylek, Tirin se vnořil do mlhy.

Byl to velmi zvláštní pocit. Ne, že by nikdy nebyl v mlze, ale tady mu chyběla ta charakteristická vlhkost. Ten pocit spousty titěrných bublinek kolem sebe. Ať se na to zkrátka díval z kterékoli strany, ta mlha nebyla přirozená. Nicméně oproti prvním rikhovým pošetilým a ustrašeným myšlenkám se nezdálo, že by se rozpouštěl, mizely mu části těla, nebo něco podobného. Dokonce mu ani nic nechtělo ukousnout nohu, či ruku. Sotva se dostal hloub, táhnuv za sebou druhého na laně uvázaného Lorena, neviděl už ani vlastní, před sebe nataženou ruku. Neznamenalo to ale, že ji nemá. Dobře jí cítil a pomalu se uklidňoval.

„Zatím to nevypadá zle," šeptal zezadu pul. I z jeho hlasu bylo patrné, že čekal něco mnohem horšího.

„Nenechej se tím klidem uspat. Všechno může teprve přijít."

Třetí na laně, Akat, naslouchal jejich slovní výměně

a snažil se potlačit své představy, ve kterých se na ně vrhali obrovští medvědi s lidskými hlavami, a jako stehno tlustí hadi jim svými silnými těly poutali nohy k sobě, zatímco černí ptáci se železnými zobáky útočili na jejich oči.

Jako poslední šel Kaa, se svým mohutným kyjem. Naposledy se otočil směrem, kde zanechali Pesacka s Yardem, a pak s tichým, málo srozumitelným mumláním následoval napjaté lano, mizející v mlze.

„Když tak o tom přemýšlím," ozval se zepředu Tirin, „možná tu ani nic tak hrozného nebude. Když pomyslím na tak zkušeného člověka, jako je Loviedo a přesto ho ta mlha odradila. Mohlo by to být jen takové zastrašující kouzlo. Všimli jste si, že co jsme vstoupili do lesa, zvuky utichly?"

„Všimli," zavrčel Loren „a teď už buď zticha." Pul se dokázal ovládat ve většině situací, ale jeho nedůvěra k magii, přerůstající někdy ve strach, jej provázela na každičkém kroku.

Tirin popošel ještě několik kroků mezi stromy. Náhle měl pocit, že před sebou něco zahlédl. Zamával před sebou mečíkem. Nic. Co to k ďasu mohlo být? Udělal krok dopředu. Bylo to tam pořád.

„Pozor, vypadá to, že už nejsme sami," varoval ostatní. Zůstal ve střehu a počkal, až ho všichni dojdou. Pak vytvořili malou rojnici a kryjíce jeden druhého, postoupili o krok vpřed. „To není možné!" vydechl Tirin.

„Měls pravdu," jásal šeptem Akat. Stáli krok od toho, co bylo ještě před chvíli nebezpečným stínem. Zblízka poznali strom.

„Mlha řídne. Lorenc, zapískej na ostatní." Pul vyloudil trylek. „Myslíš, že to mohli slyšet?" ptal se Akat.

„Doufám. Jen, co vyjdeme z téhle zatracené mlhy, počkáme na ně.“

Pesack zpozorněl. „Myslím, že jsem zaslechl signál.“

„To se ti jen zdálo,“ odporoval Yard a neklidně pozoroval mlhu. „Ne, vážně. Slyšel jsem Lorenův trylek.“

Válečník se otočil k trpaslíkovi. Jejich pohledy se střetly. Pesack znovu zahlédl ten divný úsměšek, jako už několikrát předtím. Jenom krátce, ale byl tam. Nervózně zakašlal.

„Jestlis opravdu něco slyšel, tak tedy vyrazíme,“ Yardův výraz se změnil. „Koně vezmeme s sebou.“

Popadli uzdy koní a pokusili se je přimět, aby vstoupili do mlhy. Bylo to marné. Koně se plašili a zuřivě se bránili udělat poslední krok, který je dělil od mléčně bílého území. Jeden se vzepjal na zadní a srazil Pesacka na zem. Yard se potěšeně zachechtal a tasil meč. Trpaslík otočil hlavu vzhůru a zesinal. Pokusil se odvalit stranou, ale tam byl další splašený kůň. Rána kopytem do týla přerušila tok Pesackových myšlenek. Yard se jen pousmál a zasunul meč zpět do pochvy. Chytil trpaslíka za nohy a vtáhl jej do mlhy.

„Tak, to bychom měli,“ zasmál se suše a zamířil do mlhy stejným směrem, kudy před nedávném postupovali ostatní. „U Ghlara, co tam tak dlouho dělají?“ divil se Akat.

„Zarazíme tady do země větev jako znamení, že jsme tu byli, a pověsíme na ní nějaký náš svršek, který určitě poznají,“ rozhodl Tirin. „Mezitím se tady můžeme trochu porozhlédnout.“ Škobrtnul o kořen a málem strhl k zenu i Lorena.

„Myslím, že už bychom se mohli odvázat,“ navrhl Akat.

„Město by mělo být pod touhle horou," ukázal elealský zloděj na ohromný, do výšky čnící skalnatý štít.

„Támhle za tím hájem už musí být vidět ruiny." Vzdalovali se od pásu mlhy směrem k háji prastarých dubů a neustále se ohlíželi, neuvidí-li Yarda s Pesackem. Pul špulil rty a hvízdal jeden trylek za druhým. Nikdo se však neobjevoval, ani neodpovídal. Záhy vstoupili mezi první stromy. Akat se ještě naposledy otočil. Akorát včas. Aby zahlédl, jak se z pásu mlhy vynořila postava.

„Už jdou," oznámil s patrným ulehčením v hlase. Všichni se zastavili, aby je přátelé mohli dojít.

„Yard. Ale je sám," divil se Loren.

„Bohové, něco se stalo," spěchal Tirin ze stínu stromů a zuřivě mával rukama nad hlavou, dokud si jej válečník nevšiml a nerozběhl se k nim.

„Pesack to vzdal," oznamoval zadýchaně, když doběhl k lesu. „Nemoh sem ho do ty mlhy dostat. Proto sem se tak zdržel." Tirin kroutil nevěřícně hlavou.

„Myslím, že bude jen dobře, když někdo pohlídá naše koně," pokračoval Yard. „Nemůžeme mu to vyčítat."

„Má pravdu," uznal pul. „Pojďme tedy, ať jsme co nejdříve zpátky."

Prošli lesem a pohled, který se jim naskytl, všem vyrazil dech. Město muselo být kdysi nádherné. Nebylo těžké představit si dávné doby, kdy se po ulicích procházeli lidé. Dnes trčelo z trosek města jen několik budov, patrně těch nejstarších a nejbytelnějších. Všemu dominoval palác s téměř dokonale zachovalou kopulí, s průměrem nejméně osmdesát kroků. Město, alespoň pokud to bylo možné posoudit, nebylo stavěno do výšky. Staří stavitelé si zřejmě uvědomovali

dominantní postavení skalnatého štítu, proti němuž by byla každá věž nicotným trpaslíkem. Místy se zachovaly i zdi, obklopující kdysi celý Teran. V nejméně zničených místech dosahovaly výšky větší, než deset mužů, což bylo samo o sobě dílo budící respekt. Největším překvapením byl materiál, ze kterého bylo celé město vystavěno. Byl to ten samý kámen jako v části Kruxu, ale tady z něho dávní stavitelé zbudovali úplně všechno.

„Co je to za kámen?“ divil se Yard. Pro tuto chvíli mu z obličeje zmizel podivný, podmračený výraz a vystřídala ho čirá nefalšovaná zvědavost. „K sakru,“ zaklel Tirin. „Pesack by věděl.“

„A ty nevíš?“ divil se Akat. „Nemohu si vzpomenout, jak se mu říká, ale když vyrazíš z Hobaru na západ, tak asi dva, tři dny cesty daleko, narazíš na takové skály. Mistr Světlan říkal, že je to jako bys dal hromadu písku do lisu na révu a utáhl na doraz.“

„Pravda,“ promluvil tiše, spíš pro sebe Yard a hrotem nože se pokoušel rýt do kamene. „Drolí se to. Nechápu, jak z toho kamene mohli vůbec něco postavit.“

„Jak vidíš, mohli,“ poznamenal Akat a prohlížel si trosky města obdivným pohledem.

„Pojďte se na něco podívat,“ zavolal pul, který mezitím došel až k místu, kde se hradba už před dávnými lety rozpadla, takže se přes ni dalo přelézt. Yard spolu s ostatními přispěchal a to, co spatřil, mu vyrazilo dech. Městské hradby byly u paty víc, než deset kroků široké.

„Páni,“ zahvízdal vzrušené válečník. „To by nerozvalil ani orwarskej katapult.“

„Katapult?“ podivil se Tirin. „Co to je?“

„Ulvikovy slzy,“ zaklel Yard. „Ty to nevíš?

Obléhací stroj, kterej nechal kdysi jeden z araverů postavit podle starejch nákresů z knihovny. Taková obrovská lžíce na železnejch pérech. Naložíš do ní kámen, uvolníš oko a mohutná síla vymrští lžíci a tím i kámen. Dokonalá zbraň.“

Mluvíme o zbraních a Yard se rázem probral z otupělosti posledních dní, pomyslel si Loren.

„Hmmm. A ten katapult, jak říkáš, je někde v Orwaru?“ zajímal se Akat. „Nikdy jsem tam nic takového neviděl.“

„Asi jsi nikdy nenavštívil kasárna,“ odvětil Yard a obrátil se k rikhovi zády. „Tak pudeme dál, ne?“

„Nebuď netrpělivý,“ napomínal válečníka Loren. „Nějak rychle jsi zapomněl na nebezpečí. Půjdu raději trochu napřed a porozhlédnu se kolem.“ Aniž by čekal na odpověď, prodloužil krok a prošel průlomem v hradbě. Záhy všem zmizel z očí.

Pul s kočičí obratností přeskákal několik kroků široké suťové pole a zahnul za roh menší, napůl zhroucené stavby. Vypadalo to, že se nalézá ve vnějším městském pásu a blíží se k nižším, vnitřním hradbám. Náhle cosi zaslechl. Smýkl sebou za nejbližší kámen a odplazil se hloub do sutin. V malé prohlubni mezi kameny zastavil a zaposlouchal se. Zcela zřetelné slyšel blížící se švitoření. Jasně rozeznával jednotlivá slova, ale nerozuměl jim. Nebyl to žádný z wheerijských jazyků. Pokusil se opatrně nadzvednout, aby zahlédl původce hluku a měl co dělat, aby nezaklel nahlas. Nanejvýš deset kroků od jeho úkrytu procházely dvě bytosti, které už jednou viděl a neměl na ně vůbec příjemné vzpomínky. Kus od něho procházeli dva činkové.

Musí se rychle dostat k ostatním, aby je varoval. Začal se stahovat, ale při rychlejším, neopatrném

pohybu uvolnil jeden z kamenů pod sebou. Zvuk se rozlehl ztichlým městem jako prásknutí biče. Jasně slyšel, kterak se kroky činku zastavily. Neodvážil se ani nadechnout. Jen se modlil ke Ghlarovi, aby jej neobjevili.

Chvíle ticha se nepříjemně prodlužovala. Konečně se kroky ozvaly znovu. Ať pul napínal sluch sebevíc, nepoznal, jestli se přibližují, nebo vzdalují. V jedné chvíli se mu zdálo, že zvuky slábnou, a opatrně se nadzdvihl. Mizerové, ulevil si vztekle.

Jeden s činku se hlučně vzdaloval, zatímco druhý stál nedaleko a rozhlížel se po ruinách. Pohříchu, hleděl zrovna jeho směrem. Loren se bleskurychle zdvihl a napjal luk. Hned první ranou trefil bližšího z činku do hrudi. Ten rozhodil ruce a padl k zemi. Druhý mužík se dal s křikem na útěk. Loren se pokusil ještě dvakrát vystřelit, ale ani jednou se mu jej nepodařilo zasáhnout. Odporný skřet na svých krátkých křivých nožkách pelášil obdivuhodně rychle. Pul litoval, že si v Kruxu pořídil tak málo šípů. S těmi, které teď vystřelil, se v duchu rozloučil, protože neměl čas je sbírat. Slezl ze sutin na prastarou dlažbu a rozběhl se nazpět. Běžel sotva paprsek času když si uvědomil, že to není směr, kterým přišel. Trochu nalevo zaregistroval pohyb. Otočil hlavu, ale nezpomalil. Pět činku. Nepoznal, jestli ho viděli. Všechno se odehrávalo příliš rychle. Najednou se mu zatmělo před očima. Jeho poslední myšlenka byla, že bude mít bouli.

„K ďasu, kde může být tak dlouho?“ vztekal se Tirin a maskoval tak strach o přítele. „Přestává se mi to líbit. Jak jsme si mohli myslet, že průchodem mlhou veškeré nebezpečí končí. Pojďme za ním.“

„Pospíchej pomalu,“ napomenul rikha Yard. Bylo slyšet, jak Kaa zhluboka nasává vzduch. Nahrbil se, a v

předklonu, s nečekanou hbitostí, přeběhl na druhou stranu hradby. Pustili se za ním. Tirin nebyl krollovou iniciativou překvapen. Dobře si všiml, že už od první chvíle, kdy spolu vyměnili luk za dýku, padli si pul s Kaaem do oka. Loren se snažil naučit krolla co nejvíce slov z orwarštiny a v každé volné chvíli spolu hovořili a žertovali. Teď Kaaem lomcoval vztek. Nebylo síly, která by jej zastavila. Přelezli po suti za ním. Kroll zahnul mírně doleva a blížil se pásmem zbořeniště k menší, celkem zachovalé stavbě. K nelibosti ostatních se nehodlal zdržovat jejím obcházením. Namířil si to přes nízkou zídku a rumiště, které přímo vzbuzovalo představu vymknutého, ne-li přímo zlomeného kotníku. Naštěstí se nikomu i přes vražedné tempo nic nestalo. Rikhové začali zaostávat. Na dlážděném prostranství za tím, co z domu zbylo, objevili mrtvolu činka.

„U všech bohů," ulevil si Akat, jenž měl bolestivé zásahy malých šipek ještě v živé paměti.

„Jestli ho dostali, rozorám to tu skrz naskrz," procedil Tirin skrz zaťaté zuby. „Už tě vidím, drobku," ušklíbl se Yard pod vousy.

„Tam," ukázal Kaa. Kolem toho, co bylo kdysi palácem, nebo chrámem se míhalo několik malých postaviček. Kroll potěžkal svůj kyj a dal se do klusu.

„Sssst," ozvalo se z pravé strany. Zpoza velkého kamenného kvádru na ně kýval zarostlý špinavý muž a pohybem ruky je přivolával k sobě. Kaa prudce změnil směr.

„Co si o tom myslíš?" zaváhal Tirin a obrátil se Yardovi.

„Pojďme za ním, nemáme co ztratit," rozhodl válečník a dal se do klusu. Kroll mezitím doběhl k muži, srazil jej k zemi a temně na něj zavrčel svou otázku. „Loren?"

Otrhanec vypadal, že by rád odpověděl, ale nedostávalo se mu dechu.

Ostatním dalo dost práce přesvědčit rozběsněného krolla, že muže potřebují živého. Naštěstí se jim to přeci jen nakonec povedlo. Natěsnali se za kamenný blok a čekali, až špinavý stařec popadne dech. Zblízka poznali, že není až tak starý, jak se zprvu zdálo. Jeho oděv, dalo-li se to, co měl na sobě tak nazvat, byly jen zamazané cáry látky, ale pohled na ruce a krk prozradil, že se nedávno myl. Zatímco na něj zírali, on tiše zasípal: „Musíme zmizet. Činoras nás určitě slyšeli. Vašeho přítele už jsem odvedl do bezpečí. Pojďte za mnou, musíme si v klidu promluvit.“ Na to se začal ztěžka zvedat, což vzbudilo krollovu nelibost. Před drtivou ranou kyjem zachránil muže Tirin.

„Stop!“ syknul autoritativně a zamračil se tak, že se jeho obočí nad kořenem nosu téměř spojilo. Postavil se mezi otrhance a huňatého bojovníka, vztáhl ruce před sebe, jakoby si myslel, že Kaa dokáže zastavit, a překotně se snažil krollovi vysvětlit, co neznámý řekl o Lorenovi. Kaa sice spustil kyj o něco níže, ale dál se nad mužem tyčil jak skála a nehnul se od něho ani na krok.

Otrhanec, stále ještě rudý v obličeji, obdařil rikha vděčným pohledem a napřáhl k němu pravici. V půlce pohybu se však zarazil a ohlédl se po krollovi. Tirin udělal jeden dlouhý krok a pevně nabízenou ruku stiskl. Kaa si jen odfrkl a dál upřeně pozoroval muže, který s rozpačitým úsměvem zašeptal: „Říkejte mi Yllvin“ a aniž by pustil rikhovu ruku, pomalu vykročil.

Ostatní se po sobě podívali. Tirin na ně vrhl prosebný pohled. „Jde o Lorena,“ zašeptal. „Pořádně hlídejte, kde se co šustne.“

„Při prvním náznaku zrady ho podříznu,“ zavrčel

Yard.

„To bys musel být sakra rychlý," podotkl Pesack při pohledu na Kaa.

Otrhanec je vedl okrajovými částmi bývalého vnitřního města podél hradeb, až k jeho severnímu konci. Kráčeli obezřetně mezi troskami a při jakémkoli náznaku přítomnosti činku se vždy rychle stáhli do stínu polorozbořených zdí a vyčkávali. Po mnoha paprscích doklopýtali až téměř do stínu vysokého štítu. Yllvin zamířil přímo do středu největšího a nejčlenitějšího suťoviska. „Tady dávejte pozor!" varoval je. „Je tu plno pastí. Nerad bych, abyste se do některé z nich chytili. Pokuste se šlapat na stejná místa, jako já." Těsně pod vrcholem hromady kamení se sehnul a chvíli manipuloval s čímsi u svých nohou. Jeden z kamenných bloků se najednou se skřípěním odsunul. Stáli nad sáh širokým vchodem do podzemí. Nechali Yllvina sestoupit jako prvního, ale hned za ním se do otvoru soukal kroll, jako jeho věčný stín. „Ničeho se nebojte. Sem se činoras neodváží."

„Činoras," zavrčel Yard. „Proč jim vlastně říkáte činoras?" zeptal se Akat.

„Protože tak zní jméno jejich národa v jejich jazyce," odpověděl Yllvin.

Tirin se zarputile mračil a přemýšlel, zatímco tápali podzemní chodbou. „Uvažujte se mnou," řekl nakonec. „Copak si o vás asi tak můžeme myslet, když žijete v prokletém Teranu mezi činky, za ochrannou stěnou magické mlhy, uprostřed všemožných pastí a navíc nám odvedete kamaráda? Dobře si rozmyslete, co nám odpovíte."

„Urghh," vyrazil ze sebe Kaa, který se už před chvílí vtěsnal před trhaná a nahlédl do matně osvětlené místnosti, ke které došli.

S hrdelním zavrčením se vrhl na Yllvina, který nic takového nečekal. Jejich tajuplný hostitel se ocitl opět na zemi a dnes již podruhé okusil sílu krollova stisku na svém krku. Všichni se na ně sesypali, aby se je od sebe pokusili odtrhnout. Se stejným úspěchem mohli zkoušet posunout horou. „Co je? Co se děje. Pust ho!“ křičeli na Káa jeden přes druhého.

„Loren,“ zavrčel kroll přes rameno, aniž by pustil Yllvinův krk.

Akat se rozběhl za roh, kam před chvílí nahlížel jejich huňatý přítel.

„Opravdu. Loren,“ zajásal a pospíchal ke špinavému lůžku v rohu. Ze všeho nejdřív zkusil nahmatat pulův tep. „Je tady a žije – dýchá,“ potvrdil a hlas mu radostí přeskočil do fistulky.

„Kaa. Prosím tě, Kaa. Nech ho být. Loren žije.“ Ještě několik okamžiků trvalo, než k mozku rozzuřeného krolla pronikl obsah Akatova sdělení. Na poslední chvíli, než tělo pod ním definitivně zplihlo, Yllvinův krk pustil. Muž sípal a chytil se za hrdlo. Do fialového obličeje se pomalu začala vracet původní barva. Za chvíli už byl schopen vysvětlit, jak musel pula omráčit, aby jej zatáhl do ruin a tím ho zachránil před činory.

„Málem by mě přeběhl. Neviděl mé znamení. Činoři by ho zabili. Viděli ho. Neměl naději. Přinesl jsem ho sem dalším z tajných vchodů. Bude v pořádku. Ve spěchu jsem ho praštil trochu víc, než jsem měl v úmyslu. Omlouvám se.“

„Nevím, jestli to bylo opravdu nutné,“ prohlásil Tirin a tvrdě opětoval Yllvinův pohled. „Ale prozatím setrvejme v příměří.“

„Chtěl jsem, aby to zdálky vypadalo, že už vetřelce někdo dostal. Myslím, že činorům to tak mohlo

připadat. Sám jsem zůstal za kamenem. Neviděli, kdo ho praštil.“

„Dobrá,“ mávl rukou Tirin. „Počkáme až se Loren probere. On nás rozsoudí.“

Nemuseli čekat dlouho. Pul přišel k sobě a velmi se divil, kde se to ocitl. Tirin mu vše v krátkosti vysvětlil. Pul potvrdil, že jej pronásledovali činkové, ale o Yllvinových znameních nic nevěděl.

„Samozřejmé, že neví,“ vykřikl Yllvin zoufale. „Neviděl mě. Proto jsem ho musel praštit. Přeci nenechám zabít prvního člověka po deseti letech.“

Loren se chytil za hlavu a opatrně s ní zakroutil. „Nepochopím, jak si někdo může vybrat pro život takové místo,“ prohlásil trochu z cesty.

„Nevybral jsem si ho,“ prohlásil Yllvin a viditelně posmutněl.

„Snad abys to vysvětlil trochu blíž,“ pobídl jej Tirin.

„Jistě.“ Na muže jakoby teprve teď dopadla únava a napětí posledních chvil. Najednou vypadal nesmírně staře. „Trpělivost,“ zašeptal a posadil se na lůžko, kde předtím ležel Loren. „Máme dost času.“

„Dost? Činkové klepou na dveře a ty máš dost času?“ Teď už začala docházela trpělivost i Akatovi.

„Samozřejmě,“ odvětil Yllvin. „A vy také. Báli jste se, že jsem vašeho přítele zajal a že mám podobné úmysly i s vámi. Je to trochu jinak. My všichni jsme vězni tohoto města.“

„Kdo by mi mohl zabránit, abych odešel,“ vztyčil se hrozivě Yard.

„Město samo,“ prohlásil muž unaveně. „Jeho prokletí a ochranný pás.“

„Pfff,“ odfrkl si Loren, který se mezitím zorientoval v situaci. „Když nás pustil sem…?“

„V tom je právě to prokletí. Ochranný pás je jakousi

zkouškou. Většinu z toho mála jedinců, nebo skupin, co se odváží až sem, odradí. Ty nejodvážnější vpustí. Zabrání jim ale odejít.“

„Jestli jsem dobře porozuměl všemu, co jsi nám zatím řekl, zažil si právě tohle před deseti lety, když jsi sem přišel,“ přemýšlel nahlas Tirin.

„Ne tak docela. Naposledy jsem to zažil před deseti lety, ale ne na sobě. Já tu žiji mnohem déle.“

„Ó Ghlare,“ vydechl Tirin. „To je strašné. Jak jsi tu vlastně dlouho?“ zeptal se, stále ještě s nedůvěrou v hlase.

„Sto padesát pět let,“ odpověděl Yllvin. Řekl to tiše a klidně, jakoby se mu ulevilo, když to konečně vyslovil.

„Lžeš,“ vykřikl Yard a vytasil dýku. „Leda bys byl pul. Hodně starej pul,“ dodal.

„Ne. To nejsem,“ zvýšil otrhanec hlas. „Vím, že se to zdá málo pravděpodobné, ale zabýval jsem se alchymií. Tenkrát. Učil mě sám Zhorgan. Možná jste o něm slyšeli. I on byl mimochodem jedním z těch, kteří se pokoušeli objevit tajemství dlouhého života. Asi nikdo kromě mě neví, že nakonec uspěl. Není elfem, jak se mnozí domnívají. Poslední ingredienci do omlazovacího lektvaru si přinesl z dalekého západu. Až od Ohnivé hory. Jednou mi řekl, že pro odvážné je i kratší cesta. Sem, do mrtvého města Teranu. Jediné místo v celém knížectví, kde ta bylina roste. Tak to říkal, ale také mě varoval, že z Teranu není návratu. Nevím, odkud čerpal své podivuhodně přesné informace, jedno je však jisté. Žil velice dlouho. Kdo ví, možná se narodil ještě v časech staré Wheerie. Nakonec mě moje nezřízená touha po věčném životě dohnala k osudové chybě. Jednou, když Zhorgan odešel na další ze svých častých cest, sbalil jsem svých pět

švestek a vydal se do Teranu.

Prošel jsem ochranným mlžným pásem a našel, co jsem hledal. Cítil jsem se skvěle, však jen do té chvíle, kdy město projevilo sílu svého prokletí. Nebylo pro mé návratu. Čtyři skupiny odvážlivců prošli za tu dobu až do trosek města. Všichni zahynuli v boji s činory. Naposledy to byl, právě před deseti lety, Firvid, v roce Bílého Orla. Já, zřejmě proto, že jsem byl sám a vyhýbal se boji, nalezl jsem v ruinách úkryt a přežil. Vymyslel a nastražil jsem nekonečně mnoho pastí. Několikrát se mně činoři pokusili ulovit, ale neuspěli. Pasti a mé alchymistické umění mi vždy pomohly přežít.“

„Chceš říct, že není žádná šance na únik?“

„To jsem neřekl. Dlouho jsem však sám netušil, že je možnost, jak se odtud dostat, a předlouhé roky živoření zde mě málem připravily o rozum. Právě Firvid mi přinesl naději. V těch několika krátkých okamžicích, než nás činoři objevili mi pověděl, že můj mistr Zhorgan odhalil tajemství kletby a snad i možnost, jak ji zrušit. To on, Velký Zhorgan vytušil, kam jsem se vydal a nevěřil, že bych se poddal zlému osudu a celou tu dlouhou dobu pátral, jak mi pomoci. Pak sehnal Firvida a vyjevil mu tajemství Teranu. Z Firvidových slov jsem pochopil, že ho nejdříve musel nalákat na hromady zlata, a tím ho nakonec získal pro svůj plán. Poslal ho za pokladem nesmírné hodnoty a bohužel i na smrt. O mně se zmínil jen na okraj. Dodal mu tím zdání pomoci zevnitř.

Ó Ghlare, jak málo času jsme měli. Činoři nás objevili dřív, než jsem je mohl odvést do některého ze svých úkrytů. Teď skládám veškeré své naděje do vás. Je vás sice daleko méně než Firvidových mužů, ale může se to povést. Obrovským úspěchem je už jen to,

že jste všichni živí, tady dole v podzemí, kam se za námi činoři nedostanou. Alespoň prozatím. Mám pokračovat?“

„Jistě. Jen mluv,“ pobídl jej dychtivě Tirin i přes Yardovo posupné mlčení a Lorenovu očividnou nedůvěru. „Mnoho učenců pátralo po tajemství úspěšné vlády teranských králů. Snili o magických silách, moci dobrých víl, mluvilo se i o možnosti, že by přežili někteří ze starých pramágů. Trochu se pravdě přiblížili, ale nedostali se k jádru věci. Za dob Wheerie lidé skutečně hovořili s vílami a ty se před nimi neskrývaly, jako dnes. Došlo k jakési dohodě mezi Whertanem, zakladatelem říše, a královnou vil. Nevím, k čemu se zavázal Whertan, ale vím, co bylo splněno ze strany královny. Povolala kohosi velmi mocného. Ten někdo stvořil magickou mysl, která měla být rádcem Wheerijských králů. Dokud byly dodržovány podmínky smlouvy, tak to cosi, nazývané zasvěcenci Teranská inteligence, vedlo svými radami říši časem blahobytu. Vydrželo to dlouho. Nesmírně dlouho. Zmíněný král Wheerie vládl přes padesát let a byl prohlášen za svatého. Po jeho smrti vládli jeho synové, následníci po přímé linii, další stovky let, až do doby před posledním martilským nájezdem. Tehdy vládl král Wehdruin. Měl dva syny. Ten mladší, jenž neměl být následníkem trůnu se rozhodl, že porazí Martilu na svou pěst, aby dokázal, že je schopen vládnout zemi a ochránit svůj lid. Vyrazil do pole s velkou vojenskou silou.

Naneštěstí byl tento jeho krok v rozporu s radou magického teranského rádce, který chápal, že válce se nedá vyhnout, ale prosazoval jinou strategii a boj na jiném místě, než které si vybral králův syn.

Krillak, tak se Wehdruinův mladší syn jmenoval, vedl své vojáky do přímé bitvy a byl na hlavu poražen.

Jediní dva mužové přežili strašlivou řež a donesli o ní do Teranu zprávu. Králova žena se zcela poddala žalu. Nevěda, že Teranská inteligence byla proti princově samostatné akci, a tak sešla do podzemí a magického rádce proklela kletbou tak strašlivou, že její následky neslo celé království.

To praví historické prameny. Daleko pravděpodobnější však je, že tvůrce teranské inteligence, který s ní byl v jakémsi magickém spojení, byl projevem nedůvěry ve svůj výtvor uražen a rozhodl se, že královskému rodu ukáže, jak může vypadat jejich vláda bez moudrého vedení magické mysli. Nechtěl své dílo ničit, tak je jen zapečetil do kouzelné schrány, která zabraňovala komukoli ve styku s ní. Následky byly strašlivé. Než tajemný tvůrce rozpoznal svůj omyl, byla Wheerie poražena v několika bleskových bitvách a hrstka zbylých vojáků se rozutekla do všech světových stran. Ponejvíc však na východ. Tak byly položeny základy nynějšího Coolwinu," Yllvin se odmlčel.

„To, co říkáš, zní strašlivě," vydechl Tirin. „Kdyby jen polovina z toho byla pravdou, tak došlo k nejstrašlivějšímu omylu v lidských dějinách. Ale ani tak nedovedu pochopit, jak se může v tak krátké době zhroutit celá říše. To neměli žádného dobrého vojevůdce, který by se postavil do čela wherijských armád?"

„Jistěže měli. Problém spočíval v tom, že zbrklý princ vedl do záhuby víc než třetinu wherijských ozbrojených sil. Neznáme dnes podrobnosti, ale domnívám se, že ani sebedokonalejší vojevůdce a stratég by nezastavil mohutnou martilskou armádu, rychle postupující zemí. Navíc martilané pustošili, ničili, pálili a během několika dní nebylo o co bojovat. Nezbylo, než hájit holé životy.

Abych se ale dostal k jádru věci. Můj mistr Zhorgan se domnívá, že kletba Teranu se dá zrušit osvobozením zmíněné inteligence.“

„Proč říkáš kletba,“ ptal se nedůvěřivě Loren, „když jsi sám před chvílí prohlásil, že pád ve skutečnosti zavinil sám tvůrce té věci, jejím zapečetěním.“

„Pravda. Zavinil, ale je tu ještě někdo. Někdo, kdo nechtěl, aby se v budoucnu kdokoli dostal do Teranu, do blízkosti tak dokonalého výtvoru. Ten někdo nasadil do opuštěného města činory a vytvořil mlžný pás. To je celé. Domnívám se, spolu se svým mistrem, že právě Teranská inteligence je klíčem k celé záhadě a ke zlomení kouzla, visícího nad městem.“

„Jediná šance říkáš. Co tedy navrhuješ?“ zeptal se Akat, kterého Yllvinovo vyprávění zcela pohltilo. „Za posledních deset let jsem zdvojnásobil své úsilí a pátral po dalších vchodech do podzemí. Nalezl jsem jich skutečné mnoho, ale nic, co by mohlo být Teranskou inteligencí, jsem neobjevil. Zbývá jediné místo, kam jsem se nedostal. Palác. Tam žijí Činoras a sám proti nim nemám žádnou šanci.

Navrhuji vymyslet nějaký rozumný plán a co nejdříve se pokusit proniknout do paláce.“

„To je všechno pěkné,“ promluvil poprvé po dlouhé době Yard. „Kašlu na nějaké povídačky, ale jestli skutečně není možnost jak normálním způsobem opustit město, budeme muset zkusit, co říkáš. Nejdříve se ale přesvědčím, jestli nelžeš.“ Yllvin se zatvářil uraženě.

Tirin se také mračil, ale Loren se válečníka zastal. „Má pravdu. Proč to nezkusit. Prostě se sebereme a zkusíme odejít. Pak se uvidí.“

„Na to máte právo,“ pousmál se smutně Yllvin. „Já to také zkoušel. A ne jednou. Jen, jestli vám mohu

radit, vyrazte na noc. Zvýší to vaše šance na přežití a naši společnou naději na úspěch. Činoras teď vědí, že je někdo uvnitř ochranného pásu a budou pátrat po celém městě. Za tu předlouhou dobu, kterou jsem zde strávil, objevili většinu tajných vchodů do mého doupěte. Zbývají jen dva, o kterých nevědí. Ostatní jsem musel zavalit, nebo jinak zneškodnit. Pokud se dnes večer půjdete přesvědčit o pravdivosti mých slov, odejdete jedním z nich. Pokud vás Činoras objeví, zbývá už jenom ten poslední.“

Loren s Yardem se za soumraku vyplížili z trosek, širokým obloukem obešli město a zamířili k jihu. Prošli hájem a přeběhli napříč plání. Blízkost mlhy spíš vytušili, než viděli.

Yard šel krok před pulem a uvažoval o tom, jak skvělou příležitost mu osud nabídl. Sám s Lorenem, daleko od ostatních. Nejdříve se však chtěl přesvědčit, že ani pro něj není cesty odtud. Vnořil se do prvních chuchvalců nepřirozeného oparu a už se chystal prohlásit, že Yllvin lhal, když pocítil podivný tlak, jakoby se prodíral vodou. Loren za ním si vztekle odplivnul. Na každý další krok museli vynakládat čím dál větší úsilí. Nakonec Yard uvázl a dál to nešlo.

„Do pytle,“ zaklel zklamané. „Vždyť snad ještě nejsme ani v polovině.“

Loren se pokusil do válečníka strčit, aby mu pomohl dostat se o kus dál, ale ničeho tím nedosáhl. Naopak. Sám byl nucen udělat krok zpět a ztratil tak s válečníkem kontakt. S výrazné pokleslou náladou se obrátil čelem k Teranu. Vymotal se z mlhy a počkal na Yarda. Ten dorazil s malým zpožděním a podivný výraz jeho tváře, který pul zahlédl ve svitu měsíce Gharnatu, přičítal zklamání z toho, že se Yllvinova slova potvrdila. Nepřirozený opar neměl s obyčejnou

mlhou pranic společného, a tak to nebyl chladivý, vlhký dotek, co trpaslíka probralo. Důvodem byly vize tak temné a děsivé, že se jim Pesackovo podvědomí rozhodlo bránit jediným možným způsobem. Pesack se probral a otevřel oči.

Hned na to zapochyboval o tom, zda se mu ten jednoduchý úkon zdařil. Všude kolem něho panovala dokonalá a naprostá tma.

Co se to stalo? ptal se sám sebe. Jsem mrtvý, napadlo jej.

Takhle si ale Aghrakaragandol, k jehož bránám dorazil po smrti každý z tvorů na Ghlarenu, aby byly posouzeny jeho skutky, nepředstavoval.

Mátla a znepokojovala ho ta naprostá temnota a hluboké, bezbřehé ticho. Pokusil se pohnout, ale svaly mu vypověděly poslušnost. Zkusil to znovu, ucítil silnou bolest v zátylku, a upadl zpět do bezvědomí.

* * *

V malé, dřevem obložené místnosti seděl muž v černém plášti, před sebou rozložený svitek, na němž již nezbývalo mnoho nerozluštěných pasáží, když tu na něj dolehlo silné nutkání, přímo potřeba, pomodlit se ke svému temnému bohu. Vstal a spěšně sešel do tmavé, plísní páchnoucí kobky. Ani za sebou nedovřel dveře, zamířil rovnou k temnému výklenku ve zdi a poklekl před ním. Zahleděl se do líné se převalující temnoty a dech se mu zrychlil vzrušením. To, co pocítil, nezažil už skutečně velmi dlouho. Co se mohlo stát, že právě teď?

X. kapitola

„Musíme se dostat támhle k té zdi," zašeptal Yllvin. „Dobrá. Běžte jeden po druhém, já se vás pokusím krýt," souhlasil Loren.

Zatím šlo všechno dobře. Bez problémů pronikli do vnitřního města a teď se blížili k místům, kde se kdysi dávno táhly nepříliš vysoké zídky kolem palácových zahrad. Ze zdi, kolem které se měli v úmyslu proplížit, zbyla dnes jediná nepoškozená, asi čtyři kroky dlouhá a dva vysoká část. Na jiných místech ohraničovaly pásmo zahrad jen hromady suti.

Tirin vzrušeně polykal a nakukoval přes zídku. Na tomto jediném místě v celém městě bylo možné narazit na živořící zbytky zeleně. Zbývá tak málo, uvažoval rikho.

Proplížit se chudým, řídkou travou a pokroucenými keři zarostlým parkem, pak přeběhnout pár desítek sáhů a jsou u východního křídla paláce.

Zadíval se na Káa. Kroll se držel co nejblíže Lorenovi a oběma rukama svíral svůj kyj. Akat se krčil za zídkou a čekal. Yard s Yllvinem se začali pomalu, co nejtišeji plazit přes nebezpečné přehledné prostranství. Sotva se vzdálili na nějakých dvacet kroků, následoval je Tirin s Akatem. Poslední dvojicí byli Kaa a Loren.

Yardovi, plížícímu se o malý kus před Yllvinem, scházelo ke křídlu paláce posledních deset, dvanáct sáhů. Už mohl rozeznat prázdný, černý dveřní otvor. Popolezl ještě blíž a zaslechl tiché oddychování. Tep se mu zrychlil. Už po několikáté se přesvědčil, že má meč v pochvě přivázaný na zádech. Ten chladný dotek mu pokaždé přinesl uklidnění. Teď to vypukne, uvědomil

si. Okamžik, který rozhodne o osudu jich všech, se nezadržitelně blíží. Počkal, až budou pohromadě, a pohybem ruky ve výši prsou naznačil, co uslyšel za stěnou. Loren vytáhl nůž a jeho gesto nenechalo nikoho na pochybách, co má v úmyslu, pokud budou objeveni. Pul počkal, až všichni kývnou, a pak mávl rukou dovnitř. Nejtišeji, jak jen to šlo, se vplížili do nevelké síně, která byla kdysi jakýmsi předsálím. Zříceným stropem sem pronikalo světlo hvězd i Gharnatu a matně osvětlovalo desítky spících postaviček.

Yard se vzrušené vztyčil, udělal krok, ale při došlapu uklouzl po malém úlomku kamene. Pokusil se získat ztracenou rovnováhu, ale jeho meč při tom pohybu zazvonil zeď. „Uhuk at Ymruk?“ ozvalo se z odlehlé části síně a několik hlasů hned vzápětí odpovědělo.

„Do frasa,“ zaklel Loren. „Na ně,“ syknul a všichni se vrhli vpřed. Dílo zkázy bylo rychlé, ale neobešlo se bez zbytečného hluku. Na zemi zůstalo ležet mnoho mrtvých činku. Většinu krvavé práce odvedli válečníci a Loren s Yllvinem. Rikhové, kteří v životě zabili jen pár zvířat, nedokázali překonat své zábrany. Yard jim za to také hned vyčinil.

„Musíte si uvědomit,“ horlil šeptem, „že to nejsou lidé, ale činoři. Kdyby měli možnost, podřezali by vás jako kuřata. Může přijít chvíle, kdy nás všechny vaše zaváhání bude stát život.“

Rikhové jen mlčky kývali. Chápali, že má válečník pravdu, ale to neznamenalo, že by si díky jeho proslovu dokázali snáze ospravedlnit takovéhle vraždění. Ve věži činorů, to bylo něco jiného, ale tady stihli pozabíjet většinu činku ještě dřív, než se stačili probudit, a to byla sprostá vražda.

„Šlo to nečekaně dobře,“ pochvaloval si tiše Yllvin.

„Tuhle síň jsem měl už jednou nadosah, ale překvapili mě. Teď, když nám nemá kdo vpadnout do zad, se pokusíme dostat zvenku přímo do křídla.“

Vyplížili se ven a zamířili k větším, hlavním dveřím. Tirin se zdržel. Prošacoval jednoho z činorů a ukořistil malou foukačku a několik šipek. Nikdy nevíš, kdy se ti to může hodit, řekl si pro sebe a pospíchal za ostatními. Nahlédli do velkého sálu. I sem zabloudila trocha měsíčního světla zvenku, ale daleko méně, jakoby se sem chabému svitu ani nechtělo. Od vchodového otvoru byla vidět navršená suť, která zabraňovala vstupu z vedlejší síně. Na druhém konci sálu se ozvaly zvuky šoupavých kroků. Všichni, kromě Lorena, se přitiskli zvenku na zeď, zbraně v pohotovosti. Pul se prosmýkl dovnitř a ukryl se ve stínu pod oknem. Kroky hlídkujícího činora odezněly ve spojovací chodbě.

„Lorene?“ dolehla k pulovi sotva slyšitelná otázka. Bál se způsobit jakýkoli zbytečný zvuk, a tak jen vnořil ruku do pruhu kalného světla, vnikajícího do sálu oknem a naznačil jim, aby ho následovali.

Sotva se trochu rozkoukali, strnuli. V sále spalo snad na padesát činku.

Jak tohle zvládneme? pomyslel si Tirin a sevřel v ruce ukořistěnou foukačku.

„Tak jak?“ splynulo Lorenovi ze rtů. „Bohové jsou nám, zdá se, nakloněni. Všichni spí jak zařezaní.“ Yard se při těch slovech tiše zachechtal. „Troufneme si na to?“ zeptal se.

„Neblázni,“ ulekl se Tirin. „Chceme se přeci proplížit do hlavního sálu. Ne se pustit do boje se všemi činory, co jich tady je.“

„Tohle snad zmáknem, ne?“ zašklebil se Yard a už zdaleka nemluvil tak potichu.

Tirin si ho prohlížel, jakoby jej viděl poprvé. On chce opravdu bojovat, opakoval si vduchu. Že by to klopýtnutí předtím nebyla náhoda? Na další přemýšlení mu nezbyl čas. Válečníkův hlasitější projev přilákal činoří hlídku.

„Zpátky," zavelel rikho, ale vtom za sebou uslyšeli vzteklé zavrčení. Do sálu vešli zvenčí dva činoři a okamžitě začali křičet na poplach. „Tak na ně," zařičel Yard rozjařeně a dal se do pohybu.

Tohle už nebyla nechutná řezničina. Zpočátku sice využili momentu překvapení a zbavili se spousty protivníků, zatímco na sebe většina činku rozespale pokřikovala. Nakonec se však činoři zorientovali a začali se u ústí spojovací chodby řadit k protiútoku. Yard odhodil teď už nepotřebnou dýku a vytasil meč. „Na ně," zařval podruhé a vrhl se vpřed následovaný Kaaem, který konečné pochopil, že jsou to ta samá stvoření jako ta, o kterých mu vyprávěli, a chtěl si vynahradit svou nepřítomnost v boji ve věži na jihu. Navíc dělal to, co opravdu uměl, a boj ho bavil.

Yarda poháněla představa pokladu činku, ale nebyla zdaleka jedinou motivací.

Loren zabíjel kvůli víře, že si tím otevírá cestu z Teranu. O Yllvinových důvodech nikdo nemusel pochybovat. Rikhové se tváří v tvář přesile přemohli, a s prosbou o odpuštění na rtech se přidali k dílu zkázy. Bylo by však bláhové se domnívat, že všechno půjde ráz na ráz. Činorů sice valem ubývalo, ale únava a nepozornost si začaly vybírat svoji daň. Poměr sil byl stále velmi nerovný a Yard s Lorenem utržili svá první zranění. Navíc bylo jen otázkou času, kdy se konečné objeví hlavní síla činorů, kteří si, jak jim sdělil Yllvin, pro sebe zabrali vzdálenější křídlo paláce.

Činkům začalo docházet, že za takovýchto okolností

nemají velkou šanci. Byli malí, někteří měli sice nebezpečné dlouhé dýky, ale ti s foukačkami nemohli pro velké šero a neustálý pohyb střílet do chumlu bojujících, aby nezabíjeli bojovníky z vlastních řad. V hloubi chodby se konečně projevila zkušenost některého z činořích důstojníků a pod jeho velením začali nepřátelé organizovaně ustupovat ke hlavnímu sálu. Ti pomalejší byli v mžiku rozprášeni.

Ač se to zdálo nemožné, podařilo se Yardovi a ostatním pobít od začátku boje přes čtyřicet činorů. Najednou stáli sami uprostřed krvavé spouště a hleděli jeden na druhého.

„Jestli tady budeme jenom takhle stát, tak si můžeme rovnou začít kopat hroby," zavrčel Yard a zamířil ke spojovací chodbě. Kdesi před nimi zazněl mohutný řev z mnoha hrdel.

„Musíme obsadit ústí chodby a pokusit se střílet," zvolal Yllvin a v běhu šátral ve vaku který měl do té doby pověšený na zádech. Vřítili se do chodby a Yard začal vršit za pomoci Káa malý obranný val z okolo se povalujících kamenů. Uviděli matnou záři na druhém konci chodby. Činoras zapalovali louče.

„Chyba," šklebil se Loren. „Takhle nám poskytnou skvělý cíl." Vytáhl z plátěného obalu luk, zpoza opasku vytáhl smotanou tětivu a natáhl ji na zbraň. Na konci dvacet sáhů dlouhé chodby se objevili první nepřátelé. Tirin stál vzadu a snažil se vzpamatovat ze šíleného zážitku. Stále měl před očima obličeje umírajících činorů. Snažil se nepoužívat magii dokud to nebude nutné a bojoval mečíkem, jejž dostal od mistra Světlana. Propíchl asi pět činku, což nebylo nic proti rozběsněnému Kaaovi. Kroll se během bitky proměnil v bitevní stroj na dvou nohách. Rikho ještě nikdy nic takového neviděl a zdálo se, že ani nikdo z ostatních.

Nejvíce zranění utržil jako vždycky Akat. Žádné však nebylo tak vážné, aby se neudržel na nohou. Po vzoru Tirina šetřil svou magií, a tak bojoval jen dýkou, protože jinou zbraň neměl. Přese všechno vybojovali úžasné vítězství a chystali se k další srážce. Loren už měl založený šíp a pečlivě mířil. Činor osvětlený zezadu loučemi byl snadným cílem. Padl k zemi, ale přes něj se hrnuli další.

Tirin vsunul šipku do foukačky a protáhl se podél zdi dopředu. „Místo. Udělejte mi místo," šeptal nervózně, jakoby ještě bylo před kým se skrývat. Přiklekl vedle pula, nadechl se a mocně zadul. Trefený činor sebou při zásahu trhnul a tím se vyhnul Lorenově střele. Ten, co běžel za ním, už takové štěstí neměl. Zásah do ruky však nebyl ani zdaleka smrtelný. Tirin neměl takové starosti s nabíjením jako pul, a tak pálil šipku za šipkou, aniž by nějak výrazně mířil, což tváří v tvář davu nahloučených nepřátel stejně nebylo nutné. Přesto budil v řadách činku nemálo zmatku. Loren zastřelil ještě jednoho činora, pak následovalo překvapení. Yllvin, který se už dlouho připravoval hned za oběma střelci, vrhnul do zmatku před sebou kouli podobnou těm, kterými je vybavil Loviedo. První tři činoři vzplanuli jasným plamenem. „Paráda. Funguje to," pochvaloval si alchymista. „Škoda, že tahle je poslední." S těmito slovy hodil do davu nepřátel i druhou kouli.

„Já hlava děravá," vykřikl Loren. „To my máme taky!" V chvatu shodil z ramene vak a zatímco zakládal další šíp, pobízel ostatní, aby si rozdělili sirné koule. Chodba se během několika okamžiků proměnila ve výheň. Činoři se dali s křikem na útěk a i Tirin s přáteli museli ustoupit.

„Ven a druhou stranou do nich, dokud jsou

vyděšení," zavelel Yllvin a vystrkoval za sebou stojícího Yarda ven z chodby. Dostali se ven, na čerstvý vzduch, a vykašlávaje nepříjemný pach spáleniny, běželi k hlavnímu vchodu do bývalého trůnního sálu. Doběhli právě ve chvíli, kdy se z brány vyřítili i rozběsnění činoři. I je napadlo vpadnout svému nepříteli do zad. Kaa mezi ně vtrhnul jako vichřice, čímž svým přátelům zabránil vrhnout zbytek Loviedových koulí. Ale i tak jeho bojové šílenství způsobilo mezi činky, kteří se pod těžkým kyjem měnili v pouhá smítka, obrovské pozdvižení. Měli-li kdy jakého boha, mohli se právem domnívat, že mezi ně právě sestoupil a strašlivé se zlobí. Rány, které způsobovali oni jemu, jakoby kroll ani nevnímal. Pracoval systematicky, jako sekáč kosou.

Ostatní se rychle vzpamatovali a během okamžiku už stáli krollovi po boku.

Najednou byli uvnitř zpustošeného hlavního sálu, v němž hořelo několik ohňů. Činoři, kteří neleželi na dlažbě mrtví, se vyděšeně rozbíhali na všechny strany. Nejvíce jich však prchalo na ochoz, který se táhl kolem tří čtvrtin sálu.

To by mohlo být nebezpečné, uvažoval pul. Z výšky šesti sáhů nás mohou ostřelovat z foukaček a sami budou v bezpečí.

„Dostaňte je dolů! Srazte je z těch ochozů!" křičel Loren a rozběhl se do středu sálu, kde stála na podstavci socha, přibližně dvakrát vyšší, než průměrný člověk. Ruce vztažené k nebesům, symbolizovala víru a vzývání bohů v době největšího rozkvětu Teranu.

Pul jí teď použil jako kryt a připravil si další šípy. Činoři se rozběhli po ochozu tak, aby mohli pula ostřelovat z různých stran. Loren vztekle zaječel a začal po nich v krátkých intervalech pálit šíp za šípem, dokud

neměl prázdný toulec.

Boj až do této chvíle netrval dlouho, ale už toho měli všichni plné zuby. Tirin konečně psychicky nevydržel a začal metat blesky bez pomoci gest, přímo z očí. Vedle něho bojující Yllvin se na kratičký okamžik zarazil a zapochyboval o svých smyslech.

Rikho dokonce ani neodhodil meč, aby měl volné ruce, jak to u něj jeho přátelé už několikrát viděli. Jednoduše se mu zčista jasná oči modře rozzářily, a síla z nich sálající rozsévala smrt v řadách činorů, kteří hájili přístup k ochozu. Chvilka zaváhání nestála Yllvina ani škrábnutí, jelikož zbylí, hrůzou vřískající činci se dali na útěk vzhůru po schodech. Panika však konala své dílo i na ochozech. Někteří činoři skákali rovnou dolů, druzí se pokoušeli vylézt vymlácenými okny ven. Tirin si vzpomněl na hůlku ze svatyně a sáhl do vnitřní kapsy pláště. Ukázal hůlkou na nejbližší hlouček nepřátel, upřel k ní veškerou svoji vůli a vyřkl zaklínadlo. Svět kolem vybuchl v záplavě ohně. Loren vykřikl překvapením a zavrávoral. Zatápal rukou po nějaké opoře a našel ji. Nad pulovou paží se vypínala vzhůru k popraskané klenbě ruka sochy. Loren, aby chytil balanc, ji uchopil za loket a pevně jej sevřel. C – co je to, pomyslel si vyděšeně. Jak v nejtemnějším snu se loket a s ním celá ruka pohnuly. Pul zařval hrůzou.

„Co se děje," chtěl vědět Tirin, stále ještě křečovitě svírající hůlku a rozběhl se k podstavci.

„Hýbe! Pozor! Ona áááá." Loren se pustil bronzového lokte sochy a padal dolů, přímo na rikha. Ten prudce zabrzdil, a nedbaje na zoufalé skučení přítele u svých nohou, hleděl před sebe s otevřenými ústy. V podstavci se s hlasitým cvaknutím otevřela malá špehýrka a za nepříjemného skřípění se začala rozšiřovat.

„Podívejte se,“ vydechl Tirin. „O tomhle vchodu jsi Yllvine věděl?“ otočil se, a čekal na alchymistovu odpověď.

Žádné se nedočkal. Yllvin, žijící tu tolik desítek let, a tak dlouho čekající možná právě na tuto chvíli, ležel šest kroků od rikha mrtvý.

* * *

Podruhé se Pesack probral k vědomí až po několika hodinách. Pomalu a namáhavě se zvedl. Nedbaje na tupou bolest hlavy, vydal se tápavě napříč mlhou. Stále byl velmi nejistý a pořád nic neviděl. Do něčeho narazil a leknutím i slabostí se mu málem podlomily nohy. Jeho ruce podvědomě vyrazily kupředu. S ulehčením rozpoznal po hmatu drsnou kůru stromu. Opřel se o něj zády a chvíli odpočíval.

Nepřirozeně ztichlá tma kolem něho náhle ožila vzdálenými zvuky. Chvíli trvalo než mu došlo, že to, co slyší, je lidský hovor. Několik paprsků času naslouchal a nemohl se ubránit pocitu, že by mu ty věty, vyřčené kdesi ve tmě, měly něco říkat, ale nemohl přijít na to co. Náhle na něj dolehla tíha samoty a on se rozhodl na ty lidi, jsou-li to vůbec lidé, napadlo ho, potichu zavolat. Přes veškerou snahu však z jeho staženého hrdla nevyšel ani hlásek. Bezmocně naslouchal, jak se hlasy zase vzdalují. Pak se trochu vzpamatoval a vydal se potácivě za těmi hlasy. Nebyl však schopen rychlejších pohybů a každý krok měl odezvu v podobě nepříjemných bolestí v zátylku.

„K sakru, kde má ta nechutnost konec,“ mumlal si pod vousy a postupoval mlhou od stromu ke stromu, snaže se udržovat směr. Konečně se něco změnilo. Naprostá temnota kolem něj získala najednou odstíny šedé a černé.

„Tma. Cha chááá," zasmál se chmurně trpaslík. Obyčejná tma. A já se už bál, že jsem oslepl.

Potácel se přes volné prostranství až k malému háji. Tam ho znova přemohla slabost, takže se ukryl do houští a dalších několik paprsků odpočíval.

Kde jsou všichni, napadlo ho náhle. Ta myšlenka byla tak překvapivá, jako paprsek světla v temnotách, a on se jí zoufale snažil udržet. Pokoušel si vzpomenout alespoň na to, proč ho tak strašlivě bolí hlava. Že bych tolik pil, napadlo jej. Usoudil, že je to možné. Jen ať se to nedoví Tirin. Ten by mi dal.

Vzpomínka na přítele konečně protrhla háv halící jeho paměť. S hlavou plnou černých myšlenek vstal, vymotal se z křoví jak nejrychleji to šlo, a podle kalného světla měsíce určil směr. Opustil háj a spatřil vzdálené ruiny. Vyrazil k nim.

* * *

„Jdu první," vykřikl Yard chraptivě a nezvykle zbrkle se vrhl do tmavého otvoru, který se černal uprostřed podstavce.

Tirin jen překvapeně zíral. Kousek od něho ležel ještě ne zcela vychladlý Yllvin, každý si líže nějaká ta zranění a do toho všeho se válečník chová jako smyslů zbavený. Proč se tam tak hrne, u Ghlara? „Pojďme za ním, než něco provede," navrhl ustaraně.

* * *

Yard kráčel chodbou a nevycházel z údivu. Ač věděl zcela určitě, že je v podzemí, nepotřeboval žádnou louči. Chodbou se linulo přízračné světlo. Nebyl to denní jas, ale když se rozkoukal, bohatě to stačilo, aby se orientoval. S pohledem upřeným na prastarou dlažbu a místy plísní zasažené stěny, postupoval pomalu

kupředu. Přiblížil se k rohu a nahlédl za něj. Stejný obrázek. Chodba, táhnoucí se kamsi do dálky přízračným přísvitem. Kráčel podél jedné ze stěn a neuvědomil si hned, co je důvodem k prapodivnému pocitu, který jej provázel. Když mu to konečně došlo, zůstal stát bez pohybu jako přimražený. Už několik kroků šel s ramenem vnořeným ve zdi. Pomalými dvěma krůčky se stáhl a zkusil zeď ohmatat. Nenarazil na žádný odpor. Cukl rukou a ustrašeně zíral na svoje prsty, které ještě před chvílí vězely napůl v kameni. Ještě o kus couvnul a donutil se přemýšlet. Vzpomněl si na magickou bránu, která je před časem zavedla do sklepení Llonského hradu. Že by něco podobného? uvažoval. Sebral odvahu, přistoupil ke zdi a se vší opatrností do ní opět vnořil ruku.

Nic. Jakoby tam ani žádná stěna nebyla. Osmělil se a popošel ještě blíž, až měl obličej vzdálený sotva tři palce od stěny. Po kratičkém zaváhání se pomalu předklonil. Ucítil lehké mravenčení po celém těle. Chvilička husté, téměř hmatatelné tmy, a najednou byl za zdí. I tady panovalo lehké, opalizující přítmí. Na zemi, jen krůček od něj, ho zaujal zdroj o něco jasnějšího svitu, než v okolí. Sehnul se a zdvihl tu věc. Byla to křišťálová krychle o hraně necelé dva palce. Obracel ji v rukou, prohlížel si ji ze všech stran, když tu na sobě ucítil něčí pohled. Možná ani ne pohled. Spíš, jakoby ho něco lehce šimralo v zátylku. Znovu se pozorné rozhlédl. Rozlehlá místnost, ve které stál, jakoby směrem k jednomu z rohů temněla. Zahleděl se do toho rohu a zatajil dech. Kde měl tenhle pocit? Kde jen už tohle viděl? Ano. To je ono. Bylo to v Emregalu. V baště Karmelina Laurose. Mág ho tenkrát zajal, a namísto aby ho zabil, nabídl mu moc. Moc, která by mu umožnila ovládat druhé, a to takovým způsobem, že by

je časem dokázal využívat ku svému prospěchu. Představa jmění, jaké by mohl za pomoci takových sil nashromáždit, mu učarovala.

A přitom chtěl mág za to všechno tak málo. Službu. Nežádal nic víc, než aby putoval dál s těmi, se kterými do Emregalu přišel, a měl uši i oči otevřené. Válečník rád souhlasil.

Jediným stínem nad celou záležitostí, byla podstata té moci.

Lauros ho odvedl do podzemní kobky a ukázal na výklenek ve zdi.

„Tady je zdroj moci, po které toužíš," pronesl tenkrát vážným tichým hlasem a Yard si v tu chvíli nebyl jist, zda se nepřeslechl. Opravdu zněl Karmelinův hlas trochu přiškrceně?

Válečník přistoupil k výklenku. Nebylo tam nic, než tma. Jakási téměř zhmotnělá temnota, černá i přesto, že si Yard svítil pochodní. Znovu si připomněl mrazení, které tenkrát cítil po celém těle. Přesto kývl. Vidina moci byla příliš lákavá. I přes vzrůstající hrůzu dokázal myslet na to, co mu z dohody kyne za výhody.

Tady jeho vzpomínky na okamžik mizely a další, co si pamatoval bylo setkání s Vilenou, Vilémovou dcerou těsně před tím, než opustili zdi Emregalu.

Teď, na tomto místě, v plísní páchnoucím podzemí prokletého města Teranu se mu všechny zážitky živě vracely. Pochopil, že se dívá na to samé mocné cosi, jako tenkrát v Laurosově baště, jen mnohokrát větší. Jak si jeho oči zvykaly, matně rozeznával obrysy. Vypadalo to jako veliká koule s mnoha chapadly. Jedno z nich se po něm právě natahovalo.

Ano, křičela jeho pokřivená mysl. Teď splyne s tou sílou. Bude mocný. Nejmocnější v celém Orwaru. Mocnější, než sám Karmelin Lauros.

Odhodil křišťálovou krychli za sebe, jako nějakou bezcennou tretku. Teď přišel čas, kdy získá nadlidskou moc, která mu byla přislíbena. Nechal se ovinout sametově hebkým chapadlem a očekával příval energie, síly, nebo něčeho podobného. Stisk sílil.

Teď už to musí přijít. „Tohle je to, na co jsem celý život čekal," snil nahlas. „Budu největší," křičel, když se mu druhé chapadlo ovíjelo kolem krku. „Nejmocnější!" Přidal se třetí temný úponek a po něm čtvrtý.

Teprve sáh od antracitově černé masy, kdy ho ovanul nepřirozeně kořeněný dech z tlamy, která až dosud nebyla vidět, jím proběhl první záchvěv strachu. Z úst unikl první výkřik bolesti a v patách za ním se připlížil záblesk pochopení.

Přinesl zprávy, které Karmelin Lauros chtěl, a mág si je teď bere. Bezezbytku. Se vším všudy. „NEEEEEEEEE!" Poslední Yardův výkřik byl plný hrůzy, bolesti a zklamání.

* * *

Činoři. Co tu, k ďasu, ty potvory hledají? ptal se trpaslík sám sebe, a daleko ostražitěji než dosud postupoval hlavní třídou. Už víc, než pět paprsků procházel ruinami prastarého města a horečně uvažoval, kde hledat své přátele. Pokud šli stejným směrem jako já, uvažoval, musely je zaujmout ty obrovské stíny tam vepředu. Okamžité si uvědomil, že oni tudy s největší pravděpodobností procházeli za světla. Doufal, že mrtvoly činku, které minul, jsou výsledkem dobře vykonané práce Tirina a ostatních. To by znamenalo, že jde správným směrem. Stáhl se trochu blíž k okraji široké třídy, kterou téct kráčel, aby se stačil v případě nebezpečí včas skrýt. Jak se blížil k

tmavým konturám nějakých větších a zachovalejších budov, dolehly k němu hlasy. Že to není lidská řeč, poznal okamžitě. Bez váhání zalehl a dál se raději plížil. V několika oknech stavby se zamihotaly matné odlesky světla. Teď se něco dozvím, táhlo trpaslíkovi hlavou, a zarputile se plazil kupředu.

* * *

Srdceryvný výkřik popohnal rikha, který se zamýšlel nad zdrojem matného světla v chodbě, kupředu. Spolu s ním vystartovali ostatní.

„U všech bohů!“ klel Loren. „Rychle! To byl Yard.“ Vzájemně se pobízeje, běželi, co jim síly stačily, chodbou.

Pul měl co dělat aby stačil rikhovým, nečekaně hbité se kmitajícím nožkám. Krátká ozvěna výkřiku utichla a Yard nikde. Ač spěchali sebevíc, po válečníkovi, jakoby se slehla zem. Zabočili za roh, ale nikoho nezahlédli ani tam. Jen na zemi, pár kroků před nimi ležel nevelký kus křišťálu.

* * *

V temné, plísní páchnoucí kobce klečel muž v černém plášti před malým výklenkem, který jakoby pulsoval a stále více temněl. Muž přivíral oči bolestí, ale obrazy a útržky vět se dál draly do jeho mozku.

* * *

Pul nestačil včas zareagovat a málem srazil Tirina, který před ním náhle prudce zabrzdil, k zemi.

„Nech to být,“ sykl Loren a škrábal se na nohy. „Kde ten chlap, u všech ďasů, může být?“

Tirin sebral ze země křišťálovou krychli, hbitě ji ukryl ve vnitřní kapse svého pláště, a spěchal za pulem.

V zádech mu supěli Kaa s Akatem. Minuli ještě dva rohy a stanuli na prahu velikého sálu. V jeho středu jako srdce pulsovalo cosi, co by se dalo přirovnat k cáru mlhy, obklopující trosky Teranu.

„Jedna nula pro Yllvina," utrousil Loren. „To by mohlo být magické jádro té zavšivené mlhy," šeptal Akat. „Kdyby se nám ho podařilo zničit, cesta na svobodu bude volná."

„To není tak jisté," zapochyboval pul.

„Správně," přitakal Tirin. „Musíme to prozkoumat," promluvil spíše k sobě a obloukem se vydal ke středu sálu.

„Ne," vykřikl Loren, ale než stačil rikha zadržet, zastavil se malý čaroděj sám.

„Tak tohle už jsme jednou zažili," pronesl zaujatě. Udělal několik úkroků bokem a rukama přitom ohmatával cosi před sebou.

„Zase bariéra?" zeptal se Loren. „Tentokrát by to mohla být svatyně Xar," zasnil se a s napřaženýma rukama postupoval opatrně kupředu. Xar bylo zlidovělé jméno polobožských bratrů, kteří byli obecně uctíváni jako patroni lupičů, zlodějíčků, ale modlili se k nim i velcí bossové všelijakých více, či méně známých organizací podsvětí.

„Tady je to porušené," oznámil Tirin a z jeho pohybů se dalo poznat, že ohmatává zevnitř jakousi puklinu, nebo otvor v neviditelné stěně.

„Je to malé. Možná." odmlčel se a zalovil v záhybech pláště.

„Co možná?" ptal se pul a snažil se zamaskovat své zklamání nad tím, že ani jeho bariéra nepropustila.

„Ughh?" zeptal se Kaa.

„Tak mluv, u všech démonů," nesnesl netrpělivý Akat chvíli napětí.

Tirin konečně nahmátl křišťál, který sebral v chodbě. „Řekl bych, že to má velmi podobné rozměry," mumlal si pro sebe.

„Nezdá se ti podezřelé," kroutil pul pochybovačně hlavou, „že to leželo až moc na ráně? Kdyby to mělo moc otevřít průchod v téhle neviditelné stěně, bylo by to asi lépe ukryté a možná i střežené."

„Hmmm," odpověděl Tirin a pokoušel se najít polohu, v jaké by se dala krychle vsadit do výklenku. Ta však z ničeho nic jako by v jeho rukou ožila.

„Bohové," ulevil si rikho a ve stejném okamžiku zmizela křišťálová krychle všem z očí.

V jedné chvíli jako by ztratili všichni půdu pod nohama, ve druhé už zase stáli na pevné zemi, s tasenými zbraněmi proti mlžnému útvaru, který začal světélkovat, pulsovat a hýřit pablesky od bílé barvy, až do stříbrné. Pulsoval stále rychleji, a zároveň jakoby se scvrkával. Čím byl menší, tím silnější se zdál jas, vycházející z mlhy, která dostávala kulovitý tvar.

Trpaslík se pomalu blížil ke křídlu paláce. Prohlížel si proti noční obloze jeho obrysy a musel obdivovat kopuli hlavní budovy, která přesto, že nebyla v měsíčním světle vidět zrovna nejlépe, byla skutečně mistrovskou ukázkou umění starých stavitelů. Nic podobného na své cestě nikde neviděl. Byl už tak blízko, že rozpoznal pohyby několika postav kolem paláce. Kryl se za kameny a plížil se blíž. Na chvíli se zastavil a pozoroval skupinu činku. Hmoždili se s obrovskými balvany a odnášeli je do paláce. Skryt v nejhlubším stínu je trpaslík následoval až k bráně. Počkal na příhodný okamžik a kradmo nahlédl do obrovského sálu. Ve světle pochodní zahlédl uprostřed sálu bronzovou sochu na vysokém podstavci. Právě u ní skládali činoři kameny na hromadu. „OAAAHHHH."

Povzdech, který rozvibroval celé podzemí byl tak nesnesitelně hlasitý, že Tirin vyjekl bolestí a zakryl si uši. „OOOOHHHHH. EEEHHHHH!“

Rikhovi se podlomila kolena, upadl, udeřil hlavou o zem a lámal si nehty, jak jimi drásal dlaždice. „HHOOOHH EEEHHHHH UUUUUU.“

Tirin si přitiskl odřené krvácející dlaně k uším. I přes nesnesitelnou bolest si přeci jen matně uvědomoval, že jedná nesmyslně. Hlas, nebo co to vlastně bylo, mu zněl přímo v hlavě. „Ghoo hiee huu.“

Zvuky konečné zeslábly na snesitelnou úroveň. To znamená, že zněly asi tak hlasitě, jako když dospělý člověk křičí. „Kdoo jee tuuu?“

Jak Tirin začínal vnímat okolí, zdvihl překvapeně hlavu a zaposlouchal se. Po jeho levici se ztěžka zvedal Loren.

„Šly – slyšel jsi to také?“

„Jasně. Myslíš snad, že se tu válím po zemi pro vlastní potěšení?“

„Ale já se ptám, jestlis tomu rozuměl.“

O kus dál už vstávali i Kaa s Akatem. Kroll kolem sebe vztekle a výhružně mával kyjem, a kdyby to bylo přes jemné ochlupení na jeho tváři možné vidět, určitě by měl obličej rudý vzteky a bezmocí. I jeho srst vypadala o několik odstínů tmavší. Akat jen tiše vzdychal a rozhlížel se.

„Kdo se ptá?“ otázal se opatrně Tirin a pátral zrakem kolem sebe. Nakonec usoudil, že zvuky nemohou pocházet z ničeho jiného, než z kulovitého útvaru uprostřed síně. Po notné chvíli přišla další otázka. „Neznááám tě. Kdo jsiiii?“

Hobarský kouzelník zavrtěl nespokojeně hlavou. Neměl rád, když mu někdo odpovídal otázkou. Snažil se zhodnotit jejich šance. Rozhodl se rychle. „Jsem

rikho a jmenuji se Tirin," odpověděl po pravdě.

„Rikho. Rikho," mumlal hlas tónem někoho, kdo se usilovné snaží rozvzpomenout. „Vy přeci žijete stovky mil odtud."

„Ano. To je pravda. A kdo jsi ty?" Kouzelníkova nespokojenost nad tím, jak se rozhovor vyvíjel, vzrůstala. „Jak ses dostal do mého vězení?"

„Dveřmi," odsekl Tirin a pokoušel se vycítit nějaký závan magie.

„To je pravděpodobné," rozlehlo se podzemím cosi, jako pobavené uchechtnutí.

„Ty jsi Teranská inteligence?" zeptal se rikho s napětím v hlase. „Někteří mě tak nazývají."

Pesack se proplížil do sálu a skryl se ve stínu pod portálem. Činoři, pachtící se s kamením, si ho nevšimli. Všude ležely mrtvoly jejich druhů, ale z nového úhlu spatřil trpaslík mrtvolu muže. Není to nikdo z mých přátel, uvědomil si s úlevou. Kdo to jen může být? A kde je Tirin s ostatními? Plazil se stínem, aby si mohl prohlédnout podstavec ze všech stran. Pak jeho zrak konečně padl na puklinu, širokou tak akorát, aby se jí protáhl člověk. Že by mí přátelé unikli právě tudy, napadlo jej. Tři z činorů se právě chystali svrhnout do otvoru první z kamenů. Trpaslíkovi bylo rázem vše jasné. Chtějí je tam pohřbít za živa. Tak to tedy ne. Alespoň, dokud je tady on.

Nedbaje na bolest hlavy, vyřítil se ze své skrýše na nic netušící činory. Než se zmohli na kloudný odpor, byla jich většina mrtvá, nebo smrtelně raněná. Pesack se znechuceně zašklebil do zad těch několika prchajících a otřel krev z ostří své válečné sekery. Pak se skryl ve stínu otvoru v podstavci a naslouchal.

„Tolik let,“ zareagoval hlas překvapeně na rikhovo vyprávění. „Tomu lze jen stěží uvěřit. Později to snad půjde určit přesně, ale zatím ještě nemám tolik sil. Bude to však lepší, slibuji. Pak vám budu moci pomoct. Každým okamžikem sílím. Mimochodem, ve vchodu do podzemí je váš přítel. Má o vás starost.“

Tirin přelétl pohledem své druhy, kteří s napětím sledovali jeho rozhovor s Teranským rádcem, a pak se obrátil zpět ke stříbřité kouli. „Hledali jsme odpovědi na spoustu otázek. Možná ty bys nám mohl, nebo snad mohla? – pomoci.“

„Snad ano. Ptej se.“

„O dnešním Laurosovi asi vědět nebudeš, ale možná bys nám mohl říci něco o vlně charnegil.“

Loren s Akatem se po sobě podívali a svorně se zamračili nad tím, na co dokáže jejich přítel myslet v situaci, kdy jim jde jen o jediné. Dostat se za každou cenu odtud. „Charnegil,“ zadunělo rikhovi v hlavě. „Ten čas už se zase přiblížil?“

Kaa se nejistě pohupoval v kolenou. Pak ohrnul ret a vydal se zpět k východu z podzemí. Prastarý rádce wheerijských králů mezitím pokračoval.

„Lauros je velkým mágem a jestli žije i v této době, lze očekávat, že je ještě mnohem mocnější. Bohužel se postavil na nesprávnou stranu síly. Alespoň z našeho hlediska. Co se týče druhé otázky? Vlna charnegil s sebou nese nešťastnou, ale nutnou dobu. Dobu, kdy bohové nedosáhnou svou mocí ke smrtelníkům. Snad ani oni sami nevědí, proč je tomu tak, a nemohou to změnit. V letech bezprostředně po začátku vlny charnegil se začínají prát o moc ti, kteří si přisvojují největší právo vládnout světu hned po bozích, a to totiž jejich děti. Polobohové, jak je nazýváte. Důsledky krátkodobých vzplanutí vášně mezi některými bohy,

nebo bohyněmi, a smrtelníky.

Děti, z těchto krátkých vztahů zplozené, pak žijí mezi námi a čekají na svou příležitost, která nepřichází často. Vlastně jen jednou za předlouhý čas, kdy se obrátí hvězdné hodiny a přijde vlna. Děti bohů se pak snaží ovládnout co nejvíce síly, aby se samy mohly prohlásit za bohy. Nutno říct, že síla některých z nich není zanedbatelná.

Jestliže tato doba přichází právě teď, lze za každou druhou dobyvačnou akcí najít chtivou ruku některého z božích dítek.“

Tirin usilovně přemýšlel. Nenapadalo jej, co z tohoto sdělení plyne pro něj a jeho přátele. „Co pro to, nebo proti tomu můžeme dělat?“

„Téměř nic. Nejjistější bývá věřit ve své bohy i v tom čase, kdy mezi námi nejsou. Sílu vaší víry pak nemohou využívat ti, kteří jí nejsou hodní.“ V podzemním sále se rozhostilo ticho. Gigantická mysl, nazývaná před staletími Teranským rádcem, cítila stále vzrůstající neklid a obavy. Jak se jí postupně vracely dřívější schopnosti a síla, zaostřilo se i její vnímání. To, co cítila několik posledních okamžiků, ji plně zaměstnávalo, a hovor se smrtelníky vázl. Někdo – ne, něco bylo přímo zde, v podzemí. Cítila tu přítomnost se stále silnější nelibostí. To něco, se snažilo najít si cestu přímo do ní samotné. Věděla to, ale nebyla si jista, zda se dokáže ubránit. Ještě bude nějaký čas trvat, než všechny její schopnosti dosáhnou bývalé úrovně. To něco bylo silné a trpělivé. Pronikalo do ní tak pomalu, že ještě před několika okamžiky by si toho asi ani nepovšimnula.

„Musíte pryč,“ oznámila tomu malému rikhovi který vypadal, že partě dobrodruhů, kterým vděčí za své vysvobození velí. „Přímo zde, v podzemí, se skrývá

mocný nepřítel, a já sama se mu zatím nemám jak postavit.“

Chtěl vědět, o jakého nepřítele jde. Také slyšela, jak jeden z jeho druhů hovoří o magickém pásu kolem města, který jim nedovolí odejít. Vyslala tenký úponek své mysli, aby si toto tvrzení ověřila. Narazila na bariéru, opatrné ji prozkoumala a stáhla se.

„Musíte pryč,“ zopakovala a ignorovala rikhovu otázku. Beztak mu podstatu nebezpečí neměla čas vysvětlovat. „Pokusím se kouzlo oslabit. Seberte se a běžte. Teď hned!“

Ten, co se jmenoval Tirin pokrčil rameny a bezmocné se ohlédl po ostatních.

„Určitě ví, co říká,“ vzal ho za rameno mladík, jenž byl nade vší pochybnost z rodu pulů, a jemné ho postrčil k východu. „Pojďme.“

Teranská inteligence sílila o poznání pomaleji. Spoustu energie musela vynakládat na boj se zákeřným protivníkem. Možností, které zbývaly, nebylo mnoho. Jen jedna z nich, jak se zdálo, měla o chlup větší naději na úspěch, než ostatní. Od koule se odpojil pomyslný stříbrný úponek mysli a zatápal v prostoru. Našel co hledal a vydal se na cestu.

Nad hřeby posetým komínem, vedoucím ven s podzemí, se černala rozložitá silueta.

„Ó Ghlare,“ ujelo Lorenovi, který se prodral před krolla. Zabrzdil na patách a navzdory tlaku zezadu zacouval zpět do chodby.

Po chvilce se však shora ozval úlevný chechot. „Já ti dám, ó Ghlare, ty šupáku.“ V následujícím momentě už temná postava šplhala po hřebech dolů a nepřetržitý proud slov, který chrlila, nenechal nikoho na pochybách, s kým mají tu čest.

Na projevy radosti ze setkání však nebyl čas. Krátce

se s trpaslíkem přivítali a už ho zase vystrkovali z otvoru ven.

„Pospícháme," vysvětloval přes rameno Tirin a zároveň se rozbíhal k blížícím se úsvitem blednoucímu hlavnímu vchodu. Za sebou slyšel, jak se supící pul pokouší v běhu uspokojit Pesackovu zvědavost. Kaa se na chvíli zastavil nad nyní již studenou mrtvolou Yllvina. Pak se sklonil, pevně sevřel jeho hubený, kožený vak a spěchal za ostatními. Vyběhli ven a dusali kalným jitrem mezi ruinami, pryč od paláce, ven z města.

„A teď říkáte, že vám zmizel," sípal zadýchaně Pesack. Přeskočil ostrý kámen, kterého si všiml na poslední chvíli, a snažil se chytit dech. „To znamená, že se buď zbláznil, nebo nás zradil. Nikdy jsem ho neměl příliš v lásce," dodal spíš pro sebe.

„Že by on byl tím nepřítelem, o kterém hovořil rádce?" ptal se Akat a sotva mu bylo rozumět, jak měl potíže tak dlouho běžet a mluvit zároveň.

„Nevěřím." odporoval Tirin. „Ten hovořil o někom daleko mocnějším. Proč by se měl bát Yarda?"

„Nevíme o něm nic," supěl Loren. „Nikdy nám o sobě nic neřekl. Nemohli bychom si na chvíli oddychnout?" navrhoval.

Tirin zvolnil do rychlé chůze a chvíli se snažil popadnout dech.

„Kdyby byl Yard mágem, musel bych to na něm poznat. Ne hned, ale byl s námi dost dlouho na to, abychom já, nebo Akat vycítili jeho magii, kdyby nějakou měl. Navíc, proč by se o nás někdo zajímal už tenkrát u Boru? Byli jsme pro celý svět, kromě Hobaru, dva malí, nedůležití rikhové. Dokonce ani nikdo nevěděl, že jsme Světlanovi učni. Snad jen tady Loren. Už si nevzpomínám, kdy jsme mu to poprvé

prozradili.“

Pul zrudnul. „Co tím chceš říct,“ ohradil se vztekle.

„Ale jdi,“ mávl Tirin rukou. „Nepodezírám tě. Jen se snažím vysvětlit, že Yard podle mě není žádný kouzelník, a pokud s námi nejednal na rovinu, nemuselo to mít nic společného s tím, co se teprve mělo stát.“

„Nezapomeňte, že byl zajatcem Laurose,“ připomněl Pesack.

„Pravda.“ Loren byl tou myšlenkou tak překvapený, že se zastavil. „Zdál se mi od té doby jako vyměněný,“ vzpomínal. Zamyšleně kráčel chvíli travou než si uvědomil, o kolik mu jeho přátelé utekli. Dohnal je lehkým klusem akorát včas, aby zaslechl Tirinova poslední slova.

„Asi jsme mu měli věnovat více pozornosti,“ supěl rikho a v jeho hlase zazněl sebeobviňující tón. „To si nemůžeš dávat za vinu,“ uklidňoval jej pul. „Buďme rádi, že to dobře dopadlo,“ přisadil si trpaslík.

„Ještě ne, Pesacku. Ještě to neskončilo,“ prorokoval Tirin temně a dal se znovu do běhu.

Jako vlas tenké prodloužení gigantické mysli dosáhlo svého cíle. Svého protivníka našel teranský rádce v nedaleké, temné, plísní zasažené místnosti, ukryté za velmi zdařilou iluzí stěny. Měl hmotnou podstatu, nervová centra i vysoce vyvinutý mozek. Bylo tedy na co útočit. Na rozdíl od Teranské inteligence měl živočišné tělo, i když skrz naskrz prosycené magií. Vypadal jako obrovská chobotnice. Na pozadí jeho existence byla cítit tenoučká, slabě světélkující nit, mizející kdesi v prostoru mimo Teran. Někdo jej řídí, uvědomila si teranská mysl a pokusila se aktivovat další ze svých smyslů. Podzemím začaly probíhat vlny chvění. V prvním návalu protivníkova

překvapení pronikl úponek teranské mysli mezi magickými bloky a uchytil se hluboko v mozku. Těsně před tím, než se navzájem zablokovali v patové pozici, dospěla teranská mysl ke strašlivému poznání. Nyní věděla, kdo je jejím skutečným protivníkem. Jádro toho, co bylo po stovky let teranským rádcem, se zachvělo. Jedno řešení za druhým odvrhovalo jako nereálné, až zůstalo to poslední. Nejdříve však bylo třeba splnit slib. Naposledy se síla mohutného vědomí obrátila ke světu na povrchu.

Nyní to byl pul, kdo dusal v čele malé skupiny uštvaných dobrodruhů. Proběhli kolem malého háje a blížili se k mlžnému, ochrannému pásu. Klusali mlčky, a útroby se jim svíraly pochybnostmi. Splní teranský rádce svůj slib? Bude to vůbec v jeho moci? Kroll, který se neustále stavěl do pozice pulova ochránce zrychlil, předběhl jej, a jako první se vřítil do mlhy. Téměř okamžitě zmizel ostatním z očí. Loren, běžící za ním, napjal všechny svaly a následoval jej. Třetí se do oparu vnořil Pesack, a poslední dobíhali vyčerpaní rikhové. Vysoko nad Teranem se zablesklo, a dunivý rachot hromu, který následoval vzápětí, ještě dlouho doznívál. Loren už měl na jazyku vítězný výkřik, když ucítil stupňující se odpor. Před sebou slyšel krollovo supění. Představoval si, že je téměř na druhé straně pásu mlhy, že se před ním náhle rozjasní a bude po všem, ale rozhodující okamžik měl teprve přijít. Kdesi pod nohama našich přátel probíhal ten opravdový boj, který měl rozhodnout o jejich osudu.

Pul se v běhu předklonil, jako by chtěl vrazit soupeři hlavu do žaludku. Poslední nápor síly, a byl z mlhy venku. Zůstal stát, překvapený, jak to bylo snadné. Trpaslík vyběhl hned za ním. Nestačil zabrzdit, ani uhnout. Oba zavrávorali a natáhli se jak širocí, tak

dlouzí. Do nastalého zmatku přidusali rikhové, a valná hromada se otřásala poryvy nevázaného veselí, které pro tuto chvíli uvolnilo ventil napětí posledních hodin. Loren se po čtyřech odplazil stranou. „Tak, to bychom měli," smál se jak blázen. „Nějak často se válíme po zemi," chechtal se, jakoby řekl kdovíco vtipného, a pomáhal Tirinovi na nohy.

„Co teď?" zeptal se odřený Akat a snažil se vyprostit zpod Pesacka svou nohu. „Vypadá to, že dřina skončila. Nevím, jestli mi uvěříte," usmíval se šibalsky, „ale vím tu o jedné prima hospodě."

„Lehkomyslný, jako vždy," zabručel Tirin. „Ze všeho nejdříve musíme zpravit Viléma o tom, jak se věci mají. Ale, co se palírny týče, nemám strach, že by někdo věděl o lepší cestě, než kterou jsme sem přišli," dodal na Akatovu adresu. Pak se posadil do trávy a unavené se rozhlédl po ostatních.

V podzemí Teranu se zatím schylovalo k dramatu. Magická mysl sice pomohla družině překonat mlžný pás, ale síly, které při tom vydala, jí začínaly chybět v boji s nepřítelem. Zoufale pátrala kolem sebe po něčem, co by jí mohlo pomoci. Prohlížela jak rovinu hmotnou, tak informační pole. Jediné, na co tam narazila, byly stopy po starém proroctví. Nerozuměla mu zcela, ale rozhodla se tak, jak se domnívala, že musí. Blížící se doba charnegil hrozila velkými změnami, a ona znala svoji povinnost. I když království už neexistuje, musí zdejší lidi varovat. Napřela síly své mysli k jihu, za odcházející družinou, a vyslala vzkaz. Pak obrátila pozornost cele a sebevražedně ke svému nepříteli. Došlo ke srážce, jejíž síla začala tavit kameny podzemních chodeb na žhavou lávu. Teranská inteligence přestala ve formě, jak ji naši přátelé poznali, existovat. Spolu s ní však zahynulo i něco nesmírně

temného a zlého.

Doslov

Vysoko nad nejvyšší horou Ghlarenu, v takové výšce, že si to žádný ze smrtelníků nedovede představit, tam, kde už není žádný vzduch, a jen málokteré stvoření dokáže přežít, pocítila mocná bytost ztrátu.

Ne – nebyla to lítost. Cítila temný, rostoucí vztek. Neznala strach ani obavy, alespoň ne takové, jako my, ale věděla, že bude muset zasáhnout.

Rejstřík výrazů

Aanves – název nejmocnějšího ze sedmi pulských rodů v Elealu.

Aghrakaragandol – město mrtvých, sídlo Balika, temného knížete podsvětí, který zde soudí každého zesnulého a určuje, odejde-li do síní mrtvých, nebo jestli buď navěky bloudit pod hradbami Aghrakaragandolu.

Araver – Araver Sangyr, zakladatel orwarského knížectví.

Araver – titul, který nese každý orwarský vládce, na počest Aravera Sangyra.

Balator – území severovýchodně od Orwaru. Balator je málo obydlený, ve východní části víme o Elealu, dřevěném městě pulů a na jihu kočují pastevecké kmeny. Balator nemá žádné zřízení, ani oficiálního vládce.

Balik – bůh, temný kníže podsvětí, soudce zesnulých

Berholf – Kníže ze Stravlinu, Vilémův předchůdce na orwarském stolci

Berten z Twolu – baron z tvrze Twol, je Vilémovým vzdáleným příbuzným. Twol je ve skutečnosti hluboko na Tilgarském území, ale Berten, stejně jako jeho předkové, se vždy hlásil k Orwaru. Možná proto, že Tilgar jako takový není knížectví, ani jiný správní útvar a těžko se člověk dovolává práva tam, kde je odkázán sám na sebe.

Blazerac z Oranu – svobodný pán z Oranu je sice počítán mezi orwarskou šlechtu, ale on sám se na spolupráci šlechticů nijak nepodílí. Naopak. Říká se o něm, že je loupeživým rytířem a většina přepadení v

kraji je připisována na vrub právě jemu.

Bratrstvo ohně – organizovaná skupina alchymistů vyššího zasvěcení se sídlem ve městě Llonu. Rozpadla se po té, co někdo nechal téměř všechny alchymisty vyvraždit.

bratři Vilikové – sourozenci, kteří za nepříliš čestně vydělané peníze zakoupili borskou vyhlášenou hospodu a během desetiletí se stali zdatnými podnikateli a již nikdy se nemuseli vrátit ke svému dřívějšímu způsobu obživy.

Coolwin – území východně od Orwaru, za hraniční řekou Giltar. Dlouho byl Coolvin jen řídce obývanou pustinou. Vzkvétat začal až po pádu Wheerijské říše, kdy sem před válkou uprchlo velké množství orwarských i karwelských wheerů.

činoras – činoras jsou jednou z méně známých ras na Ghlarenu. Většinou inklinovali spíše k temné straně a lidem působili jen potíže.

Derha – městečko v jižním cípu Orwaru, jedno z posledních lidských osídlení v úrodné orwarské kotlině

egil – časové období, trvající v posledních tisíciletích přibližné pětset let.

Eleal – dřevěné město pulů, ztracené daleko v pláních Balatoru. Žijí zde výhradně pulové a nikoho mezi sebe nepouštějí.

Emregal – Temná bašta temných mágů, postavená údajně před více, než tisícem let, obývaný rodem Laurosů

Ererai – bájný národ, nazývaný trpaslíky errif a lidmi elfové. Za posledních tisíc let nikdo příslušníka tohoto národa neviděl

Fanghra – temný klášter, někde na západě kontinentu

Firvid – pul, který se kdysi pokusil se svojí

výpravou proniknout do trosek prokletého města Teranu a od té doby už o něm nikdo neslyšel.

Fustren – bůh, vládce hor a propastí, otec trpaslíků. Ghlarův bratr.

Gera – městečko v kopcích na středozápadě Orwaru, známé svými zlatými doly, mincovnami a v poslední době i nalezištěm drahých kamenů.

Gharnat – měsíc, osvětlující svou bílomodrou září noční tvář Ghlarenu. Jsou s ním úzce svázány magické přílivové cykly. V době takzvaných velkých úplňku je magie mnohem silnější a méně zkušení čarodějové se v tom čase snaží magii vyhýbat.

Ghlar – vládce bohů – pán blesků, jednorožců a orlů. Otec lidí.

Ghlaren – tak nazývají – především lidé – území, které obývají (planetu). Starší rasy používají název Ulmea-ai.

Giltar – hraniční řeka, tvořící již po staletí neměnnou východní hranici Orwaru. Giltar je jednou za třech nejdelších řek na severním kontinentě.

Hordal – Hordal Vimnet se po té, co mu bylo v jeho nejtěžším životním období nabídnuto, aby vstoupil do umturského kláštera, věnoval usilovnému tréninku v oblasti telepatie. Už jeho přirozené schopnosti byly velice nadstandardní a tréninkem se vypracoval na jedno Z nejcitlivějších médií na celém severním kontinentě.

Hobar – vesnička na severozápadě Orwarského knížectví. Je domovem malého národa rikhů.

Ian – jméno nynějšího Orwarského kováře a zároveň i jeho předků za posledních třista let. Jsou to po celá století nejzručnější a nejvyhlášenější zbrojíři Orwarského knížectví.

Jabar ze Žluté věže – legendární mág, o kterém

kolují naprosto neuvěřitelné historky. Údajně je jedním z po staletí hledaných i obávaných pramágů.

krollové – statné, srstí porostlé bytosti, obývající původně ostrov Plarial, někde v horkém moři. Dnes jsou součástí koloritu mnoha větších měst a pro svou sílu jsou často využíváni jako ochranka, ale i jako nájemní vrazi. Krollové nejsou příliš chytří, ale navzdory svému vzhledu a obrovské síle ani zlí a mnozí se těší ve svých nových domovech v Orwarském knížectví značné úctě. Prostí lidé se jich však bojí.

Karwelské pláně – Karvel byl kdysi nejzápadnějším správním celkem staré Wheerijské říše, ale pro poslední válce s Martilou byl vypálen, zpustošen a všichni přeživší usedlíci uprchlí do Orwaru, Tilgaru a dokonce i do Coolvinu. Dnes je Karwel obýván především divokými kočovníky. *Kochran* – pán snového světa, nositel spánku, ochránce spících.

Kosz – temný bůh, pán zlé vůle.

Křišťálový věštec – Bájná postava, mýtus, o které se všichni domnívali, že neexistuje. Pravdou je, že kdo Křišťálového věštce našel většinou se o tom nikde nezmínil.

Loviedo – jediný, který přežil tak zvaný „Černý rok alchymistů“, rok, ve kterém byli na čísi příkaz vyvražďováni vyšší alchymisté ve městě Llonu. Loviedo přežil jen díky tomu, že jako jediný nelpěl na majetku, a když mu došlo, co se kolem něho vlastně děje, opustil ze dne na den Llon, aniž by se zajímal, co se stane s veškerým jměním, které za poslední léta nashromáždil. Usídlil se severně od Kruxu, daleko od vší civilizace a po létech obnovil svou živnost. Ať už alchymisty vraždil kdokoli, zdá se, že o Loviedovi se buď nikdy nedozvěděl, nebo mu Loviedova činnost, daleko od Orwaru již nepřipadala nebezpečná.

Lur – jižní ze dvou hlavních coolvinských měst, sídlo knížete Rasara. Nejznámějším obchodním artiklem Luru je lahodné rudé víno, nazývané prostě: „Lurské“.

měsíce v roce – Ghlarenský kalendář zná dvanáct měsíců, stejně jako náš. Jsou to: duvel, baal, sotan drup, mael, vool, voolit, voltan, task, jael, zardub a tulon. Svátek konce roku se nazývá tul.

Ohnivá hora – bájná hora kdesi na západě, opředená mnoha mýty.

Otmar – baron z Kruxu, zvaný „Zelený pán“. Vládce hraničního města Kruxu, člen rady orwarských šlechticů a Vysoký zasvěcenec umění lesní magie.

Peol – sídlo knížete Sighura, nejjižnější známá výspa civilizace.

pulové – málo početná rasa, odvozující svůj původ od starých ererai. Těžko posoudit, zdali je to pravda, ale v každém případě jsou zpravidla nositeli vrozeného magického nadání a trnem v oku je lidem jejich dlouhověkost. Dožívají se v průměru sto sedmdesáti let.

rikhové – kříženci lidí a trpaslíků, žijící, pokud víme jen na jediném místě na Ghlarenu, a to ve vísce Hobaru. Není příliš jasné, jak mohlo dojít k tak nepravděpodobnému, možná dokonce nemožnému spojení dvou ras. Domníváme se, že muselo jít o mocný magický zásah.

sarkoni – bytosti, žijící na východ od Balatoru v horách, které se podle nich nazývají Hory Stolinů. Jsou prý nebezpeční a málo se o nich ví.

siella – posel bohů, malé stvoření, ne větší než několik palců. Má blanitá hmyzí křídla a nepatří k žádné z ras. Některý z bohů sielly patrně stvořil.

Sighur z Peolu – pán peolský je velice výraznou postavou mezi orwarskou šlechtou. Je původem voják,

ale vyniká bystrou myslí a více než dobře se stará o svůj lid ve městě Peolu, daleko na jihu tilgarského území. Jako jediný s Tilgarských pánů se hlásí k tradicím Orwaru a je členem orwarské rady.

Simbad – řečený „Černý“, byl jedním z adeptů na post vůdce třetího nejvlivnějšího rodu elealských pulu – Amnor. Zvolena však byla Riakha, která odmítla a navrhla jako nejvhodnějšího adepta Telesara, který se skutečně, na sklonku devátého egilu stal vůdcem rodu Amnor.

Stelem – bůh, pán stromů, patron lesních čarodějů a léčitelů.

Tilgarský hvozd – hluboký, místy neprostupný les na západním území tilgarských wheerů. Hvozd je opředen mnoha mytý a jen ti nejodvážnější se sem tam pokusí proniknout do jeho okrajových částí.

Uialavartan – jeden z bohů, pán spásy, patron bílých čarodějů a mágů.

wheerové – tak si začali říkat lidé za časů staré Wheerie. Podle správní celků se dělili na wheery orwarské, tilgarské a karwelské. Toto rozdělení lidí na se na východě severního kontinentu používá dodnes.

viletta – přepálený jablečný mošt, specialita bratří Viliků, majitelů borské hospody „U Kelindara málomluvného“

Vyrena – řeka, tvořící původní západní hranici Orwarského knížectví. Koncem devátého egilu je však již jen tokem, oddělujícím jádro Orwaru, od později připojených území.

Whertan – Zakladatel wheerijské říše. Narodil se koncem sedmého egilu a jako první porušil pravidlo, týkající se zákazu magie na území dnešního Orwaru a požádal o pomoc mocného mága, prý z rodu Ererai.

Xar – polobožští bratři, uctívaní jako patroni

zlodějů. Za podivnou zkratkou se ve skutečnosti skrývají tři jména. Xidun, Aarvesse a Rhanar.

Zhorgan – mocný mistr alchymie, opředený mnoha mýty. Vypráví se, že žil už za časů staré Wheerie, tedy v minulém egilu. V tomto egilu, tedy devátém, ještě prokazatelně žil. Hodně cestoval a byl k vidění u většiny důležitých událostí obou egilu. Vypráví se, že je původně elealským pulem, ale ani to nezdůvodňuje tak výrazně nezvyklou dlouhověkost.

zlatý Arav – zlaté mince, vyražené za vlády aravera Sighura. Přepočet byl zhruba jeden Arav, ku devíti stříbrným orlům.

Ztracené jeskyně – výraz, používaný dnes jako kletba, ve skutečnosti jde však o mýtus o Jeskyních vil, do nichž kdysi vedlo několik vchodů a lidé sem často chodili za měsíčných nocí žádat o radu. Víly prý pokaždé žádaly nějakou protislužbu, ale jejich rady byly moudré a lidé si zvykli jimi řídit.